

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาวิจัย

เรื่อง "รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัว และการยอมรับจากสังคม"

โดย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา

สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์

ธันวาคม 2550

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาวิจัย

เรื่อง "รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัว
และการยอมรับจากสังคม"

คณะวิจัย

สังกัด

1. นางสาวเพตินใจ แต่เกษม	กรมราชทัณฑ์
2. นางสาววิศรา ศิริสุทธิเดชา	กรมราชทัณฑ์
3. นางสาวศิริส อรุณคง	กรมราชทัณฑ์
4. นางสาวพรพรรณ ศิลปวัฒนาพร	กรมราชทัณฑ์
5. นางสาวชุติมา ไชยรัตน์	กรมราชทัณฑ์

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ ศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สัก และแสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหการสักของผู้ต้องขัง เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม ตลอดจนเพื่อสร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสัก วิธีการศึกษาใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากประชากร 3 กลุ่ม คือ ประชาชน เจ้าหน้าที่เรือนจำ ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ รวมทั้งมีการสัมภาษณ์จัดทำกรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบจากการสัก 5 ราย และมีการจัดสัมมนาเพื่อระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาจากประชาชน จำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ ส่วนใหญ่ไม่มีรอยสักตามร่างกาย ร้อยละ 85.5 แต่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสักร้อยละ 64.8 เพราะมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก ร้อยละ 46.0 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ ร้อยละ 44.0 สำหรับการที่เรือนจำมีกฎระเบียบห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้วถึงร้อยละ 82.0 และมองว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 78.8 และร้อยละ 45.0 ไม่แน่ใจว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่จะเคยถูกจำคุกมาก่อนหรือไม่

หากคนในครอบครัวขออนุญาตสักร่างกาย ร้อยละ 71.8 ไม่อนุญาตเพราะดูไม่สะอาดและสังคมไทยในปัจจุบันยังไม่ยอมรับ หางานทำลำบากและอาจติดเชื้ ในส่วนผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย พบว่า รอยสักจะมีผลต่อการสมัครงานถึงร้อยละ 43.1 รองลงมาร้อยละ 26.0 เห็นว่ารอยสักมีผลทำให้สังคมไม่ยอมรับ และร้อยละ 22.9 เห็นว่ารอยสักเป็นการตีตราว่าเคยถูกจำคุกมาก่อน

ผลการศึกษาจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คน เป็นเพศชาย ร้อยละ 93.3 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีอายุราชการประมาณ 21-30 ปี มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสัก ร้อยละ 59.2 เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นด้วย ร้อยละ 85.8 ในการห้ามผู้ต้องขังสักในเรือนจำ เนื่องจากเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษออกจากเรือนจำ ตลอดจนมีความเห็นว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมถึงร้อยละ 81.6 เนื่องจากการสร้างกลุ่มแก๊งในเรือนจำและชอบทำตัวเป็นข่าใหญ่ ร้อยละ 49.0 และชอบกระทำความผิดวินัยไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ร้อยละ 20.4 ทัศนคติต่อผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั้งตัว คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ในระดับมากโดยสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในเรือนจำ ประกอบด้วย อัตรากำลังเจ้าหน้าที่น้อย การควบคุมของเจ้าหน้าที่ไม่สามารถดูแล

ครอบคลุมทุกพื้นที่ในเรือนจำทำให้เกิดการลักลอบลักได้ง่าย
ขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก

บทลงโทษไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว

ที่ผ่านมาเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 78.3 ส่วนใหญ่เป็นการชี้แจงในเรื่องกฎระเบียบข้อห้ามในการสัก แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์การอบรมที่มีลักษณะเฉพาะจึงทำให้ผู้ต้องขังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่ทราบ ร้อยละ 39.7 และตรวจสอบได้ยากว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ ร้อยละ 38.0

สำหรับปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข ร้อยละ 38.6 เพราะทำให้เรือนจำประสบปัญหาต่าง ๆ ตามมาถึงร้อยละ 93.3 คือ เกิดค่านิยมในการเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง ร้อยละ 36.0 เกิดการติดเชื้อผิวหนังอักเสบ ร้อยละ 29.2 ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย ร้อยละ 17.2 เกิดปัญหาในด้านการควบคุม ร้อยละ 15.0 และมีเรื่องผลประโยชน์ที่เกิดจากการจ้างสัก การลักลอบนำหมึกเข้าเรือนจำ ฯลฯ

ผลการศึกษาจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ จำนวน 420 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ รองลงมาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปร้อยละ 49.0 โดยมีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่กระทำผิดคดี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ

ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ ร้อยละ 50.7 สักทั้งจากข้างในและนอกเรือนจำ โดยสักครั้งแรกตั้งแต่อายุยังน้อย 16-20 ปี ร้อยละ 49.3 และน้อยกว่า 15 ปี ร้อยละ 30.0 สำหรับลวดลายที่สักส่วนใหญ่เป็นรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ตูน มังกร เสือ ฯลฯ รองลงมาลายโมเดิร์น และลายไม้เลื้อย ค่าใช้จ่ายในการสัก ร้อยละ 69.7 สักฟรีไม่เสียค่าใช้จ่าย บริเวณที่นิยมสักบริเวณแผ่นหลัง หน้าอก สาเหตุที่ตัดสินใจ อันดับ 1 คือสวยงามตามแฟชั่น ร้อยละ 23.8 อันดับ 2 คือ ระบายความเครียด ร้อยละ 19.1 และอันดับ 3 คืออยู่ว่าง ๆ สักแก้เหงา ร้อยละ 18.1 โดยจะสักหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-6 เดือน และใช้เวลาในช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอนในการลักลอบสักมากที่สุด เนื่องจากเจ้าหน้าที่เข้าเวรกลางคืนมีน้อย และมีระยะเวลานานในการอยู่บนเรือนนอน ส่วนที่ลักลอบสักในช่วงกลางวัน จะสักบริเวณราวห้องน้ำ รองลงมาบริเวณราวตากผ้า

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก พบว่าใช้หมึก เข็มเย็บผ้า เข็มเย็บผ้า/เข็มเย็บผ้าหรือน้ำมันมาทำ ใช้ไม้พันเข้ากับเข็มเพื่อเป็นค้ำจับ ใช้สายกีตาร์ หรือปากกามาฝนให้แหลมแทนเข็มเย็บผ้า ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ในการสักคือการใช้แปรงโรยเพื่อปกปิดรอยสักที่เพิ่งสักใหม่ ๆ ไม่ให้เจ้าหน้าที่จับได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.6 มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง วิธีการทำความสะอาด ร้อยละ 22.1 ทำความสะอาดด้วยวิธีใช้แอลกอฮอล์เช็ด รองลงมาใช้ไฟเผา

ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ เคยได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 76.9 แต่เป็นเพียงการอบรมแนะนำในช่วงแรกเข้าเรือนจำหรือบริเวณหน้าแถวในตอนเช้าถึงระเบียบของเรือนจำในการห้ามมิให้ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ยังขาดการอบรมในหลักสูตรเฉพาะของการให้ความรู้เรื่องอันตรายและผลกระทบของการสัก และเห็นว่ารอยสักจะมีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ ร้อยละ 64.3 ดังนั้นผู้ต้องขังที่สักร่างกายจึงมีความคิดที่จะลบรอยสักร้อยละ 51.4 ส่วนผู้ที่ไม่ต้องการลบ เพราะชอบรอยสักและการลบรอยสักมีราคาแพง ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสักในเรือนจำ ร้อยละ 13.3 ถูกลงโทษทางวินัย และร้อยละ 7.4 ติดเชื้อโรคและเกิดผิวหนังอักเสบจากการสัก โทษทางวินัยที่ได้รับส่วนใหญ่จะถูกฝึกแถวมากที่สุดร้อยละ 48.4 รองลงมาร้อยละ 17.2 จะเป็นการงดเยี่ยมญาติ โดยร้อยละ 56.5 ไม่คิดที่จะสักเพิ่ม

จากการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเจ้าหน้าที่และผู้ต้องขัง พบว่าประชาชนและเจ้าหน้าที่เห็นด้วยที่การสักควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ ส่วนผู้ต้องขังเห็นด้วยอย่างยิ่งอาจเป็นเพราะผู้ต้องขังส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบจากการสัก และคิดว่าสังคมไม่ยอมรับผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ร้อยละ 48.1 ส่วนประชาชนและเจ้าหน้าที่ไม่แน่ใจ ร้อยละ 51.8 และร้อยละ 40.8 ตามลำดับ รวมทั้งประชากรทั้ง 3 กลุ่ม เห็นด้วยว่าการสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

1. ควรมีการบรรจุหลักสูตรในการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากรอยสักในการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่
2. ผู้บริหารเรือนจำ ควรกำหนดแนวทางปฏิบัติให้เจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดกวดขันและตรวจสอบการลักลอบสักของผู้ต้องขังโดยมีการจัดทำประวัติผู้ต้องขังเข้าใหม่ให้มีข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักในร่างกายและมีการติดตามผลหากมีรอยสักเพิ่มขึ้นให้ลงโทษทางวินัย
3. เรือนจำและทัณฑสถานควรจัดโครงการมั่นใจกายไม่มีรอยสัก โดยรับผู้ต้องขังเข้าใหม่ที่ไม่มียอยสักเข้าร่วมชมรมว่าจะไม่มีรอยสักบนร่างกายเพื่อณรงค์และป้องกันการสักภายในเรือนจำ
4. ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังให้กำหนดบทลงโทษทางวินัยไว้ โดยเฉพาะ ชดเชยและเป็นมาตรฐานเดียวกัน
5. ควรเข้มงวดกวดขันในการตรวจผู้ต้องขังที่ออกไปทำงานสาธารณะนอกเรือนจำ หรือไปศาลก่อนเข้าเรือนจำและตรวจค้นอุปกรณ์ที่อาจลักลอบนำขึ้นไปสักก่อนขึ้นเรือนนอน
6. ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนค่านิยมและทัศนคติของผู้ต้องขังเพื่อผ่อนคลายความเครียด และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่น กิจกรรมวาดภาพ การประดิษฐ์สิ่งของ ฯลฯ
7. เจ้าหน้าที่ควรเพิ่มความระมัดระวังในการควบคุมดูแลตามบริเวณที่เสี่ยงต่อการลักลอบสัก และกำหนดให้มีผู้ช่วยเหลือซึ่งเป็นหัวหน้าห้องช่วยสอดส่องดูแลไม่ให้มีการลักลอบสักในเรือนจำ
8. ควรมีการฝึกอาชีพในด้านศิลปะให้กับอาจารย์สักที่มีความถนัดและสนใจ

ABSTRACT

The objectives of the research on “Tattoo of inmate...Problem in adaptation and reintegration” were to study the problem of tattooed inmates in prison, factors related to tattoo of inmates in prison, to find how to solve and seek the measure to prevent the problem and to perform training course of new received inmates for prevent tattooing. Three sample groups are people ,prison officer and tattooed inmates . We have interview 5 cases of tattooed inmates concern with receive impact from tattoo after release.

400 of people results , the study found the most of sample groups are 21-30 year of age, had a bachelor’s degree, to be a government official and not have tattoo on body (85%) but peer have tattoo on body (64.8%). The most of sample group disagree with tattoo of inmate (44%) and agree with order to not permit inmate tattooed in prison (82%).

120 of prison officers results, the study found the most of sample groups are male, 41-50 year of age, had a bachelor’s degree, 21-30 years of work experience. The most of sample group agree with to prohibit tattoo of prisoners in prison because tattoo is the cause of many problem for treatment. Most of prisons not have the specific course for introduce inmates to prevent tattoo.

420 of tattooed inmates result, , the study found the most of tattooed inmates are 21-30 year of age, had primary education background, single status , Buddhism , used to work as labor and had income between 5,001-10,000 baht per month .Also they reside in the south of Thailand.

Most of inmates tattooing from both inside and outside prison (50.7%) . They are between 16-20 year of age for the first time to have tattoo (49.3%).The popular design of tattoos are dragon, tiger and modern design. The popular area on body for tattoos is back . they have tattoo after live in prison about 4-6 months and tattooing in the nighttime.

The priority of reasons for tattoo of inmates were as follow : (1) fashion in prison 23.8% ; (2) to express one’s feelings 19.1% ; (3) to relief feel lonely 18.1 % .

The study found 51.4% of tattooed inmates need to remove tattoo because worry about to apply for a job and acceptance of social after release.

An instrument for tattooing of inmates in prison to consist of ; an ink, a pin or pen, olive oil and powder.

Recommendation of researchers on this study were as follow :

1. To have training course of all new received inmates for introduce about impact and to prevent tattoo.
2. To record profile of new received inmates about tattoo and often to check body of inmates.
3. To improve the discipline punishment of tattooed inmates and the inmates tattoo artist in prison.
4. To have activities or treatment programs for change attitude and value of tattooed inmates and the inmates tattoo artist about tattoo.
5. To strict for control risk areas in prison.
6. Prison should give the inmates tattoo artist have a chance to show their ability such as painting .

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(1)
สารบัญตาราง.....	(8)
 บทที่ 1	
1. บทนำ.....	
หลักการและเหตุผล.....	1
วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	5
มูลเหตุจูงใจในการศึกษา.....	5
ขอบเขตในการศึกษา	6
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....	6
รายชื่อที่ปรึกษาและคณะวิจัย.....	7
ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์.....	8
2. การทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก.....	9
การสักในประเทศไทย.....	12
การสักในเอเชีย ญี่ปุ่น ยุโรป.....	15
ความมุ่งหมายของการสัก.....	18
แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม.....	30
แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ.....	32
ทฤษฎีทางด้านอาชญวิทยา.....	34
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
3. ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย	
วิธีการศึกษา.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	50
ประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	51

การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	53
4. ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา.....	
ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป.....	54
ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เรือนจำ.....	72
ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ.....	109
ส่วนที่ 4 กรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ.....	147
กรณีศึกษาที่ 1 (อาจารย์สัก).....	147
กรณีศึกษาที่ 2 (ผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบทางลบ).....	154
กรณีศึกษาที่ 3 (ผู้ต้องขังที่เกิดแผลติดเชื้อ).....	162
กรณีศึกษาที่ 4 (กรณีสังคมไม่ยอมรับ).....	165
กรณีศึกษาที่ 5 (กรณีสักทั้งตัว).....	168
ส่วนที่ 5 สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการ.....	173
5. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	184
ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย.....	194
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป.....	195
ภาคผนวก.....	197
ข่าวแจกสื่อมวลชนในการสัมมนาทางวิชาการ.....	198
แบบสอบถามประชาชนทั่วไป.....	200
แบบสอบถามเจ้าหน้าที่เรือนจำ.....	202
แบบสอบถามผู้ต้องขัง.....	209
บรรณานุกรม.....	218

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	สถิติผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำแนกตามสถานที่สัก.....	3
2	สถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทการกระทำผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5).....	3
1.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	55
1.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	55
1.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	56
1.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	56
1.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	57
1.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ.....	57
1.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....	58
1.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก.....	58
1.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	58
1.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีรอยสักตามร่างกาย.....	59
1.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก.....	59
1.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น.....	60
1.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกาย เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม.....	60
1.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย.....	61
1.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ มิให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ.....	62
1.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อรอยสักขนาดใหญ่ ตามร่างกาย.....	63
1.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและลวดลายของ รอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	64
1.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ ตามร่างกายในปัจจุบัน.....	64
1.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย.....	65
1.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาต ให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง.....	65

1.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการอนุญาตให้คนในครอบครัวสัก.....	67
1.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลว จากการมีรอยสัก.....	68
1.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน.....	68
1.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการห้ามมิให้ผู้ต้องขัง สักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน.....	69
1.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ ผู้พ้นโทษไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน.....	70
2.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	72
2.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	72
2.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	73
2.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	73
2.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	74
2.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอัตราเงินเดือน.....	74
2.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ (ซี).....	75
2.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุราชการ.....	75
2.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน.....	76
2.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่เคยปฏิบัติงานในเรือนจำ.....	76
2.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน.....	77
2.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคนในครอบครัวหรือคนรู้จัก นอกเรือนจำมีรอยสักตามร่างกาย.....	78
2.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ.....	79
2.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสัก มีปัญหาในการควบคุม.....	79
2.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ.....	80
2.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ.....	81
2.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ.....	82
2.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก.....	83
2.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์สักเข้าไปในเรือนจำ.....	83

2.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก ในเรือนจำ.....	84
2.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการห้ามผู้ต้องขังลัก.....	85
2.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและรวดเร็ว ของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	86
2.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าสังคมปัจจุบัน ยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย.....	87
2.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย.....	87
2.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าเรือนจำควรอนุญาต ให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่อต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัย.....	88
2.26	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการห้ามผู้ต้องขัง สักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน.....	89
2.27	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกระหว่างพฤติกรรมการลักลอบลัก ของผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	89
2.28	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสัก.....	90
2.29	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบลักแต่ ไม่ถูกลงโทษทางวินัย.....	91
2.30	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังนิยมลัก.....	92
2.31	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเห็นต่อรูปแบบการลงโทษ.....	93
2.32	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสัก.....	94
2.33	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย.....	95
2.34	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมาตรการในการป้องกันการลักลอบลัก.....	102
2.35	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการลักลอบลักแก้ไขได้.....	103
2.36	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการลงโทษ โดยรวดเร็ว รุนแรงทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลัก.....	104
2.37	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าควรมีการแก้ไข กฎหมายเพื่อกำหนดว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรลงโทษสถานใด.....	105
2.38	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าควรมีมาตรการตรวจสอบ รอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน.....	106

2.39	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการกำหนดหลักสูตรปฐมนิเทศ ผู้ต้องขังเข้าใหม่เรื่องอันตรายของการสักร่างกาย.....	107
3.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	109
3.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	109
3.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	110
3.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนบุตร.....	110
3.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	111
3.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิลำเนา.....	111
3.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพก่อนต้องโทษ.....	112
3.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....	112
3.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานะครอบครัว.....	113
3.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผู้ที่พักอาศัยด้วยในวัยเด็ก.....	113
3.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความสัมพันธ์ในครอบครัว.....	114
3.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคนสนิทในครอบครัว.....	114
3.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ.....	115
3.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข.....	115
3.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานความผิด.....	116
3.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของผู้กระทำผิด.....	116
3.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามกำหนดโทษ.....	117
3.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	117
3.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการกระทำผิด.....	118
3.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาการถูกคุมขังในเรือนจำ.....	118
3.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ.....	119
3.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการต้องโทษในสถานพินิจ.....	120
3.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ในการสักร่างกาย.....	121
3.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ.....	121
3.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกในเรือนจำ.....	122
3.26	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่สักตามร่างกาย.....	122
3.27	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนรอยสักในร่างกาย.....	123
3.28	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่สักในเรือนจำ.....	123
3.29	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าใช้จ่ายของการสักในเรือนจำ.....	124

3.30	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบริเวณที่สักตามร่างกาย.....	125
3.31	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาเหตุที่สักครั้งแรกทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ.....	126
3.32	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ยักครั้งแรกหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ.....	127
3.33	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้ในการสักร่างกาย.....	127
3.34	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ในการสักร่างกายในช่วงกลางวัน.....	128
3.35	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีเพื่อนสนิทสักร่างกาย.....	128
3.36	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตลาดยาที่นิยมสักในเรือนจำ.....	129
3.37	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักจากในเรือนจำ.....	129
3.38	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอุปกรณ์ที่ใช้ในการสักในเรือนจำ.....	130
3.39	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการทำความสะอาดอุปกรณ์สัก.....	131
3.40	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการทำความสะอาด.....	131
3.41	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำ.....	132
3.42	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสักต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	133
3.43	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสักกับการยอมรับของคนในครอบครัว.....	134
3.44	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกิดจากการสัก.....	135
3.45	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นและค่านิยมในการสัก.....	137
3.46	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเด็นทัศนคติต่อการสักร่างกายในเรือนจำ.....	140
3.47	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	144

บทที่ 1

รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

หลักการและเหตุผล

กรมราชทัณฑ์ เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมผู้กระทำผิดที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตามคำพิพากษาของศาลโดยใช้ระบบเรือนจำ/ทัณฑสถาน ทั้งนี้ กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดพันธกิจ (Mission) ตามแผนปฏิบัติราชการ 4 ปี พ.ศ. 2548-2551 ไว้ 2 ประการ ประกอบด้วยพันธกิจแรกคือการควบคุมผู้ต้องขังอย่างมีอาชีพและพันธกิจที่ 2 คือบำบัด ฟื้นฟู และแก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ต้องขังได้รับการปฏิบัติระหว่างถูกควบคุมอย่างถูกต้องตามหลักอาชญาวิทยา หลักทัณฑวิทยา และมีสภาพความเป็นอยู่ตามข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ สำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังขององค์การสหประชาชาติ รวมทั้งผู้ต้องขังต้องได้รับการแก้ไขปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรม ให้เป็นบุคคลที่สังคมพึงปรารถนาและสามารถเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศ

กรมราชทัณฑ์ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องที่จะพัฒนาผู้ต้องขังซึ่งถือเป็นทรัพยากรบุคคลกลุ่มหนึ่งที่สำคัญในสังคม ถึงแม้ว่าบุคคลเหล่านี้จะเคยผิดพลาดและก้าวเข้าสู่ระบบเรือนจำ อย่างไรก็ตามวันหนึ่งเมื่อบุคคลเหล่านี้พ้นโทษก็ต้องกลับเข้าไปสู่สังคมภายนอก และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ดังนั้นเรือนจำจึงจำเป็นต้องมีกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ให้ความรู้ด้านการศึกษาและอาชีพเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้หาเลี้ยงชีพภายหลังพ้นโทษไปแล้ว ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มีเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศถึง 137 แห่ง¹ และมีจำนวนผู้ต้องขังทั่วประเทศ จำนวน 167,845 คน (สำรวจ ณ เดือนกันยายน 2550 สถิติจากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์)

สำหรับภารกิจในด้านการควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานจำเป็นต้องตระหนักถึงการรักษาสีบทนของผู้ต้องขังอันเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน จากแนวคิดที่ว่าผู้ต้องขังยังเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคม ฉะนั้น ถึงแม้ผู้ต้องขังจะต้องสูญเสียหรือถูกจำกัดสิทธิบางส่วนที่เกิดจากการกระทำผิดและถูกลงโทษตามคำพิพากษา แต่ก็ยังคงมีสิทธิเสรีภาพบางประการเหลืออยู่ในฐานะที่เป็นปัจเจกชน เช่น การให้สิทธิในการรับรู้ข่าวสาร การได้รับการเยี่ยมจากญาติ การได้รับการดูแลเมื่อเจ็บป่วย เป็นต้น ส่วนการจำกัดสิทธิของผู้ต้องขังบางประการโดยใช้กฎระเบียบของเรือนจำนั้นเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันของกลุ่มผู้ต้องขังซึ่งเป็นสังคมกลุ่มใหญ่และมาจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน จึงมีกฎระเบียบไว้เพื่อป้องกันปัญหาความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาท หรือเพื่อประโยชน์ด้านการควบคุมของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากผู้ต้องขังในแต่ละเรือนจำมีจำนวนมาก

¹ สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ (รท 102) กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์

หากไม่มีกฎระเบียบที่บังคับให้ผู้ต้องขังปฏิบัติตามจะเกิดปัญหาความวุ่นวายตามมาได้ ซึ่งประเภทการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังตามที่กำหนดไว้ในหมวด 5 ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยไว้อย่างชัดเจนในข้อ 103 ว่าผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจที่จะลงโทษทางวินัยกับผู้ต้องขังได้ทุกสถานตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย แต่ผู้บัญชาการจะลงโทษทางวินัยกับผู้ต้องขังสถานใด พึงต้องดูว่าพฤติการณ์ซึ่งเป็นกรณีแห่งความผิดนั้น สอดคล้องกับบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงข้อใด ซึ่งการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิดสามารถแบ่งออกเป็นกรณีกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5 และกรณีกระทำผิดวินัยนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5

สำหรับการกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5 ยกตัวอย่างเช่น การนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ ก่อการวิวาท เล่นการพนัน กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงาน ฯลฯ นอกเหนือจากลักษณะของการกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กฎกระทรวงกำหนด ยังมีการกระทำผิดนอกเหนือจากกรอบของกฎกระทรวงที่ส่งผลต่อการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขังที่สำคัญ คือ การลักลอบลักร่างกายของผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาเป็นระยะเวลานาน เนื่องจากการรวมกลุ่มของผู้ต้องขังในพื้นที่ที่จำกัดในกรอบกำแพงเรือนจำ มีการถ่ายทอดค่านิยม และพฤติกรรมการเล่นแบบซึ่งกันและกัน และปัญหาการลักร่างกายมิใช่เป็นปัญหาเฉพาะทางด้านร่างกายของผู้ต้องขังที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคระหว่างกันภายในเรือนจำเนื่องจากการใช้เข็มร่วมกัน แต่ยังส่งผลกระทบต่อเนื่องไปจนถึงเมื่อผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษซึ่งรอยสักยังติดตัวออกไป ทำให้เกิดปัญหาการถูกสังคมรังเกียจ และเกิดการไม่ยอมรับของสังคม การถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นคนขี้คุก การหางานทำ ฯลฯ

จากข้อมูลของพัฒนาสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ ซึ่งได้สำรวจรอยสักของผู้ต้องขังในขณะที่มาตรวจสุขภาพ เอ็กซเรย์ปอด รวมทั้งสิ้น 10,544 คน (ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2540 – ตุลาคม 2545) พบว่ามีรอยสักมากถึง 5,311 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.36 ในจำนวนผู้ต้องขังที่มีรอยสักเหล่านี้ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี จำนวน 2,254 คน (42.44%) รองลงมาคืออายุระหว่าง 30-39 ปี จำนวน 1,863 คน (35.08%) โดยสามารถแยกประเภทการสักจากภายในและภายนอกเรือนจำ² ได้ดังนี้

² www.hosdoc.com เรื่อง การสักยันต์ในเรือนจำ

ตารางที่ 1
สถิติผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำแนกตามสถานที่สัก

สถานที่สัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สักนอกเรือนจำ	1,878	35.36
สักในเรือนจำ	2,983	56.16
สักทั้งนอกและในเรือนจำ	404	7.60
มีรอยสักแต่ไม่ให้ข้อมูล	46	0.86
รวม	5,311	100

จากตารางที่ 1 พบว่าส่วนใหญ่ผู้ต้องขังสักนอกเรือนจำถึงร้อยละ 35.36 รองลงมาคือการสักจากนอกเรือนจำ ร้อยละ 56.16 และร้อยละ 7.60 สักทั้งนอกและในเรือนจำ สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังมีเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเข้าสู่กระบวนการลงโทษทางวินัย กลับมีจำนวนเล็กน้อย เนื่องจากอุปกรณ์หรือเข็มที่ใช้ในการสักย่นดมีขนาดเล็ก ยากต่อการตรวจสอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากสถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5) ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 2
สถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทการกระทำผิด
(กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5)
(1 ตุลาคม 2546 – 30 กันยายน 2547)

ลำดับ ที่	ประเภทการกระทำผิดวินัย <u>นอกกรอบ</u> ที่กำหนดไว้ในหมวด 5	จำนวนผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย		
		ชาย	หญิง	รวม
1	การทำร้ายร่างกายฝ่ายเดียว	365	201	556
2	การลักลอบสักร่างกาย	304	57	361
3	การลักลอบสูดดมสารระเหย (ทินเนอร์)	184	87	271
4	อื่น ๆ	21	23	44
	รวม	874	368	1,242

(ฝ่ายเลือนและลดชั้นผู้ต้องขัง สำนักทัณฑปฏิบัติ กรมราชทัณฑ์)

จากตารางที่ 2 แสดงสถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5) พบว่ามีการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยกรณีที่ถูกกลบสักร่างกายเพียง 361 คน ซึ่งในข้อเท็จจริงจะพบว่าผู้ต้องขังที่ถูกกลบสักร่างกายในเรือนจำเป็นจำนวนมากแต่ถูกลงโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเพราะส่วนใหญ่ผู้ต้องขังจะถูกกลบสักร่างกายในเวลากลางคืนซึ่งยากต่อการควบคุมเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่จำนวนน้อย แม้ว่ากรมราชทัณฑ์จะมีหนังสือสั่งการไปยังเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศเพื่อกำชับการป้องกันการสักร่างกายของผู้ต้องขัง³ โดยให้เข้มงวดในการตรวจค้นและจัดเก็บเครื่องมือเครื่องใช้ในการฝึกวิชาชีพซึ่งอาจลักลอบนำไปดัดแปลงเป็นเครื่องมือในการสักร่างกายได้ รวมทั้งให้ชี้แจงทำความเข้าใจให้ผู้ต้องขังตระหนักถึงอันตรายในการสักร่างกาย ซึ่งอาจติดเชื้อโรคที่เป็นอันตรายต่อชีวิต และยังไม่เป็นผลดีต่อตัวผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษ ซึ่งเรือนจำและทัณฑสถานทุกแห่งได้ดำเนินการตรวจค้น และจัดเก็บเครื่องมือฝึกวิชาชีพเพื่อป้องกันการลักลอบไปทำเครื่องมือสักร่างกาย และดำเนินการลงโทษทางวินัยกับผู้ที่ถูกกลบสักร่างกายในเรือนจำ แต่ในปัจจุบันก็ยังมีกรลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังอยู่อย่างต่อเนื่อง

ปัญหาการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำมีมานานเนื่องจากเป็นค่านิยมของผู้ต้องขังที่ต้องการสักเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยอาจเป็นการสักตามแฟชั่นเพื่อความสวยงาม สักโดยมีความเชื่อทางไสยศาสตร์ ความเครียดจากการถูกจำคุก หรือเป็นการประชดชีวิต หรือต้องการแสดงออกให้ผู้ต้องขังอื่นเกิดความเกรงกลัวว่าตนเองอยู่ในเรือนจำมานาน หรือชอบแสดงพฤติกรรมที่ผู้ต้องขังอื่น ๆ ไม่กล้าทำโดยเฉพาะรวมตัวกันทำผิดระเบียบของเรือนจำ ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อตัวผู้ต้องขัง และเจ้าหน้าที่เรือนจำ⁴ ซึ่งการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดปัญหาโรคติดต่อ การติดเชื้อ ระหว่างผู้ต้องขังจากการใช้อุปกรณ์ในการสักที่ไม่สะอาด เช่น โรคเอดส์ โรคไวรัสตับอักเสบบ และรอยสักดังกล่าวยังไม่สามารถลบออกได้และต้องติดตัวไปตลอด เมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของผู้ต้องขังซึ่งทำให้คนส่วนใหญ่ทราบว่าคุณค่าดังกล่าวเคยผ่านการจำคุกทำให้มีความรังเกียจและมีผลต่อการเข้าสมัครงานเนื่องจากสถานประกอบการส่วนใหญ่จะไม่รับผู้ที่มีรอยสักเข้าทำงาน ไม่สามารถหางานที่ดีในการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงตนเองได้ เมื่อรู้สึกว่างานไม่ให้ออกาสและขาดโอกาสในการประกอบอาชีพที่สุจริตก็จะกลับไปกระทำผิดซ้ำ

⁵จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพซึ่งศึกษากลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดหลายครั้งและมีความเป็นมืออาชีพในการประกอบอาชญากรรมในแต่ละประเภทคดี พบว่ากลุ่ม

³ หนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0705/1515 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2546 เรื่อง กำชับการป้องกันการสักร่างกายผู้ต้องขัง และหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0711/1424 ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2548 เรื่อง การสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

⁴ พิมพ์พรณ รัตนวิเชียร, “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง”, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

⁵ ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชญาวิทยา, “เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ”, (กรุงเทพฯ : บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด, 2549) น.80-81

ผู้ต้องขังมีอาชีพทุกประเภทคือส่วนใหญ่มีรอยสัก ร้อยละ 68.9 ซึ่งส่วนใหญ่สักจากในเรือนจำ โดยสาเหตุที่สักส่วนใหญ่เพื่อเป็นการระบายความเครียด เพื่อความสวยงามตามแฟชั่น และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายของกลุ่มแก๊งค์ตนเอง ฯลฯ อย่างไรก็ตามการเลียนแบบพฤติกรรมการสักร่างกายซึ่งเป็นค่านิยมที่ได้รับการถ่ายทอดซึ่งกันและกันในเรือนจำไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อภายในเรือนจำเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบยาวไปจนกระทั่งพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกเสมือนการตีตราจากเรือนจำที่ติดตัวไปตลอดชีวิต

ปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขัง แต่ในปัจจุบันยังมีการศึกษาวิจัยในด้านนี้ไม่มากนัก ทำให้ไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนั้น การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาถึงสภาพปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขัง สาเหตุหรือแรงจูงใจของการสัก ปัญหาด้านการปรับตัวและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังที่ทำการสักร่างกาย ซึ่งจะสามารถนำมาเป็นข้อมูลในการป้องกันผู้ต้องขังไม่ให้ลักลอบสักในเรือนจำ อันจะส่งผลต่อการยอมรับของคนในสังคมต่อกลุ่มผู้ต้องขังที่มีรอยสักซึ่งบ่งบอกถึงการเคยผ่านการจำคุกในเรือนจำและเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้เป็นข้อมูลในการอบรมผู้ต้องขังแรกรับเพื่อสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในการใช้ชีวิตในเรือนจำ และเป็นการแสวงหาแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำได้ต่อไปในอนาคตเพื่อไม่ให้เป็นการบาปติดตัวผู้ต้องขังออกไปเมื่อพ้นโทษ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สักร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม
3. แสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อ

ช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม

4. เพื่อสร้างหลักสูตรในการอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

เนื่องจากคณะวิจัย มีหน้าที่รับผิดชอบในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัยเพื่อพัฒนางานด้านอาชญาวิทยาและระบบงานราชทัณฑ์ให้มีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผลต่อการดำเนินงานด้านการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เหมาะสมในการคืนคนดีสู่สังคม ดังนั้น ปัญหาในการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ จึงเป็นปัญหาสำคัญในการแก้ไขพัฒนาพฤตินิสัย และการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้กระทำผิด และเกิดปัญหาในการปรับตัวเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไปสู่สังคม ทั้งในด้านการสมัครงาน การ

ดำรงชีวิตร่วมกับชุมชน ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำจากการที่สังคมไม่ยอมรับ ดังนั้น การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาเพื่อทราบถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการสักร่างกายของผู้ต้องขัง ทศนคติของประชาชนต่อรอยสักของผู้ต้องขัง และนำไปสู่มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญห การลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำให้ประสบผลสำเร็จ และทำให้สังคมเกิดการยอมรับผู้ที่พ้นโทษ ออกไปโดยไม่กลับมากระทำผิดซ้ำ

ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะทำการศึกษากลุ่มประชากร จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่ ลักลอบสักในเรือนจำ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และประชาชนทั่วไป ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนด โควต้า (Quota Sampling) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.) การเก็บแบบสอบถามจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำและทัณฑสถาน จำนวน 400 คน จากเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายที่มีการลักลอบสักของผู้ต้องขังมากที่สุดในแต่ละภาค จำนวน 6 แห่ง ประกอบด้วย

- 1.1 ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง
- 1.2 ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง
- 1.3 เรือนจำกลางอุดรธานี
- 1.4 เรือนจำจังหวัดสงขลา
- 1.5 เรือนจำกลางเชียงราย
- 1.6 เรือนจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.) การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ต้องขังที่สักร่างกายทั้งตัวเพื่อจัดทำกรณีศึกษา (Case study) จำนวน 5 คน

3.) การเก็บแบบสอบถามจากเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำ และทัณฑสถานเป้าหมาย แห่งละ 20 คน รวมจำนวน 120 คน

4.) การเก็บแบบสอบถามจากประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน

วิธีการในการศึกษาวิจัย มีการค้นคว้าจากเอกสาร ศึกษาภาคสนามและจัดสัมมนาเพื่อเผยแพร่ผล การศึกษาวิจัยและระดมความคิดเห็นจากผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการ ฯลฯ เพื่อร่วมกันแสวงหามาตรการป้องกัน แก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. การลักลอบลักขโมยของผู้ต้องขัง	หมายถึง	การลักลอบลักขโมยร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดระเบียบวินัยของทางเรือนจำซึ่งห้ามมิให้ผู้ต้องขังลักขโมยร่างกายในขณะที่ถูกควบคุมตัวในเรือนจำ
2. ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม	หมายถึง	ผลกระทบในทางลบที่ผู้ต้องขังได้รับจากการลักขโมยร่างกายในเรือนจำซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านสุขภาพร่างกายรวมถึงการปรับตัวในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชีวศึกษา

สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์

ที่ปรึกษาโครงการ

1. อธิบดีกรมราชทัณฑ์	ที่ปรึกษาโครงการ
2. ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์	ที่ปรึกษาโครงการ

คณะวิจัย

1. นางสาวเพลินใจ แต่เกษม	หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชีวศึกษา
หัวหน้าโครงการ
2. นางสาววิศรา ศิริสุทธิเดชา	นักสังคมสงเคราะห์ 6 ว. ผู้วิจัย
3. นางสาวศิริส อรุณคง	นักสังคมสงเคราะห์ 4 ผู้วิจัย
4. นางสาวพรพรรณ ศิลปวัฒนาพร	นักจิตวิทยา 4 ผู้วิจัย
5. นางสาวชุติมา ไชยรัตน์	นักสังคมสงเคราะห์ 4 ผู้วิจัย

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย 15 มกราคม 2550 – 14 มกราคม 2551 (รวมระยะเวลา 1 ปี)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ
2. เพื่อทราบทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สักร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม
3. ทำให้ได้มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม
4. นำไปใช้สร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลการศึกษาวิจัย คณะวิจัยจะนำข้อมูลไปใช้ในการสร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบทางลบที่เกิดขึ้นจากการลักลอบสักในเรือนจำ โดยบรรจุเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ในเรือนจำซึ่งจะจัดโครงการนำร่องที่เรือนจำ/ทัณฑสถาน 3 แห่ง คือ ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง เรือนจำกลางเพชรบุรี และเรือนจำกลางจะเข้เกรา ในการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบทางลบที่เกิดจากการสัก จะมีการนำกรณีตัวอย่างผู้ต้องขังที่สักร่างกายทั้งตัวและได้รับผลกระทบทางลบ เช่น การสมัครงาน การติดเชื้ ฯลฯ มาเล่าให้เพื่อนผู้ต้องขังฟังเพื่อให้เกรงกลัวต่อการสักร่างกาย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” มีการทบทวนวรรณกรรมโดยศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก
2. การสักในประเทศไทย
3. การสักในเอเชีย ญี่ปุ่น-ยุโรป
4. ความมุ่งหมายของการสัก
5. แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม
6. แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ
7. ทฤษฎีทางด้านอาชญวิทยา
8. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก

ความหมายของคำว่า “การสัก”

"การสัก" ในพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 หน้า 788 ว่า "... คือ การเอาของแหลมแทงลงด้วยวิธีการหรือเพื่อประโยชน์ต่างๆ กัน เช่น สักปลาไหล สักที่นอน สักหาของในน้ำ สักผิวหนังให้เป็นอักขระหรือลวดลาย สักรอยช้ำเพื่อรีดเอาเลือดที่คั่งออก, ทำเครื่องหมายสักเพื่อแสดงเป็นหลักฐาน เช่น สักข้อมือ แสดงว่าได้ขึ้นทะเบียนเป็นชายฉกรรจ์ หรือเป็นเลข มีสังกัดกรมกองแล้ว สักหน้าแสดงว่าเป็นผู้ต้องโทษ ปาราชิก เป็นต้น

คำว่า “สัก” หมายถึง การทำให้เกิดรอยลวดลาย สีบนผิวหนังตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายโดยมีเครื่องมือและอุปกรณ์ คือ เหล็กสักมีปลายแหลมอย่างเข็ม มีรอยผ่าที่ปลายเข็มเหมือนปลายปากกา มีด้ามทำด้วยไม้หรือโลหะ ทรงกระบอกเส้นผ่าศูนย์กลางโดยประมาณครึ่งนิ้ว ความยาวโดยประมาณหนึ่งฟุตหกนิ้ว พอสมควรแก่การใช้จับถือทำการสัก และน้ำหมึกที่มีสีสันท่าง ๆ เมื่อจะสักก็ใช้เหล็กสักจุ่มลงในน้ำหมึกที่เตรียมไว้ แล้วใช้เหล็กสักตรงปลายแหลมนั้น ทิ่มแทงลงไปบนผิวหนังส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ต้องการ ส่วนที่จะสักให้มีรอยลวดลายสีสันประการใดก็ได้ตามประสงค์ สำหรับในต่างประเทศการสักคงจะไม่เหมือนของไทย เพราะใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการสัก จึงได้ภาพออกมาที่มีลวดลายสีสันงดงามมาก ซึ่งถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง

ความรู้เรื่องการสัก

พิมพรรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้ศึกษาความเป็นมาของการสักและความนิยมในการสักมีขึ้นในหมู่มนุษยชาติต่างๆ มาแล้วไม่ต่ำกว่า 4,000 ปี หลักฐานที่สามารถยืนยันในเรื่องนี้จากกองประวัติศาสตร์ ยก.ท.ร. (2528 : 37) คือการขุดพบศพของกษัตริย์ อียิปต์ ในลักษณะของมัมมี่ บนร่างกายของศพมีการสักสลัอย่างงดงาม แสดงว่าการสักมีขึ้นในมนุษย์มาตั้งแต่ก่อนยุคประวัติศาสตร์ ประเทิน มหาพันธ์ (2534 : 25) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ยังมีคนอีกจำนวนมากเชื่อเกี่ยวกับการสักว่า เริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อโลกมีมนุษย์เพียงสองคน คือ อีฟ หรืออีวา กับ อะดัม มีการตกแต่งร่างกายด้วยใบไม้และสีเขียว เพราะมีรากฐานมาจากความเชื่อเรื่องเพศ จึงถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของความรัก มิตรภาพ ความรู้สึกและความสวยงาม ยุทธิษฐ์ (2501 : 25) กล่าวว่า "...คำว่า Tattoo ซึ่งแปลว่ารอยสัก มาจากศัพท์ว่า Tatan เป็นภาษาตาฮิติแปลว่ารอยสัก จึงสันนิษฐานได้ว่า ชาวตะวันตกรู้จักการสักมาจากชาวตาฮิติซึ่งเป็นชาวเกาะ ในยุคที่ชาวตะวันตกออกเดินเรือไปยังที่ต่างๆ เมื่อสมัยศตวรรษที่ 15-16 นี้เอง..." ในยุคประวัติศาสตร์ กลุ่มชนชาวบริตัน กอลส์ เยอรมันและกรีก ชาวยุโรปสมัยโบราณต่างนิยมประเพณีการสักด้วยกันทั้งนั้น เฮโรโดตัส (Herodotus) นักปราชญ์ชาวกรีก ซึ่งได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งประวัติศาสตร์ ได้บันทึกไว้ว่า พวกจารบุรุษในสมัยโบราณ เมื่อเข้าสืบทอดความลับที่มีความสำคัญที่สุดของฝ่ายศัตรูได้แล้ว จะโกนศีรษะแล้วสักข้อความอันเป็นความลับนั้นลงที่กลางศีรษะแล้วทิ้งให้ผมยาวดั่งเดิม จึงลอบกลับไปหาพวกของตน การสักจึงเป็นวิธีที่ช่วยให้จารบุรุษนำความลับผ่านแนวข้าศึกศัตรูได้อย่างสะดวก ญี่ปุ่นนับได้ว่ามีฝีมือในการสัก แต่เนื่องจากญี่ปุ่นปิดประเทศ ต่อมาเมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศแล้วฝีมือการสักของญี่ปุ่นได้เผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก ในคริสต์ศักราช 787 มีข้อห้ามมิให้คริสต์ศาสนิกชนในยุโรปทำการสักอย่างเด็ดขาด โดยอ้างว่าการสักทำให้ร่างกายมัวหมองมีราคะ ปราศจากความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่พึงประสงค์ของพระเจ้าเป็นยุคที่การสักในยุโรปชบเซาตั้งแต่นั้นมา ในศตวรรษที่ 15-16 นักเดินเรื่อนำความรู้เกี่ยวกับการสักมาเผยแพร่อีกครั้ง จนศตวรรษที่ 19 การสักเป็นที่นิยมแพร่หลายทั้งในหมู่คนสามัญทั่วไปและขุนนาง คนชั้นสูง รวมถึงพระเจ้า เอ็ดเวิร์ดที่ 7 แห่งอังกฤษก็นิยมการสักเป็นอย่างยิ่งทำให้มีผู้นิยมตาม จนมีร้านสักที่มีชื่อเสียงที่สุดได้แก่ร้านแฮมแมนในกรุงลอนดอน

ตำนานการสักลายตามตัว

มนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ใช้วิธีป้องกันสัตว์ร้ายด้วยวิธีต่างๆ ทาตามตัว เช่น สีดำ สีแดงสีน้ำเงิน ยุคต่อมานิยมสักลายลงตามตัวเพราะไม่ต้องหาสีมาทาบ่อยๆ ลายที่สักมักเป็นรูปสัตว์ทรงพลังอิทธิฤทธิ์เช่น เสือ สิงโต พญานาคและพญานาคอินทรี ส่วนจีนโบราณชอบสักเป็นรูปมังกรหรือเป็นตัวอักษรจีน

การสักลายตามตัวเริ่มแพร่ขยายลงมายังอาณาจักรล้านนา ล้านช้าง ลาว พม่า ไทยอีสานหลังจากพระพุทธเจ้าเสด็จสู่ปรินิพพานไป ๑๐๐ ปี

ไทยอีสานโบราณชอบสักเป็นรูปสัตว์ต่างๆ แล้วยังสักตัวอักษรตามข้อมือ ท้องมือ หน้าอก และขาสองข้าง บางคนสักตามแผ่นหลังหรือหน้าอกขึ้นไปถึงคอหอย จนมีคำกล่าวกันว่า "นั่งอยู่กลางไร่ก็สามารถจับนกมาทำกินได้ เพราะนึกคิดว่าหัวตอจึงบินมาเกาะ"

เครื่องมือการสัก ใช้เหล็กปลายแหลม ๕-๖ ซี่มัดรวมกันจุ่มหมึกสีดำทำจากเขม่าขี้ดินหม้อปนกับใบมันสำปะหลัง บางครุสักรู้จักใช้ดีหมี, ดีหมู, ดีวัวควายหรือดีปลาช่อน เพราะถือว่าลบล้างออกยาก เวลาสักถ้าเจ็บปวดมากจนทนไม่ไหวก็หยุดไว้ก่อนประมาณ ๒ อาทิตย์ ให้แผลหายจึงสักต่อจนเสร็จ รอยสักก็เลือกได้ตามต้องการเช่น พญานาค เสือ โคร่ง รูปเจดีย์ หรือยันต์ คำจ้างสักสมัยก่อนไม่แพงสักที่ขา คิดข้างละ ๑ สตึง ถ้า ๒ ขาก็เป็น ๒ สตึง, ถ้าอักขระตัวเดียวเสียครึ่งสตึง ถ้าสักแผ่นหลังหรือหน้าอกเสีย ๑ ตำลึงถ้าไม่มีเงินจ้างเอาลูกหมูหรือไก่สักตัวหนึ่งแทน ครุก็ไม่ว่าสักเสร็จแล้วครุก็เป่ามนต์คาถาไล่รอยสักเสียงพิมพ์

2. การสักในประเทศไทย

อังคาร ปัญญาศิลป์ (2550) ได้กล่าวถึงรอยสักไทย ไว้ว่าหลักฐานทางประวัติศาสตร์บางชิ้นบ่งบอกไว้ว่าคนไทยเป็นชนชาติที่นิยมการสักมาตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี คือระยะเวลาเกือบ 700 ปีมาแล้ว ส่วนใหญ่ผู้ชายไทยทุกคนเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มจะนิยมสักแทบทุกคน ตั้งแต่พระมหากษัตริย์ เจ้าผู้ครองเมือง ลงมาจนถึงแม่ทัพ เจ้าเมือง นายกอง ขุนนาง ทหาร ไพร และทาสทุกคนล้วนต้องมีรอยสักติดตัวทั้งสิ้น แล้วแต่ปัจจัยแวดล้อมและความเชื่อของแต่ละคนเป็นสำคัญเพื่อแสดงความเป็นชายชาติตรี

“รอยสักไทย” เป็นรอยลักษณะประเทศเดียวในโลกที่มีเรื่องราวและตำนานความเชื่อถือมากมาย โดยเฉพาะทางด้านคาถาอาคม มนต์ ความขลัง การอยู่ยงคงกระพันเข้ามารวมอยู่ด้วยตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี หรืออาจจะนับพันปีที่มีรอยสักไทยถือกำเนิดขึ้นมา คนไทยกับความเชื่อในเรื่องเหล่านี้ผูกพันกันจนแยกไม่ออกมาเนิ่นนานทุกยุคทุกสมัยจึงไม่เป็นเรื่องน่าแปลกใจว่าในรอยสักไทยจะมีเรื่องความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์เข้ามาผสมรวมอยู่ด้วย อิทธิพลของการสักน่าจะได้อมาจากพวก “-ขอม” ที่เรื่องอำนาจอยู่ในแคว้นสุวรรณภูมิเมื่อประมาณ 1,500 ปีที่แล้ว เพราะอักขระและลวดลายที่ใช้สักกันนั้นเป็นแบบอักษรขอมและภาษาบาลีเป็นส่วนใหญ่ ผู้ชายไทยสมัยโบราณต้องสักแทบทุกคน ใครไม่มีรอยสักจะถูกสังคมตำหนิประมาณว่าไม่ใช่ลูกพี่ที่แท้จริงเพราะการสักนั้น คือความเจ็บปวดทรมานเป็นการพิสูจน์ใจและพิสูจน์ความกล้า เพราะเมื่อผ่านความเจ็บปวดนี้ไปได้แล้ว ก็ถือว่าคน ๆ นั้นคือชายแท้ เป็นคนเต็มคน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ชายไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา กรุงรัตนโกสินทร์ ล้วนมีรอยสักติดตัวกันแทบทั้งสิ้น วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของการสัก ประกอบด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

1. สักตามประเพณีนิยม อาจเป็นความเชื่อของคนบางกลุ่ม ทั้งคนไทยและชนเผ่าต่าง ๆ ทั่วโลก อาจเพื่อแสดงถึงความเป็นคนในกลุ่มเดียวกัน สังคมเดียวกัน การมีอาวุธและอำนาจมากมายตามร่องรอยของลายสักที่แตกต่างกันไป เมื่อคนในครอบครัว หรือคนรอบข้างมีรอยสัก การที่จะเข้ากลุ่ม หรือให้สังคมยอมรับได้นั้น ตัวเองจะต้องมีรอยสักตามไปด้วย ไม่มีใครอยากเป็นแกะดำหรือถูกประมาณว่าไม่กล้าพอ ทั้งหมดจึงกลายเป็นประเพณีนิยม

2. สักเพื่อแสดงถึงหมู่กองที่สังกัด คนไทยสมัยก่อนต่างต้องถูกเกณฑ์เป็นทหารแทบทุกคน การสังกัดไว้ที่ต้นแขนหรือหลังมือจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าตัวเองนั้นขึ้นอยู่กับเจ้านายคนไหน ส่วนใดของกองทัพ เป็นต้น ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งในความกล้า และการได้รับใช้ชาติของคน ๆ นั้น ได้รับการยกย่องในเกียรติภูมิ

3. การสักเพื่อประจานความผิด นักโทษหรือผู้ทำความผิดร้ายแรงในสมัยก่อนจะถูกสักไว้ที่ใบหน้าหรือหน้าผากด้วยเช่นกัน อาจใช้สัญลักษณ์บางอย่างที่สังคมเป็นที่รู้จักกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการ

ป้องกันและประจานความผิดสำหรับคน ๆ นั้น มิให้เดินทางข้ามมณฑลไปไหนได้ไกล ๆ หรือเพื่อไม่ให้คนดีเข้าใกล้เพื่อคบค้าสมาคมด้วยต่อไป ถือว่าเป็นตราบาปไปชั่วชีวิต

4. สักเพื่อความขลังและความเชื่อมั่น ประเด็นนี้เป็นความเชื่อถือในเรื่องรอยสักที่น่าสนใจและมีอิทธิพลกับการสักของคนไทยสมัยก่อนมากที่สุด กล่าวคือนักรบไทยในสมัยโบราณนิยมสักกันมาก เพราะถือว่าเป็นเกราะคุ้มตัวให้ปลอดภัยจากคมหอก คมดาบต่าง ๆ ที่มาบังเกิดขึ้นกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตัวเอง นอกจากพระเครื่อง ตะกรุด ผ้าประเจียด ฯลฯ ซึ่งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจแล้ว รอยสักนี้เองที่เป็นเสมือนเกราะ ที่ห่อหุ้มร่างกายได้ในยามออกศึก บางคนสักทั้งตัวจากเท้าจรดคอ ยกเว้นเพียงแค่ใบหน้าเท่านั้น

ทัศนคติหรือความเชื่อของหญิง และชายในสมัยก่อน จากการเล่าขานสืบทอดต่อมาต่างเชื่อถือ และศรัทธาในรอยสักกันเป็นส่วนมาก ถือว่าชายใดที่มีรอยสักยิ่งมากเท่าไร ยิ่งเป็นคนเต็มคนโดยสมบูรณ์แบบผู้หนึ่งจะให้ความเกรงใจ เคารพ นับถือ ไม่มีใครกล้ารังแก คงไม่ใช่เพราะกลัวรอยสักแต่อย่างใด หากนับถือกันที่ใจมากกว่าที่สามารถทนกับความเจ็บปวดในการสักอันมากมายเหล่านั้นได้

ในสมัยโบราณผู้ชายส่วนใหญ่ต้องเป็นทหาร ดังนั้น การสักจึงเข้ามาเกี่ยวพันด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น สักเพื่อความมั่นใจในการอยู่ยงคงกระพันเวลาออกไปสู้รบกับข้าศึก ศัตรู มีการลงคาถาอาคม สักเพื่อบอกสังกัด รวมทั้งในบางยุคสมัย คนที่เป็นทาสหรือต้องโทษก็จะต้องถูกสักไว้ด้วยเพื่อให้คนทั่วไปได้รับรู้

เรื่องของการสักจึงต้องศึกษาประวัติศาสตร์ของชนชาติอื่นในบริเวณใกล้เคียง เจียงอิงเหลียง (2532 : 93) “... ชาวจีน และชนชาวเผ่าโบราณนิยมการสักทั้งหญิงและชาย โดยในมณฑลยูนนานจะสักจากหัวเข่าลงไปถึงน่อง หญิงสาวจะสักหน้าเป็นเครื่องประดับ ผู้ที่ไม่สักจะถูกชาวเมืองหัวเราะเยาะ...” สายสม ธรรมธิ (2538 : 10) กล่าวถึง “...การสักกับชาวไทยใหญ่ จะสักยันต์ลงบนร่างกายมีผลทางด้าน คงกระพันชาตรี สามารถป้องกันอันตรายจากศัตรูและของมีคมต่าง ๆ ได้...” การสักที่ชาวไทยใหญ่นิยมได้แก่

1. สักขาขำ (คงกระพัน) หรือสักกำยะ มีการสักเป็นรูปต่างๆ รูปเสือ แมวดำ, หมูเขียวตัน, วัวกระทิง, รูปยันต์และอักขระคาถา

2. สักยามหานิยม (ปิยะ) เพื่อให้มีสิริมงคล ทำมาค้าขายเจริญ นิยมสักเป็นรูปอักขระคาถา รูปยันต์ รูปนกยูง กระต่าย จิ้งจกสองหาง ผู้รับการสักต้องรักษาศีล ห้ามประพฤติผิดศีลห้า

3. สักขาลาย (สับขาลาย) สักเพื่อแสดงความอดทนเข้มแข็ง เอกลักษณ์ของลูกผู้ชาย จะสักตั้งแต่เอวช่วงล่างลงมาถึงขาลวดลายเป็นเส้นหนาทึบ

4. สักขำเขียว (สับขำพิษ) โดยมากจะสักที่น่องไปจนถึงข้อเท้า เพื่อป้องกันพิษจากสัตว์ เช่น สุนัข งู ตะขาบ แมลงป่อง และผึ้ง มักสักเป็นรูป แมว เสือ และตัวอักขระคาถา

ประทีน มหาจันทร์ (2534 : 65-76) ได้กล่าวไว้ว่า

...สมัยก่อนลาวพุงดำ ได้แก่ พวกลานนา พวกที่มาจากภูพาน นิยมสักยันต์เต็มตัว ดำบ้าง แดงบ้าง เหลือเฉพาะหน้าผาก ชาวพม่าจะสักลายกันเต็มตัวถือว่าการสักลายเป็นยอดของความนิยม พวกมอญ พม่า หรือเขมนิยมสักเป็นรูปขอม ซึ่งได้แก่ กาพราซสีห์ หรือราชสีห์ดำ เป็นลายม้าม ลายมอม ลายกนก คนไทยทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมการสักว่าเพื่อความสวยงามเรียกว่า การสักขาลาย มีความมุ่งหมายเพื่อให้มีเสน่ห์ เป็นที่สนใจของสตรีเพศ ผู้ไม่มีลายสักถือว่าเป็นคนต่ำต้อยเรียกว่า ขาขาว ซึ่งไม่เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม...

กองประวัติศาสตร์ ยก.ทร. (2538 : 27) กล่าวถึง เกี่ยวกับราชการทหาร คือการสักข้อมือ ซึ่งแสดงว่าได้ขึ้นทะเบียนเป็นชายฉกรรจ์มีสังกัดกรมกองแล้ว เริ่มการสักของกรมทหารเรือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2434 เพื่อแสดงหมู่เหล่าหรือสังกัดของทหารผู้นั้น ต่อมาได้ยกเลิกไปในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อมีการควบคุมทางด้านสำมะโนครัวแล้ว การสักในเมืองไทยนิยมทางด้านไสยศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ทั้งที่สักกันเองหรือพระเป็นผู้สักให้ การสักเป็นรูปหนุมาน รูปเสือ รูปไบนาน สักยันต์เชื่อว่าทำให้อยู่ยงคงกระพันชาตรี หนั่งเหนียวแทงไม่เข้า ยังไม่ออก ผู้สักรูปหนุมาน สามารถปีนป่าย เหนียวไหวได้อย่างแคล่วคล่อง สักรูปเสือทำให้มีความดุคั่นเหี้ยมโหด ผู้ที่สักเหล่านี้พระท่านเรียกว่า “อวิชา” บางพวกสักเพราะความคึกคะนองของวัยรุ่นจะสักรูปหัวใจ รูปกามเทพแผลงศร รูปผู้หญิงเปลือย ในพวกแก๊งมาเฟีย นักเรียนที่เข้ากลุ่มคึกคะนอง กลุ่มอันธพาล อาจสักเป็นสัญลักษณ์ที่เหมือนกัน เช่น ดาวกระจาย เปลวไฟ การสักลายเป็นรูปรอยต่างๆ มีความหมายของการสักแตกต่างกัน

บทสรุปของรอยสักไทย

เปอร์เซ็นต์ของผู้นิยมรอยสักไทยน้อยลงไปทุกขณะมีเหตุผลอีกหลายประการ ที่ล้วนแล้วแต่ทำให้รอยสักไทย ค่อย ๆ เสื่อมความนิยมลงไปเรื่อย ๆ เหตุผลหลาย ๆ อย่างของคนส่วนใหญ่ที่สนับสนุนในเรื่องนี้ คือ

1. รอยสักไทยนั้นเป็นที่น่ารังเกียจ น่ากลัว
2. เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป มีการสักไฟฟ้าเข้ามาแทนที่ ซึ่งสวยงามทันสมัยและเป็นที่ยอมรับในหมู่วัยรุ่นมากกว่า
3. การมีรอยสักไทยเป็นเรื่องของความเจ็บปวดทรมาน และที่สำคัญคือมีข้อห้าม ข้อปฏิบัติมากมายกว่าการสักชนิดอื่น ๆ ซึ่งบางข้อในสมัยปัจจุบันสามารถกระทำได้อย่างมาก
4. บุคคลที่มีรอยสักส่วนใหญ่ที่เห็นในปัจจุบันจะเป็นนักโทษ ผู้ต้องขัง นักเลง เป็นส่วนใหญ่
5. เมื่อมีรอยสักสังคมจะมองคน ๆ นั้นในแง่ลบเสียเป็นส่วนใหญ่ซึ่งมีผลกับสังคม หน้าที่การงาน และความเชื่อถือของคนที่อยู่รอบข้าง

3. การสักของเอเชีย ญี่ปุ่นและยุโรป

เรื่องราวของรอยสัก เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะของคนทั้งโลกที่ดำรงสืบทอดเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลามากกว่า 4,000 ปี จากหลักฐานการขุดค้นพระศพของกษัตริย์ไอยคุปต์ที่ประเทศอียิปต์ ซึ่งมีอายุประมาณ 4,000 ปี มัมมี่ หรือซากศพอบน้ำยาที่ขุดพบนั้น พบว่าบนร่างกายเหี่ยวแห้งแทบทุกส่วนตลอดร่างกายนั้มีรอยสักสลัอย่างงดงามโดยไม่เลือนรางชัดเจน งามหายแสดงว่าเมื่อ 4,000 ปีก่อน มนุษย์เรารู้จักการสักมาแล้วและอาจจะเนิ่นนานกว่านั้นก็เป็นได้ แต่ยังไม่มียุติฐานยืนยัน “มัมมี่” คือหลักฐานเก่าแก่ชิ้นเดียวที่หลงเหลืออยู่ในเวลานี้ นอกจากนั้นแล้วมัมมี่ที่เป็นราชินีของกษัตริย์ไอยคุปต์ที่อยู่เคียงข้างกัน ก็พบว่ามีรอยสักปรากฏอยู่

ชาวญี่ปุ่นเป็นชนชาติที่ได้ชื่อว่ามีศิลปะการสักแบบสลัสิ่งงดงามที่สุดในโลก โดยคิดค้นศิลปะชนิดนี้ได้เมื่อประมาณ 500 ปีก่อนคริสตกาล คือเมื่อกว่า 2,500 ปีมาแล้ว เมื่อเกือบ 1,000 ปีก่อน ชนเผ่าเมารีซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของประเทศนิวซีแลนด์ มีความเชื่อว่าการสักจะช่วยให้ร่างกายกระฉับกระเฉงแข็งแรง รักษาความเป็นหนุ่มสาวไว้ได้เนิ่นนาน 700 ปีที่ผ่านมาชาวเม็กซิโกโบราณนิยมสักตามร่างกายเพื่อเป็นเครื่องหมาย แสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะวงศ์ตระกูลของพวกเขา มาแต่ดึกดำบรรพ์

กว่า 300 ปี มาแล้วชาวอินเดียแดงในทวีปอเมริกาก็นิยมการสักเช่นเดียวกัน เมื่อนักเดินเรือชาวยุโรปเดินทางไปพบเข้า ได้ถ่ายทอดการสักเข้ามาในทวีปยุโรปจนแพร่หลายเข้าไปถึงชั้นพระมหากษัตริย์ของประเทศต่าง ๆ

เมื่อ 500 ปีก่อน ประเทศอังกฤษในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 ประชาชนเริ่มนิยมการสักและมีร้านรับสักเกิดขึ้นมากมายทั่วกรุงลอนดอน สำหรับเครื่องสักไฟฟ้าเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1891 โดยช่างที่ชื่อว่า “ทอม ไรลีย์” ซึ่งเป็นคนแรกที่คิดค้นประดิษฐ์ขึ้น นอกจากนั้นยังได้คิดค้นสีพิเศษ สำหรับสัในเครื่องสักไฟฟ้า ซึ่งนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายไปทั่วโลกมาจนถึงทุกวันนี้

รอยสักของคนญี่ปุ่น

รอยสักของคนญี่ปุ่นถือได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดังในเรื่องของความสวยงามเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่ดำเนินสืบทอดติดต่อกันมานานหลายพันปี โดยมีการพัฒนารูปแบบอย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยศิลปะหลากหลาย ประกอบด้วยเส้นลายอันวิจิตรบรรจงที่บรรพบุรุษชาวญี่ปุ่นสืบทอดกันมาช้านานทำให้ลายสักของญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

สำหรับประวัติความเป็นมาของรอยสักญี่ปุ่น เท่าที่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์นั้น ค้นกำเนิดที่แท้จริงแรกเริ่มยังไม่มีหลักฐานที่บันทึกไว้ นักวิชาการและนักประวัติศาสตร์ชาวญี่ปุ่นได้ร่วมกันสันนิษฐานร่วมกันว่า รอยสักของชาวอาทิตย์อุทัยน่าจะถือกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่ 300 ปีก่อนคริสต์ศตวรรษ หรืออย่างน้อยเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 2,300 ปีมาแล้วเป็นอย่างต่ำ หลักฐานที่สนับสนุน

และยืนยันในเรื่องนี้ค้นพบจากตุ๊กตาปั้นดินเหนียวที่ชาวญี่ปุ่นเรียกว่า “ฮานิวา” ซึ่งถูกค้นพบในหลุมฝังศพโบราณของจักรพรรดิชาวญี่ปุ่นที่เมืองโตเกียว จากการพิสูจน์อายุทางเคมีพบว่า ฮานิวามีอายุเก่าแก่ประมาณ 2,300 ปี รูปลักษณ์ของตุ๊กตาฮานิวาเป็นตุ๊กตาปั้นดินเผาที่มีรูปลักษณ์คล้ายกับนักรบโบราณ ที่สำคัญคือที่ใบหน้าของตุ๊กตาแต่ละตัวมีรอยสักปรากฏอย่างชัดเจน แสดงว่าคนญี่ปุ่นรู้จักการสักลายตามร่างกายมาตั้งแต่สมัยนั้น หรือก่อนหน้านั้นแล้ว แต่วัตถุประสงค์ในการสักนั้นมีข้อสันนิษฐานที่แตกต่างกันออกไป นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่า การที่มีรอยสักบนหน้าของฮานิวานั้น อาจเป็นเครื่องหมายที่แสดงความเป็นผู้กล้าของทหารในสมัยก่อน บางกลุ่มเชื่อว่าเป็นการสักที่แสดงสังกัดหรือยศตำแหน่ง **และอีกหลายคนเชื่อว่านักโทษในสมัยก่อนต้องถูกสักไว้เพื่อเป็นการประจานความผิด** และคนเหล่านี้ภายหลังต่างต้องถูกเกณฑ์มาเป็นทหารเพื่อสู้รบกับข้าศึกในกองทัพของชาวอาทิตย์อุทัยก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ยังไม่มีหลักฐานที่ยืนยันอย่างแน่ชัดว่าชาวญี่ปุ่นเมื่อกว่าสองพันปีที่แล้วสักร่างกายเพื่อเหตุใด

ความมุ่งหมายในการสักของคนญี่ปุ่น

นักวิชาการหลายคนให้ข้อสันนิษฐานว่า ฮานิวาที่ปรากฏรอยสักอยู่บนใบหน้าน่าจะเป็นการสักเพื่อลงโทษ ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.1263 ได้มีการบันทึกในเอกสารประวัติศาสตร์ชื่อ NIHON SHOKI ว่ามีชายชื่อ Azumi no Muraji ได้ทำผิดอย่างร้ายแรงต่อบ้านเมือง จนต้องถูกลงโทษด้วยการสักไว้ที่ใบหน้า คนอีกกลุ่มหนึ่งในญี่ปุ่นสมัยโบราณที่ต่อมาถูกขนานนามว่าพวกฮินิ ซึ่งมีความหมายถึงคนที่ไม่ได้มีฐานะเป็นพลเมืองดีเนื่องจากการทำความผิดต่อคนอื่นและแก่บ้านเมือง จนเป็นที่น่ารังเกียจกับคนทั่วไป จนไม่มีใครอยากคบหาสมาคมด้วย และทางตนเองจำเป็นต้องทำเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ไว้บนร่างกายคนเหล่านี้ การสักไว้จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดเพื่อประจานให้คนทั่วไปได้รับรู้จะได้ไม่เข้าใกล้และคบค้าสมาคมด้วย

ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.2200 มีหลักฐานของชาวญี่ปุ่นบันทึกไว้ว่า...การสักให้แก่อาชญากรของชาวญี่ปุ่นนั้นได้มีวิวัฒนาการขึ้นไปตามลำดับ เช่น ในเมืองทามา อาชญากรจะถูกสักคำว่า “สุนัข” ไว้ที่หน้าผาก เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้และไม่เข้าใกล้

ในกรุงเกียวโต อาชญากรจะถูกสักด้วยจิดสองจิดไว้ที่ต้นแขนขวา

ในเมืองซัทsuma อาชญากรจะถูกสักเป็นรูปวงกลมเล็ก ๆ ไว้ที่ไหล่ซ้าย

การสักดังกล่าวนี้ อาจเพื่อวัตถุประสงค์ที่ทำให้คนรู้ว่า คนร้ายคนนั้น ๆ มีพื้นเพอยู่ในท้องถิ่นใด จะได้หลบหนีข้ามเมืองไปไหนไกล ๆ ไม่ได้ เป็นการประจาน และไม่ให้เกิดทางหนีไปทำความผิดยังเมืองอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เป็นการลดอาชญากรรมอย่างชาญฉลาดได้อีกหนทางหนึ่ง

ประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่นในสมัยหนึ่งถือว่าการสักเป็นของที่น่ารังเกียจสำหรับสังคมส่วนใหญ่และเป็นของไม่คู่ควรกับคนชั้นสูงในช่วงปีพ.ศ. 2146-2411 ถือได้ว่าเป็นยุคมืดและกีดกันรอยสักของญี่ปุ่นยุคหนึ่ง คือสมัยโตกุกาวา รัฐบาลสมัยนั้นถือว่าใครที่สักลายจะเป็นบุคคลที่น่ารังเกียจ

ของรัฐบาล และต้องถูกจับตามองในพฤติกรรมของพวกเขาอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อมาถึงในพ.ศ. 2293 รอยสักญี่ปุ่นก็กลับคืนมาจนได้รับความนิยมขึ้นอีกครั้ง ชาวญี่ปุ่นนิยมสักกันเพิ่มมากขึ้นแทบทุกเมืองทั่วประเทศมีการคิดค้นลวดลายใหม่ ๆ จนกลายเป็นรากฐานสำคัญของรอยสักญี่ปุ่นจนทุกวันนี้ มีคำศัพท์ของญี่ปุ่นที่น่าสนใจคือคำว่า UKIYO-E ซึ่งแปลว่า การพิมพ์ด้วยไม้แกะ และคำว่า KABURI ซึ่งหมายถึงการแสดงละครอย่างหนึ่ง ซึ่งทางการในสมัยต่อมาถือว่าทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดีและเกี่ยวพันไปถึงอบายมุขและอาชญากรรมอื่น ๆ ด้วย เช่น ช่องโสเภณี นักเลงหัวไม้ พ่อค้า เสริมจี้และผู้มีอิทธิพลต่าง ๆ ซึ่งผู้คนที่เกี่ยวข้องเหล่านี้นิยมรอยสักแทบทั้งสิ้น มีเรื่องราวทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ รัฐบาลจึงห้ามการสักสั่งปิดโรงละคร ถูกจับคุมขัง ใครนิยมรอยสักก็มีการออกกฎหมาย โดยมีบทลงโทษอย่างรุนแรงด้วยเช่นเดียวกัน

สาเหตุสำคัญนี้ที่ทำให้รอยสักญี่ปุ่นต้องดำเนินไปอย่างไม่เปิดเผย ทั้งนี้ก็จิตวิทยาได้อธิบายในเรื่องเหล่านี้ได้ว่า การกระทำดังกล่าวนั้นเป็นไปเพราะการเก็บกด เป็นการขี้หยั่นอำนาจของรัฐบาลเป็นการสักเพื่อแสดงความเป็นกลุ่มพวกพ้องเดียวกันเช่น พวกยาгуซ่า เป็นต้น หลังจากรัฐบาลสมัยโตกุกาว่าได้สิ้นอำนาจลง การสักก็แพร่หลายเพิ่มมากขึ้นอีกวาระหนึ่ง

รอยสักของคนตะวันตก

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องรอยสักของชาวตะวันตกได้บันทึกไว้ว่า ในยุคประวัติศาสตร์ชนชาติต่าง ๆ เช่น เยอรมัน กรีก และชาวบริตันกอลล์ ซึ่งก็คือกลุ่มพื้นเพโบราณในประเทศหลายประเทศแถบยุโรป ต่างนิยมการสักลายตามตัวมาช้านานแล้ว แต่ไม่ทราบจุดกำเนิดที่แน่นอน แต่มีบันทึกไว้ว่าในค.ศ.787 ในทวีปยุโรป ผู้นำหรือผู้เป็นใหญ่ที่มีอำนาจทางคริสต์ศาสนา เช่นเดียวกับในประเทศญี่ปุ่นบางยุคสมัยมีการประกาศห้ามไม่ให้คริสต์ศาสนิกชนทำการสักลายหรือรูปเหมือนลงบนร่างกายอย่างเด็ดขาดเพราะถือว่าการสักทำให้ร่างกายสกปรก มัวหมอง มีราคะและไม่บริสุทธิ์และไม่ใช่เป็นความประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รอยสักในทวีปยุโรปซบเซาลงในช่วงเวลาหนึ่ง

แต่ตั้งแต่ช่วงปีค.ศ.1500 เป็นต้นมา รอยสักในทวีปยุโรปก็ได้แพร่หลายขึ้นเพราะเป็นช่วงของการแสวงหาดินแดนแห่งใหม่ เป็นยุคของการล่าอาณานิคม โดยมีการแล่นเรือของชาวยุโรปออกไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งในอเมริกา และทวีปเอเชีย นอกจากการแสวงหาอาณานิคม ข้ำหาสบริวาร และทรัพย์สินสมบัติ ฯลฯ พวกนักเดินเรืออาจทำรอยสักซึ่งเป็นวัฒนธรรมเฉพาะตนของพวกเขามาเผยแพร่ยังที่ต่าง ๆ ทั่วโลกด้วยก็เป็นได้

บันทึกสำคัญอีกชิ้นหนึ่ง บ่งบอกไว้ว่า ในค.ศ.1593 กัปตัน จอห์น สมิธ นักสำรวจจากยุโรป ได้ออกเดินเรือไปยังทวีปอเมริกา พบว่า ชาวอินเดียนแดง คือชนเผ่าดั้งเดิมในอเมริกานั้นมีรอยสักปรากฏอยู่แล้ว นี่ก็คือเหตุผลหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า รอยสักของคนอเมริกันกำเนิดขึ้นมาจากอินเดียนแดงด้วยส่วนหนึ่งก่อนจะเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา

จากข้อสันนิษฐานของนักมนุษยวิทยา และนักประวัติศาสตร์หลายคนของยุโรปเชื่อว่า ต้นกำเนิดของรอยสักพวกเขา แท้จริงแล้วน่าจะเกิดจากหมู่เกาะแห่งใดแห่งหนึ่งมากกว่าบนแผ่นดินใหญ่ เช่น หมู่เกาะนิวซีแลนด์ หมู่เกาะทะเลใต้ หมู่เกาะตาสิตี เรื่อยจนถึงเอสกีโมที่อาศัยอยู่ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ด้วย รอยสักในยุโรปและอเมริกาตลอดจนแถบคาบสมุทรต่าง ๆ ทั่วโลกเจริญรุดหน้าแพร่หลายมากขึ้น เมื่อหลังพ.ศ.2450 เป็นต้นมาเพราะวิทยาการต่าง ๆ เจริญรุดหน้าขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเดินทางที่ไร้พรมแดน ซึ่งทำให้รูปแบบของรอยสักจากดินแดนหนึ่งเดินทางแพร่กระจายไปสู่อีกดินแดนหนึ่งได้โดยไร้ขีดจำกัดอีกต่อไป

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ทหารบก ทหารเรือ และทหารอากาศ ที่เดินทางไปร่วมรบในต่างทวีป ต่างดินแดน และต่างประเทศ เมื่อไปถึงยังที่ใดก็มักจะนิยมสักรูปต่าง ๆ ของสถานที่แห่งนั้นไว้เป็นที่ระลึก จนแทบกลายเป็นประเพณี สิ่งหรือรูปสัญลักษณ์ที่นิยมสักเป็นส่วนใหญ่ เช่น รูปธงประเทศต่าง ๆ รูปพระอาทิตย์ รูปเรือรบ ฯลฯ

4. ความมุ่งหมายของการสัก

มีผู้ศึกษาความมุ่งหมายของการสักไว้ โดยสรุป มีดังนี้

ประหยัด โลหะรัตน์ (2544) ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายของการสักของคนไทยในสมัยก่อน ซึ่งมีหลายประการ ดังนี้

1. สักเพื่อแสดงสังกัดหมู่เหล่า
2. สักเพื่อเป็นการลงโทษ
3. สักเพื่อความอยู่ยงคงกระพัน แคล้วคลาด เมตตามหานิยม ตามความเชื่อถือ
4. สักเพื่อให้ดูน่าเกรงขาม ใช้ข่มขวัญ
5. สักเพื่อความสวยงาม หรือเพื่อเตือนความทรงจำ
6. สักเพื่อปิดซ่อนเร้นตำหนิที่ไม่น่าดู ที่อยู่บนผิวหนังของร่างกาย

1.การสักเพื่อแสดงสังกัดหมู่เหล่า การสักประเภทนี้ เป็นเรื่องของราชการซึ่งสืบทอดมาจากสมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ มีหลักฐานปรากฏชัดอยู่ในพระไอยการบานแพนก (จ.ศ. 1052) ความว่ามีพระบรมราชโองการมาณะมณฑลบูรสุระสีหนาท ดำรัสแก่ผู้เฝ้าทั้งปวงว่ามีพระราชกำหนดกฎหมายไว้แต่ก่อนสืบ ๆ กันมา ให้เจ้าพญาและพญาพระมหาราชครู พระหลวงเมือง เจ้าราชินิกุลขุนหมื่นพันทนาย ฝ่ายทหารพลเรือนสมในสมนอกสังกัดพันทั้งปวง ให้ยื่นทะเบียนทางว่าวหมูไพร่หลวงรักพวกสมกำลัง เลว ไท เลวทาส ขึ้นไว้แก่พระสัสดี ซ้าย ขวา จงทุกหมู่กรมตามประเพณีแต่ก่อน ถ้าแลเจ้าฝ่ายทหาร ฝ่ายพลเรือน ผู้ใดมิได้ยื่นทะเบียนทางว่าวและบังหมูไพร่หลวงรักพวกสมกำลัง เลว ไท ทาส มิเอามาใช้ราชการ และเลือกใส่ไพร่หลวง ซึ่งท่านมอบไว้ไป

ต่างหมู่ต่างกรมก็ดี จะเอาผู้นั้นมาเป็นโทษตามพระไอยการ และให้พระสัคดี ช้าย ขวา บังคับบัญชา ว่ากล่าวให้สัมฤทธิ์

มีข้อความอีกตอนหนึ่งว่า อนึ่ง ถ้าแลไพร่หมู่ใดกรมใดๆ หลบหลีกหนีราชการไปจากบ้าน จากตำบลก็ดี...แต่เจ้าหมู่สืบสาวจับตัวได้ก็ดี เอาแต่พ่อ แม่ ลูก เมีย ญาติพี่น้องคนใดคนหนึ่งมา พิจารณาทรมลามะโนครว...ถ้าแลให้ผู้นั้น คิดใจว่าผิดที่บ้านที่แขวงว่าสูงต่ำอายุศมว่าหา “สัก หมาย” มิได้ เป็นประการใด ๆ ก็ดี อย่าให้ฟังด้วยผู้นั้นหลีกหนีราชการผู้เป็นเจ้า แลให้พระสัคดี บังคับให้ตั้งอยู่ในหมู่กรม...

ตามความในพระไอยการบานแผนกข้างต้น แสดงว่าไพร่หลวง และภักพวกสมกำลังที่ขึ้น ทะเบียนหางว่าวขึ้นไว้แก่พระสัคดีเหล่านั้น มุลนายเจ้าสังกัด จะสักเครื่องหมายแสดงสังกัดหมู่ กรมไว้ที่ร่างกายของไพร่ฯ ทุกคนเป็นหลักฐาน เพื่อทางราชการหรือบุคคลได้พบเห็นจะได้ทราบ สักกัณฑ์หมู่กรมและมุลนาย

ปลอมสักข้อมือไพร่

ตามหลักฐานพระราชกำหนดเก่า (จ.ศ. 1096) ข้อ 34 มีความว่า ด้วยพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวทรงมหากรุณาจารย์เห็นเกล้าฯ สั่งว่า ให้สักนามเมืองแล ชื่อมุลนายลงไว้ที่ข้อมือไพร่ฟ้า ประชากร ข้าทหารทั้งปวง ดังนี้ เพื่อจะให้ทำราชการทั่วหน้ากัน เกลือก ข้าทูลละออง และผู้รั้ง กรมการ ไพร่ฟ้า ประชากร ข้าทหารทั้งปวง ไม่แจ้งพระราชกำหนดกฎหมาย เห็นแต่ได้ความสบาย ทำเลืกล้อมสัก และขโมยเหล็กของหลวงไปสักแต่อำเภอใจหาผู้ลუნั่งมิได้ถึงตามทั้งโคตร

ประทุษร้ายไพร่หลวงที่มีหมายสักหมู่กรม ตามความในพระไอยการพรมศักดิ์ (จ.ศ.955) มาตราหนึ่ง ไพร่หลวงทั้งปวงซึ่งมีหมายสักหมู่กรมนั้นแล้ว แลผู้ใดบังอาจฆ่าฟันแทงทุบถองตีให้ ตาย ด้วยไม้ มือ เหล็ก ให้พิกัดคำตัวหมูนั่นไว้โดยสักหมายจงทุกหมู่กรมตามพระราชกำหนดใหม่ ไว้ดังนี้

ถ้าสักต่อลายแขนทั้งสองข้าง สักดาบ สักลำตาลในแข่งขาทั้งสองข้าง ค่าชั่ง 6 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลสักลำตาล สักดาบในแข่งขาข้างเดียว ค่าชั่ง 5 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลสักลำตาล มิได้สักดาบ แข่งขา ค่าชั่ง 4 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลมิสักลำตาล ค่าชั่ง 2 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายข้างเดียว ค่าชั่งหนึ่ง

ถ้าสักแต่แขนลายข้างเดียวก็สักแต่ต่อลายก็ดี ค่าชั่ง 18 ตำลึง

ถ้าสักแต่หมู่ไว้ ค่าชั่ง 16 ตำลึง

ถ้ามิได้สักหมายหมู่ แต่เป็นไพร่หลวงเอาเสมอไพร่ราม ค่า 14 ตำลึง

มาตราหนึ่ง ไพร่หลวงสืบสองก้านัลทั้งปวง ถ้าสักดาบในแข่งขาทั้งสองข้างค่าชั่ง 1 ตำลึง

ถ้าสักดาบแข่งขาข้างเดียวค่า 18 ตำลึง

ถ้าสักแต่หมูไว้ ค่า 16 ตำลึง

ถ้ามิได้หมายหมูเอาเสมอไพร่รวม ค่า 14 ตำลึง

คนแขนขวามารับราชการ

มีหลักฐานปรากฏ ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์อยู่ในร่างข้อบังคับกรมกองตระเวน “ซึ่งมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม รัตนโกสินศก 109” (กรมหมื่นนเรศวร รับพระราชโองการ)

ว่าด้วย “คนแขนขวามารับราชการเป็นกองตระเวน” ข้อ 5 คนที่รับราชการเป็นกองตระเวนนั้น ถ้าเป็นคนแขนขวายังไม่ได้สักหมายหมู ยกแต่ไพร่หลวงทหารแล้ว จะเป็นหมูไพร่หลวงกรมใดก็ได้ หมูไพร่ส่วยก็ดี หมูไพร่สมก็ดี ในเมื่อรับราชการเป็นกองตระเวนอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องสักยกเสีย แต่เมื่อออกจากรมกองตระเวน จึงให้เจ้าหมูนำไปสักหมายหมูรับราชการตามหมูเดิมต่อไป

การสักเครื่องหมายเพื่อแสดงหมู่เหล่าขงผู้เพียงเท่านี้ และไม่มีวิธีการอย่างนี้อีกต่อไป

2. สักเพื่อเป็นการลงโทษ

การสักประเภทนี้ กระทำต่อผู้ต้องพระราชอาญา มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาแล้ว มีหลักฐานปรากฏอยู่

ลักษณะความผิดที่กฎหมายเก่ากำหนดให้ลงโทษสักมีอยู่หลายประการ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

1) กฎหมายโจรห้าเส้น จ.ศ. 1199 บัญญัติไว้ว่า อนึ่ง อ้ายผู้ปล้นฆ่าคนตาย ทิ้งไฟ ลักข้าง ม้าโค กระบือ ล้วงเรือ ฉก ชิง วังราว ลอกทองพระ ลักของสงฆ์ โทษเก่า โทษใหม่ ซึ่งตระราการพิจารณาเป็นสัจแล้ว “ก็ให้สักเป็นอักษรไว้” ที่หน้าผู้ร้ายตามโทษ ถ้าโทษปล้นบ้าน ติเรือ ฆ่าเจ้าเรือนตาย ลอกทองพระ ทิ้งไฟเป็นอุกฤษณ์โทษ มหันตโทษก็ให้สักหน้าผากลงอักษรว่า “โทษอันนั้นถึงประหารชีวิต” ฯลฯ

เมื่อจะสักหน้าอ้ายผู้ร้าย ให้มหาดไทย กลาโหม กรมวัง มหาดเล็กไปกำกับพร้อมด้วยกรมพระสัคดี ให้สักจงปรากฏให้ชัดอย่าให้อักษรลบเลือน อ้ายผู้ร้ายหนีคุกไป ลายสักจะได้เป็นสำคัญติดตัวอ้ายผู้ร้ายอยู่ ไปถึงบ้านใดเมืองใด เจ้าเมืองกรมการ นายอำเภอ กำนัน พ้นนายบ้าน จะได้เห็นเป็นสำคัญ

2) การลงโทษสักอีกอย่างหนึ่ง เพื่อมิให้ศาลรับฟ้อง เมื่อเห็นรอยสักนั้นติดอยู่ที่ร่างกายของคนๆ นั้น

มีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติ จ.ศ. 1155 ความว่า หลวงศรีสิงหนาทฟ้องว่าช่วยอีคุ้มเป็นเงินหนึ่งซ่ง เลี้ยงเป็นภรรยาแล้ว นายบุญมาได้ทำชู้ด้วยอีคุ้มถึงชำเราพิจารณาได้ความจึงมีพระราชโองการมาพระบัณฑูรสิงหนาท ดำรัสเหนือเกล้าสั่งว่า ให้เอาตัวโจทย์ ตัวจำเลยหญิงคน

กลางเข้าไปชำระความหน้าที่นั่งได้ความว่าอี๋คุ่มเป็นนักเลงเล่นเบี้ยมากู้หลายตัว จึงมาทำชู้ด้วย นายบุญมา จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งว่า ให้นายบุญมาขายชู้เสียเงินค่าตัวอี๋คุ่มเป็นเงินชั่งหนึ่ง คืบให้หลวงศรีสิงหนาทเจ้าฟัว ถ้ามิได้เงินให้เขียนนายบุญมาเอาเงินค่าตัวอี๋คุ่มให้จงได้ แล้วให้สักระหนัอี๋คุ่มไว้ว่า “จะมาฟ้องโรงศาลใดๆอย่ารับฟัง” แล้วให้ส่งตัวอี๋คุ่ม ไปให้นายบุญมาขายชู้ให้ ยกเลิกความกันเสีย อย่าให้ปรับชายชู้นั้นเลย

การลงโทษให้สักระหนัหน้าหญิงที่มีชู้เป็นพระราชโองการเฉพาะเรื่องเฉพาะรายไม่เป็นการทั่วไป

3) การสัก อันเป็นโทษนั้น กฎหมายกำหนดให้สักที่ร่างกายในสถานที่หลายแห่งมีหลักฐาน อยู่ในกฎหมาย ดังนี้

มาตรา 6 แห่งกรมศักดิ์ 27 ความว่า จะลงโทษผู้ร้าย ถึงตัดตีนมือทวนด้วยหรวดหนั่ง ไม้หวาย สักอก สักแก้ม สักต้นคอ ให้ได้โดยเบี่ยละเมิดตามศักดิ์นั้น

การสักอีกวิธีหนึ่ง ใช้กับผู้กระทำผิดฐานลักทรัพย์ และกำหนดวิธีสักเพิ่มโทษตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย 36 ข้อ ให้ไว้เมื่อ จ.ศ. 1098 ข้อ 33 ความว่า อนึ่ง มีกฎให้ไว้แก่ผู้พิจารณาเนื้อความผู้ร้าย ถ้าโจรลักช้าง ม้า โค กระบือ ทรัพย์สิ่งของ ถ้าลักที่หนึ่งให้สักรูปอันสักไว้ ณ ออก จึงให้ปรับไหม

ถ้าลักสองทีให้สักอก ตีด้วยหรวดหนั่ง 25 ที แล้วปรับไหม

ถ้าลักสามทีให้สักระหนัหน้าไว้ เอาขึ้นขาหย่าง ประจาน 3 วัน ให้ตีด้วยหรวด 30 ที ส่งลงหย้าช้าง

ถ้าลักสี่ทีให้ตัดนิ้วมือขวา นิ้วเท้าขวาเสียจนสิ้น แล้วให้สักระหนัหน้าไว้รู้ว่าสักสี่แล้วปล่อยเสีย

ถ้าลักห้าที ให้ตัดนิ้วมือเสียทั้งสองข้าง อย่าให้กุมศาสตราวุธได้ ถ้าจะปล่อยสักไซ้ไรให้ไว้ โทษตามพระไอยการ

พระไอยการลักพามาตรา 1 บัญญัติว่า บุคคลที่ลักพาไฟรฟ้าเข้าคนลูกเมื่อผู้อื่นพาหนีไปต่างเมืองหรือเอาไปขาย ถ้ามิได้ตัวคืนมา ให้ผู้ลักทำใช้ทุนและให้ไหมสองเท่าให้ทวนกรรมนิกรรมแล้ว ให้สักรูปคนไว้

พระไอยการลักขณโจร มาตรา 92 บัญญัติว่า โจรล้วงลักทรัพย์เข้าของประการใดๆก็ดีและซัดถึง เจ้าเรือนหลบนอนมิได้สิ่งสินเจ้าเรือนทราบมองจับได้ท่านให้ทวนด้วยหรวดหนั่ง 30 ที แล้วสักมือไว้ว่า “ซัดเรือน”

พระราชกำหนดใหม่มาตรา 2 บัญญัติว่า บุคคลที่เสพสุรา เล่นเบี้ย บ่อนแทงกำในสถานที่แห่งใดๆ มีผู้ฟ้องร้องว่ากล่าวพิจารณาเป็นสัจ ให้ลงพระอาญา 3 ยก (เขียน 3 ยกๆละ 30 ที) เพิ่มโทษเข้าอีก จึงสักกักถั่วไว้ที่หน้าผาก

การลงโทษสักนี้ ถ้าหากต่อมาผู้ถูกลงโทษกลับตัวกลับใจประพฤติเป็นคนดี ก็ให้แก้ไขโดยทรงพระกรุณาให้พ้นโทษ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายโจรห้าเส้นว่า ถ้าอายผู้ร้ายซึ่งสักระหนัหน้าละยศ

อันร้ายแล้ว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้พันโทฯ จะมีหนังสือประทับตราพระราชสีห์ พระคชสีห์ พระนันทการจีสิงห์ไว้กับอายผู้ร้ายเป็นสำคัญ

การสักอีกเรื่องหนึ่ง คือ สักแก่นักโทษที่กระทำผิดหลายครั้ง

ในปีพุทธศักราช 2477 กระทรวงยุติธรรม(กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์เสนาบดีฯ) ได้ขอพระบรมราชอนุญาต สักข้อมือนักโทษที่เคยต้องโทษมาแล้วตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปโดยสักเป็นตัวอักษรว่าม.ห. มีลำดับเลขและทับ พ.ศ. ซึ่งเรียกว่า “ไพร่หลวงเรือนจำ” ขึ้นอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะให้มีเครื่องหมายจดจำตัวบุคคลที่เคยต้องโทษมาแล้ว เพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งนอกเหนือไปจากการพิมพ์ลายนิ้วมือเก็บไว้ตรวจสอบสมัยนั้น และต่อมาในปีพุทธศักราช 2450 ได้ยกเลิกการสัก ม.ห. ที่ข้อมือนักโทษ

การสักร่างกายผู้ต้องพระราชอาญาตามนัยที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ามิวัตุประสงค์อยู่ 3 ประการ เพื่อเป็นการลงโทษประการหนึ่ง เพื่อประจานให้รู้ว่าเคยเป็นโจรผู้ร้ายประการหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องหมายจดจำตัวบุคคลที่เคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งประการหนึ่ง

บุคคลมีรอยสักดังกล่าวจะเสียผู้เสียคนไปเลยตลอดชีวิต หาผู้คนที่จะคบค้าสมาคมได้ด้วยยาก นอกจากโจรผู้ร้ายด้วยกัน เป็นบุคคลผู้มีความชั่ว หรือตราบาปประทับอยู่ตลอดอายุไข แต่ถ้าเป็นในสมัยปัจจุบันรอยสักนี้คงอยู่ได้ไม่นาน เพราะสามารถที่จะลบออกได้โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

อย่างไรก็ดีการสักเพื่อการลงโทษได้ถูกยกเลิกไปโดยเด็ดขาด เมื่อได้ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา รัตนโกสินศก 127 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นหาที่เปรียบไม่ได้

3. สักเพราะความเชื่อ

เมื่อสักลงบนร่างกายแล้ว จะทำให้เป็นผู้อยู่ยงคงกระพันแล้วคลาดเมตตามหานิยม การสักประเภทนี้ในครั้งกระโน้นจะต้องมีสำนักอาจารย์ผู้ขมังเวทวิทยาอันขลัง มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นที่รู้จักกันทั่วจึงจะมีผู้คนพากันสักยอมตัวเป็นศิษย์ซึ่งมีอยู่มากมายหลายสำนักด้วยกัน มีทั้งฆราวาสและพระภิกษุ ในสมัยก่อนเป็นที่นิยมกันมากสำหรับลูกผู้ชายมีไว้ป้องกันตัวจะมีสำนักไหนบ้างพอรู้อยู่บ้าง แต่จะขอไม่นำมากล่าว เพราะอาจกระทบศัสนานุศิษย์ที่เขาเคารพนับถือสืบทอดกันมา

การสักดังกล่าวเท่าที่มีประสบการณ์และได้สัมผัสมาเมื่อเป็นเด็กอยู่ใกล้ชิดกับศิษย์ครูสัก เมื่ออยู่วัดก็ใกล้ชิดกับอาจารย์สัก จึงได้รู้ว่า การสักเพื่อความอยู่ยงคงกระพันนั้น ต้องมีพิธีกรรมมากมายหลายอย่างแล้วแต่ละสำนักจะกำหนดขึ้นจะบอกกล่าวไว้พอเป็นที่รู้ว่ามิอย่างไบบ้าง ก่อนอื่นต้องยกครูบูชาครู ตามจารีตประเพณีสืบทอดกันมามีดอกไม้ธูปเทียน และเงินหกบาทใส่พานมอบให้แก่ครูอาจารย์สักแล้วกราบงามๆ 3 ครั้ง ขอมอบตัวเป็นศิษย์ ถ้าเป็นครูอาจารย์ สักฆราวาส อาจ

ต้องมีเหล้ายาปลาปิ้ง หมู เห็ด เป็ด ไก่ เป็นเครื่องประกอบในการยกครูอีกโสดหนึ่งด้วยก็ได้ ต้องรับเป็นศิษย์เสียก่อนจึงจะสักให้ เมื่อจะลงมือสักก็ต้องดูเลี่ยมเลขผานาที่ว่าสักวันใดจึงจะลงก่อนจะสักต้องบวงสรวงเทวดา ปลุกเสกทำน้ำมันต้นไม้ที่ใส่สักก็ต้องปลุกเสกลงเวทมนต์คาถาอาคมผสมด้วยว่านยาร้อยแปด ตามความเชื่อของครูอาจารย์ เมื่อได้ฤกษ์ ครูอาจารย์จึงลงมือสักให้ศิษย์แต่ละคน ขณะลงมือสักมีปรากฏการณ์ประหลาด ผู้สักบางคนจะเดินตามท่านว่าของขึ้นหลังดี แต่บางคนก็ไม่ปรากฏอาการเมื่อสักแล้วก็ชดน้ำมันให้คาถากำกับไว้ใช้เมื่อต้องเข้าต่อสู้ข้าศึกศัตรู บางครูอาจารย์ก็ให้ศิษย์ปลุกตัว แล้วลองเอาเม็ดไฟแดง เท้าที่เห็นกับตาบางรายก็มีเลือดออกซิบๆ ที่เรียกว่ายางบอน บางรายก็เข้าลึกครูอาจารย์สักบอกว่าใจยังไม่มัน

รูปแบบรอยสักเลขยันต์อักขระของแต่ละครูอาจารย์จะมีลักษณะเฉพาะคนส่วนใหญ่จะไม่พ้องกับสำนักอื่นเมื่อผู้รู้พบเห็นก็จะได้ว่ามาจากสำนักใดหรือครูอาจารย์ใด สำหรับรูปแบบของเลขยันต์ อักขระ รอยสัก ของแต่ละครูอาจารย์ ผู้เขียนได้รวบรวมไว้เพื่อใช้สอนการจดจำหน้ารูปพรรณผู้ต้องขังให้แก่เจ้าพนักงานเรือนจำ ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง จึงขอนำมาแสดงไว้ ณ ที่นี้

การสักเพราะความเชื่อนี้ เป็นความนิยมของคนไทยมาแต่โบราณกาล โดยเฉพาะสมัยกรุงศรีอยุธยา ไทยต้องรบราฆ่าฟันกับพม่าข้าศึกไม่หยุดหย่อน การสักร่างกายเพื่อความอยู่ยงคงกระพันสร้างความมั่นใจเป็นขวัญและกำลังใจแก่ชนชาวไทยและทหารไทยทั้งผองในยุคนั้น สร้างความเข้มแข็งให้ต่อสู้รบพุ่งกับอริราชศัตรูอย่างไม่คิดชีวิต เพื่อรักษาแผ่นดินไทยไว้ให้ลูกหลานเหลนจนถึงทุกวันนี้

4. สักเพื่อให้ดูน่าเกรงขาม

เป็นการข่มขวัญผู้อื่น กรณีเช่นนี้สืบเนื่องมาจากสักเพื่อความเชื่อเป็นปฐมเหตุแต่จะมีอยู่ในกลุ่มนักเลงหัวไม้อันธพาล หรือกลุ่มโจรผู้ร้าย จะเป็นว่าบุคคลประเภทนี้มีรอยสักเลขยันต์อักขระและรูปสัตว์ ประกอบด้วยเลขยันต์อักขระ เกือบทั่วร่างกายทำนองมีครูบาอาจารย์ที่ไหนไปสักไว้คู่อีกเข็มลำพองน่าเกรงขามยิ่งนัก ใช้ข่มขวัญฝ่ายตรงข้ามให้สยบ สมัยเด็กเห็นคนมีรอยสักเต็มตัวก็ตกใจกลัววังหนีให้ห่างด้วยสำคัญว่า เป็นคนดุร้ายโจรผู้ร้ายก็เช่นกัน เมื่อเข้าปล้นสดมภ์ เจ้าทรัพย์เห็นรอยสักเต็มตัวก็ตัวสั่นขวัญหนีไยยอมแต่โดยดีเพราะสำคัญว่าดุร้ายสาหัสสาครรจนทั้งอยู่ยงคงกระพันอีกด้วย

เมื่อว่ากันตามความเป็นจริงแล้วสมัยรับราชการงานคุกทั้งในพระนครฯ และหัวเมืองฯ เจอะเจอคนที่มียอยสักแทบจะทั้งกายมาพอสมควร จึงได้รู้ว่าคนประเภทนี้ไม่สู้จะมีความมั่นใจในตนเองเท่าใดนักจึงต้องอาศัยเหตุอื่นมาช่วยเสริมบุคลิก ให้ดูเป็นคนน่าเกรงขามอาศัยพวกพ้องประเภทเดียวกันมาเสริมต่อแสดงบทบาทนักเลงอันธพาล เมาสุราอาระวาดข่มขู่ชาวบ้านร้านตลาดอยู่เป็นนิ

เมื่อถูกจับติดคุกก็ร้องแหย่กระเซอ ว่าผมไม่ใช่เป็นคนอย่างนั้น ขอความเมตตาให้ผมด้วย พันโทฯแล้วจะกลับตัวกลับใจตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินฟังแล้วน่าสงสาร แต่ต้องดูความประพฤติไปก่อนถ้าไปแอบลักเพิ่มเติมขึ้นมาอีก คงจะเจอของดีของพัศดีบ้าง

ณ บัดนี้บ้านเมืองเจริญขึ้นคนมีความรู้มากขึ้น คนที่มีรอยสักมากมายคงหาคุ้ยได้ยากแล้ว

5. สักเพื่อความสวยงาม หรือสักเพื่อเตือนความทรงจำ

รอยสักประเภทนี้มักเป็นรูปสัญลักษณ์และมีสีสันสวยงามสะดุดตา ตัวอย่างเช่น สักรูปดอกไม้ รูปสัตว์ เสือเผ่น มังกรพันแขน รูปนกอินทรี ปลาฉลาม รูปผู้หญิงหรือลวดลายแปลก ๆ ดูเป็นศิลปะนิยมสักกันในกลุ่มชายไทยสมัยใหม่โดยลอกแบบมาจากต่างชาติ ขณะนี้ผู้หญิงไทยสมัยใหม่ก็นิยมสักเพื่อความสวยงามเช่นกัน เห็นอยู่ดาษดื่น แต่สมัยโบราณผู้หญิงไทยเขาไม่สักกัน นอกจากผู้หญิงโคมเขี้ยวที่จะจตะเบียนฯ ทางการจะสักเครื่องหมายไว้ที่ขาอ่อน ถ้าไม่เชื่อให้ท่านถามชายผู้เฒ่าผู้แก่ที่เคยไปเที่ยวหน้าโรงหวยดูก็ได้

สำหรับการสักเพื่อเตือนความทรงจำ เคยเห็นมีชายไทยสักชื่อผู้หญิงที่ตนรักไว้ที่แขนบ้างก็ประกอบด้วยหัวใจมีสรเสียบ บางคนก็สักข้อความว่า “เจ็บแล้วต้องจำ” หรือสักคำว่า พ่อ แม่ ไว้ที่ไหล่ เป็นเรื่องของคนรุ่นเก่าสมัยนี้คงหาคุ้ยได้ยากที่ยกมากล่าวก็เพื่อคนรุ่นหลังได้รับรู้ไว้บ้าง

6. สักเพื่อปิดบังซ่อนเร้นตำหนิที่ไม่น่าดูบนผิวหนัง

เคยเห็นว่าผู้คนแต่เก่าก่อนเขาทำกันอยู่ เช่น คนหัวถลอก ที่เห็นหนังหัวสีขาวเป็นหย่อม ๆ จะเอาหมึกสีดำสักลงไว้ที่รอยถลอกนั้นเพื่อปิดบังรอยถลอก ให้อูแล้วเป็นสีหมหรือผู้ที่มิมีตำหนิแผลเป็นหรือรอยด่างบนผิวหนัง ซึ่งมีลักษณะที่ไม่น่าดู ก็มักจะชอบที่จะสักลงบนผิวหนังส่วนนั้นด้วยรูปลักษณะอย่างใด ๆ ที่จะปกปิดกลบเกลื่อนเสียเพื่อทำให้ดูดีขึ้นกว่าเดิม จึงขอยกมากล่าวเพียงเท่านี้ เพื่อให้รู้ว่าเรื่องทำนองนี้เคยมีเคยทำกันมาก่อน

การสักตามร่างกายนี้มีทั้งคุณและโทษ แก่ผู้ที่มีรอยสักตามแต่จะได้พิจารณาพิเคราะห์กันโดยอาศัยหลักและเหตุผลเป็นสำคัญ

สำหรับกิจการเรือนจำรอยสักที่ตัวผู้ต้องขังนั้น ย่อมมีประโยชน์แน่ เพราะพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 มาตรา 10 บัญญัติให้เจ้าพนักงานเรือนจำตรวจและบันทึกข้อความในเรื่องตำหนิรูปพรรณ ผู้ต้องขังที่รับตัวเข้าไว้ใหม่ทุกคน เพื่อเป็นเครื่องมือในการจดจำตัวบุคคลและพิสูจน์ตัวบุคคลว่าเป็นคนเดียวกันหรือไม่ รอยสักที่ตัวผู้ต้องขังเป็นส่วนหนึ่งของตำหนิรูปพรรณ ที่เจ้าพนักงานเรือนจำจะจดบันทึกไว้ในทะเบียนประวัติรายตัวผู้ต้องขังเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบตามสมควรแก่กรณีต่อไป

เจ้าพนักงานเรือนจำต้องระมัดระวังอย่าปล่อยปละละเลยให้ผู้ต้องขังทำการสักร่างกาย
ตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่มีขอบมิควร เพราะอาจสร้างปัญหาการควบคุมปกครองขึ้นได้

“เครื่องมือสำหรับการสักร่างกาย” เป็นสิ่งของต้องห้ามที่มีให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ใน
สถานกักขัง ตามข้อ 4 แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ฉบับที่ 14

สำหรับเรือนจำกฎกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ข้อ 127 มิได้กำหนดไว้ว่า “เครื่องมือสำหรับ
การสักร่างกาย” เป็นสิ่งของต้องห้ามก็จริงแต่ก็เป็นสิ่งของซึ่งมิได้อนุญาตให้ผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือ
เก็บรักษาไว้ในเรือนจำตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ข้อ 128

สำหรับการศึกษาของพิมพรรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้จำแนกความมุ่งหมายของการ
สัก ไว้ดังนี้

1. การสักเพื่อแสดงความรักชาติ โดยกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ทรงโปรดสักคำว่า
“ร.ศ. 112 และตราครุฑ” เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเมื่อชาติไทยถูกอินโดจีน ฝรั่งเศสรุกราน และทหารเรือ
ในยุคนั้นได้สักข้อความนี้ไว้ทุกคน

2. การสักเพื่อแสดงถึงการเริ่มต้น เป็นการสักเพื่อแสดงการเปลี่ยนแปลงสถานะของวัยเด็กสู่วัย
ผู้ใหญ่เป็นพิธีกรรมทางสังคม เช่นเดียวกับการโกนจุก การเข้าสู่วัยหนุ่ม การสักแสดงถึงความเข้มแข็ง
พอที่จะทนต่อความเจ็บปวดได้ ย่อมบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่

3. การสักตามประเพณี เป็นการสักตามประเพณีหรือความเชื่อถือที่ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา
เช่น ชาวเมารี (Maori) ในประเทศนิวซีแลนด์ และชาวไอนุ (Ainus) ของญี่ปุ่น เชื่อว่าการสักจะช่วย
รักษาความหนุ่มสาว ความกระฉับกระเฉงให้คงอยู่เป็นเวลานาน หญิงชาวอาหรับมีประเพณีการสัก
หน้าท้อง เพื่อให้ชายที่มาเป็นสามีทราบว่าเธอสามารถมีบุตรได้

4. การสักเพื่อแสดงเอกลักษณ์ ในพวกที่แยกตัวออกจากกลุ่มชอบทำอะไรแปลกไปจาก
ผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นทางดีหรือทางชั่ว ถ้าสิ่งที่ทำนั้นไม่เหมือนผู้อื่นจะทำทันที ผู้ที่มีปัญหาต้องการ
แยกตัวออกจากกลุ่ม ส่วนมากเป็นผู้ที่ไม่มีญาติ ไม่มีครอบครัว ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว การสักเป็น
เครื่องหมายที่ใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยว มักจะสักข้อความเช่น รักแท้คือแม่เรา, โลกนี้มีข้าคนเดียว, คิดให้

ซึ่งที่พึงคือตัวเรา บางเผ่ามีความเชื่อว่ารอยสักชาตินี้จะจารึกเอกลักษณ์ประจำตัวให้ปรากฏในชาติหน้าได้

5. การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกกลุ่ม เป็นการสร้างเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของกลุ่มโดยสักเครื่องหมายบนตำแหน่งที่กำหนดของร่างกาย สมาชิกกลุ่มเมื่อเห็นเครื่องหมายเหมือนกันจะต้องให้ความช่วยเหลือไม่ทำร้ายกัน และต้องจงรักภักดีต่อกลุ่มไม่ทรยศ เช่น แก๊งยาสูบ ช่างแกะสลัก ละครตลก ก๊วยอินทรีขาว แก๊งโพดำ

6. การสักเพื่อแสดงหมุกองที่ไพร่สังกัด มีการสักที่ข้อมือเพื่อบอกหมุกองที่สังกัด ถ้าไม่มีรอยสักเรียกว่าพวกแขนขาว เป็นไพร่ที่ไม่มีสังกัด เมื่อเกิดคดีความฟ้องร้องกันขึ้นจะไม่มีผู้ใดรับรอง คนที่เข้ารับราชการกองประจำการต้องสักขึ้นทะเบียนที่ข้าหลวงกลาโหมประจำเมืองนั้น

7. การสักเพื่อประจานความผิด ในสมัยโบราณผู้ที่กระทำความผิดจะถูกสัก เพื่อเป็นการประกาศให้ผู้ได้พบเห็น ไม่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ และไม่คบค้าสมาคม ในสมัยรัชการที่ 4 มีการสักหน้าผากของผู้ที่กระทำความผิด

8. การสักเพื่อความสวยงาม ในทฤษฎีของการสักถือเสมือนเป็นเครื่องประดับร่างกาย มีความสวยงาม สร้างความภูมิใจ ความพอใจ การสักเพื่อความสวยงามเป็นที่นิยมของชาวยุโรป พระเจ้าเฟรเดริกแห่งเดนมาร์ก ทรงสักรูปมังกรสลบีสองตัวที่พระอุระ ส่วนพระบาททั้งสองข้าง ทรงสักรูปมังกรใหญ่จอมพลมอนเตโกเมรี ชาวฝรั่งเศส สักรูปผีเสื้ออันสวยงามไว้ที่แขนขวา เลดี้แรนดอล์ฟ เซอร์ซิล มารดาของท่านเซอร์วินสตัน เซอร์ซิล นายกรัฐมนตรีของอังกฤษสักรูปงูพันไว้ที่แขนระหว่างข้อศอกถึงข้อมือ การสักเพื่อความสวยงามในปัจจุบันที่นิยมมากคือการสักคิ้วถาวร การเขียนขอบตาถาวร

9. การสักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้มนุษย์มีความรู้สึกมั่นคง ได้รับความปลอดภัย รอยสักมีอำนาจในการคุ้มครองป้องกันอันตรายต่างๆ ช่วยให้เกิดความนิยมชมชอบ ให้ได้รับสิ่งที่พึงประสงค์

10. การสักเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนและข่มขวัญผู้อื่น การสักประเภทนี้มีได้มุ่งในแง่ความขลัง แต่มุ่งหมายให้เป็นที่ยำเกรงแก่ผู้พบเห็น เช่น รูปเสือแผ่นหรือเสือโพน รูปมังกร รูปนกอินทรี รูปเทวดา รูปพระนารายณ์ รูปหนุมาน การสักข้อความ เช่น เพชฌฆาตโหด เป็นชายอย่าหมิ่นชาย มังกรดำ

11. การสักเนื่องจากสภาพจิตที่วิปริต สภาพจิตของผู้สักส่งผลไปถึงรูปรอยของการสัก เช่น ผู้ที่มีความคิดจิตวิถิตถาวร (Pervert) ผู้มีนิสัยสัปดน (Onanist) ผู้นิยมกามวิถิตถาวร (Homosexual) ผู้นิยมชาตินิยม (Sadism) ส่วนมากจะสักเป็นภาพลามก รอยสักในอาชญากร จะเป็นภาพแสดงถึงความแค้น ความเสียใจ ความชั่วร้ายเหี้ยมโหด ความอูจาดลามก

12. การสักเพื่อเตือนความจำ รอยสักที่ติดอยู่บนผิวหนังจะปรากฏให้เห็นได้ตลอดเวลา ดังนั้น เพื่อไม่ให้ลืมสิ่งที่บุคคลต้องการจดจำ จึงใช้การสักข้อความที่ช่วยเตือนความจำให้ ระลึกถึง สิ่งที่ต้องการจดจำไว้ตลอดไป เช่น คำว่า “พ่อ” “แม่” “เจ็บแล้วต้องจำ”

ในปัจจุบันรอยสักที่นิยมสักกันอย่างแพร่หลาย คือ ลวดลายสักที่สวยงามเพื่อตกแต่งร่างกาย หรือเพื่อผลทางใจ (คือ ลวดลายที่ทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจหรือผูกมัดต่อรูปนั้นๆ) และ รอยสักที่ให้ผลทางไสยศาสตร์ การสักเพื่อรักษาโรคนิยมน้อย นอกจากการสักที่ใช้ปกปิดรอยแผลเป็น หรือรอยด่างของผิวหนังหรือการสักคิ้วถาวร เขียนขอบตาถาวร เป็นการรักษาทางด้านจิตใจเพื่อความสวยงาม สำหรับการสักเพื่อแสดงสังกัด ทางราชการได้ประกาศยกเลิกตั้งแต่ปี พ.ศ.2475

โดยสรุป การสักมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. การสักเพื่อความสวยงาม ซึ่งจะไม่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ เป็นการสักเฉพาะรูปเฉยๆ ไม่มีการลงหัวใจของลาย หรือลงอักขระกำกับลวดลายสักจึงขึ้นอยู่กับความต้องการหรือรสนิยมของผู้สัก เช่น รูปผีเสื้อ ดอกไม้ หัวใจ ไม้กางเขน รูปผู้หญิงเปลือย รูปศิลปะต่างๆ ช่างสักมักจะเป็นผู้มีความถนัดเชิงศิลป์หรือมีความสามารถทางกราฟิก

2. การสักเพื่อผลทางไสยศาสตร์ การสักประเภทนี้เป็นคติความเชื่อทางไสยศาสตร์ จึงต้องสักโดยครู อาจารย์ที่มีวิชาอาคมศักดิ์สิทธิ์โดยเฉพาะเท่านั้น ช่างสักส่วนใหญ่จึงเป็นพระภิกษุหรือเกจิอาจารย์ การสักเพื่อผลทางไสยศาสตร์มี 2 ชนิด คือ เพื่อผลทางเมตตามหานิยม และเพื่อผลทางอยู่ยงคงกระพันชาตรีให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุ อันตราย ของมีคมทั้งปวง ถ้าต้องการรอยสักที่มีผลทางเมตตามหานิยม มักจะสักเป็นรูปจิ้งจก นกสาลิกา ลายสักที่มีผลทางคงกระพันชาตรีจะนิยมสักลายเสือเผ่น หนุมาน หงส์ มังกร ลายสิงห์ ยันต์เก้ายอด ยันต์เกราะเพชร หรือลายยันต์ชนิดต่างๆ เมื่อลงรอยสักแล้วจะต้องมีอาจารย์สักทำพิธีปลุกเสกกำกับลวดลายสักเหล่านั้นด้วย

ส่วนกลุ่มบุคคลที่ประสงค์จะรับราชการก็นิยมสักน้ำมัน เพื่อมิให้เห็นรอยรอยการสัก โดยมีวัตถุประสงค์ในด้านเพื่อให้อยู่ยงคงกระพัน การสักที่นิยมในทางเมตตามหานิยมเพื่อให้เป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงข้าม หรือเพื่อผลทางการเจรจาเพื่อการค้าขาย กลุ่มนี้มักมีอาชีพขายหน้า ติดต่อกับค้าขายหรือให้บริการต่างๆ และมีกลุ่มที่รักสนุกต้องการสักเพื่อเป็นเครื่องประดับตกแต่งร่างกายให้แปลกไปกว่าบุคคลอื่นๆ จึงมักจะสักกันเอง หรือให้ช่างสักด้วยหมึกจีนให้เป็นรอยสักที่ต้องการเช่น ดอกไม้ ผีเสื้อ ผู้หญิง ลายสักประเภทนี้มักจะเป็นเด็กหนุ่มที่มีใจนักเลง หรือผู้ที่เคยต้องโทษจำคุกมาแล้ว สักเพื่อตกแต่งร่างกายหรือความพอใจประชดชีวิตหรือเพื่อประทับความทรงจำบางอย่างไว้ เป็นต้น

ตำแหน่งของรอยสักบนร่างกาย

ตำแหน่งของร่างกายที่จะรับการสักขึ้นกับรูปรอยที่สักและความมุ่งหมายในการสัก การสักเพื่อความขลังของศักดิ์สิทธิ์ นิยมสักตั้งแต่เอวขึ้นมาจนถึงศีรษะ รอยสักที่นิยมสักที่หน้าผาก ได้แก่ นะหน้าทอง จะสักด้วยน้ำมัน เพื่อมิให้มองเห็น ส่วนกลางกระหม่อมสักหัวใจอริยสัจ ท้ายทอย นิยมสักหัวใจอติปิโส ออกและหลังนิยมสักรูปเทวดาใหญ่ เช่น นารายณ์แปลงรูป หนุมาน รอยสักที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์ มักสักไว้ร่างกายท่อนล่างตั้งแต่เอวมาจนถึงตาตุ่ม รูปที่สักตั้งแต่ขาอ่อนลงมาถึงข้อเท้า จะเป็นการสักเพื่อป้องกันเขี้ยวงา ของสัตว์ร้าย การสักรูปลามกไว้ที่ลับจะทำให้มีพลังในทางเพศสูง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก

สุลักษณ์ ศรีบุรี (2537 : 23) ได้รวบรวมชนิดของเข็มสักไว้ดังนี้

1. หนามหอยที่มีปลายแหลมและแข็ง
2. เข็มหมุดหรือเข็มเย็บผ้า 3-5 เล่ม มัดเข้าด้วยกันแล้วผูกติดกับด้ามไม้หรือเหล็ก ให้เป็นด้ามจับถนัดมือ
3. ก้านร่มฝนปลายแหลมเป็นหน้าตัด
4. เหล็กปลายแหลมที่ทำด้วยทองเหลือง
5. เข็มทำจากเหล็กตะปูที่ดอกโค้งงอ เพื่อให้เกิดความขลัง
6. ในปัจจุบันมีการนิยมใช้เข็มสักไฟฟ้า ซึ่งเหมาะสำหรับการสักลวดลาย เรียกว่า Electric Tattooing Machine

แต่อย่างไรก็ตาม เข็มสักที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน มักจะเป็นวัสดุปลายแหลมที่ทำจากโลหะเพื่อให้จับได้ถนัดมือและให้มีน้ำหนักถ่วงที่ปลายด้ามจะได้บังคับเข็มสักไปในทิศทางที่ต้องการ เข็มสักไฟฟ้าเหมาะสำหรับการสักเฉพาะลวดลายเท่านั้น ไม่เหมาะในการสักตัวอักขระหรือยันต์แบบของไทย

สีหมึกที่ใช้ในการสัก

สมชาย นิลอาธิ (2537 : 35-37) ได้รวบรวมสูตรผสมหมึกสักที่ใช้ในภาคอีสานไว้ 4 สูตร ได้แก่

1. ใช้ดินไม้ที่เรียกว่า “ดินหมึก” แต่สีจะไม่ทนทานลบเลือนได้ง่าย
2. ใช้ดินหม้อหรือเขม่าไฟ นำไปผสมกับดีควาย
3. ใช้ผงถ่านสีดำที่อยู่ในถ่านไฟฉาย นำไปบดแล้วผสมกับยางต้น “มูกเกี้ยว”
4. ใช้หมึกจีนชนิดแท่งมาฝนให้เป็นผงละเอียดแล้วผสมกับน้ำมันเสือ

ที่นิยมใช้และหาได้ง่าย คือ หมึกจากปากกาเขียนแบบของช่างศิลป์หรือหมึกจากปากกาลูกลื่น ซึ่งจะให้สีต่างๆ ทั้งเขียว แดง ดำ ได้มีผู้คิดผสมสีสำหรับใช้สักโดยเฉพาะ สีพิเศษนี้เรียกว่า anti septic color มีคุณภาพใช้สักแล้วไม่เกิดเป็นพิษแก่แผลสักในภายหลัง

ข้อกำหนดของผู้รับการสัก

ผู้ที่สักยันต์โดยครูบาอาจารย์ จะต้องมิพิธีไหว้ครูและผู้รับการสักจะต้องรับสัจจะ เพื่อปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัด ตามข้อกำหนดที่พึงปฏิบัติดังนี้

1. ยึดถือคำสัตย์
2. ยึดมั่นในศีลจารวัตร
3. ควบคุมสติตนเอง

ทั้งให้ละเว้น หรือห้ามปฏิบัติสิ่งต่อไปนี้อย่างเคร่งครัด

1. ไม่ประพฤติผิดศีลธรรม เช่น ผิดลูกผิดเมียผู้อื่น ไม่ลักเล็กขโมยน้อย
2. ไม่ลูแก่โทสะ หรือกล่าวพรูสวาทต่อบิดามารดา
3. ไม่รับประทานอาหารเหลือจากผู้อื่น จากพระ หรือจากงานศพ
4. ไม่รับประทานมะเฟือง น้ำเต้า ฟัก และมะพร้าวไฟ
5. ไม่ลอดไม้ค้ำดันกล้วย
6. ไม่ลอดสะพานหัวเดียว สะพานทำน้ำ
7. ไม่นั่งทับครกไม้
8. ไม่ให้ผู้หญิงนั่งทับ

ผลกระทบของรอยสักต่อผิวหนัง

เยาเวศ นาคแจ้ง (2531 : 72) ได้กล่าวถึงอันตรายที่อาจเกิดต่อผิวหนังคือ

1. การติดเชื้อ ได้แก่การติดเชื้อแบคทีเรีย ทำให้เป็นหนอง การอักเสบบวมแดงของผิวหนัง เชื้อไวรัสที่เกิดจากสักคือ โรคหูด ในปัจจุบันต้องระวังคือ โรคตับอักเสบนชนิด B เพราะเคยมีรายงานว่ามีการระบาดของโรคนี้ในกลุ่มผู้ทำการสักยันต์

2. โรคผิวหนัง เช่น โรคเรื้อนกวาง โรคแอลอี จะเกิดบริเวณรอยสัก ทำให้ผิวหนัง ตกสะเก็ด มีอาการคันเกิดการติดเชื้อต่อแบคทีเรียต่างๆ ได้

3. ปฏิกริยาของผิวหนังต่อสีที่ใช้ในการสักถ้ามีอาการแพ้สี มีอาการตุ่มนูน มีอาการคันตามผิวหนัง ถ้ามีอาการรุนแรงทำให้เกิดอักเสบเป็นหนอง

จากเอกสารเผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ กองโรคเอดส์ (2538 : 9) ได้ระบุว่าการสักผิวหนัง และสักคว่ำ จะทำให้มีการติดเชื้อเอดส์ได้โดยการสัมผัสกับเลือดหรือน้ำเหลืองโดยตรง โอกาสติดโรคด้วยวิธีนี้ต้องมีแผลเปิดและปริมาณเลือดหรือน้ำเหลืองที่เข้าไปในร่างกายต้องมีจำนวนมาก

การลบรอยสัก

ผู้มีรอยสักจะลบรอยสักเมื่อต้องการเข้าสมัครงาน หรือสมัครเรียน การลบรอยสักทำได้ยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับปริมาณของรอยสักและตำแหน่งที่เป็น ไพศาล รัชนีธร (2531 : 40) ได้รวบรวมการลบรอยสัก ดังนี้

1. การให้สัตย์แพทย์ตกแต่งเป็นผู้ทำ โดยการโกนผิวหนังส่วนบนออกให้เมื่อดสีของ รอยสักหลุดออกมาด้วย แล้วนำผิวหนังปกติจากต้นแขนต้นขามาปะลงบน รอยสักที่ตัดออกนั้น
2. การขัดหนัง โดยใช้เกลือแกง ถูซ้ำๆ 2-3 ครั้ง จนกว่ารอยสักจะลบเลือนหรือจางลง
3. การใช้แสงเลเซอร์ลบรอยสัก ที่นิยมกันคือ คาร์บอนไดออกไซด์เลเซอร์ และอาร์กอนเลเซอร์ จากรายงานพบว่าได้ผลดีพอสมควร โอกาสเกิดแผลเป็นมีประมาณ 20% แต่วิธีการลบรอยสัก ยังไม่มีวิธีใดที่สามารถทำให้สีของหมึกสักหายไปโดยผิวหนังด้านบนไม่เกิดแผลเป็น

5. แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม

ความหมายของคำว่า “กลุ่ม”

M. BRODTBECK ได้ให้ความหมายของคำว่า กลุ่ม หมายถึง การที่แต่ละบุคคลมาอยู่ร่วมกันและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นั้นจะก่อให้เกิดการตัดสินใจร่วมกัน (อ้างใน ไวรซ์ เจียมบรรจง, 2523 : 215)

BELKIN และ SKYDELL กลุ่ม หมายถึง คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป รวมตัวกันโดยมีจุดหมายร่วมกัน (อ้างใน สุรางค์ จันทรโธม, 2529 : 78)

ปรีชา คุนรินทร์พันธุ์ (2537 : 79) กล่าวว่า กลุ่ม คือ คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป มีความสัมพันธ์ในทางร่วมมือหรือพึ่งพาอาศัยกัน ความสัมพันธ์ติดต่อกันไป จนเป็นความผูกพันและผู้ที่สัมพันธ์กันเกิดความสำนึกว่าเป็นสมาชิกร่วมกันในกลุ่มเดียวกัน แยกออกไปจากกลุ่มอื่นๆ

ถวิล ธาราโกชน (2524 : 129) กลุ่ม คือ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมาอยู่ร่วมกัน ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีจุดประสงค์ร่วมกัน สมาชิกภายในกลุ่มมีบทบาทต่าง ๆ กันออกไป แต่ทุกคนมีความสมัครใจที่จะรวมกลุ่มด้วยกัน

แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

David B. Truman (1955 : 37) กล่าวว่า กลุ่มเกิดขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของสมาชิกภายในกลุ่มนั่นเอง

Arthur Fisher Bently เห็นว่า กลุ่มนั้นเกิดขึ้นจากการคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่านักวิชาการทั้งสองมองกลุ่มในแง่ของผลประโยชน์เป็นหลัก

ส่วน Darwin Cartwright & Alwin Zender (1953 : 20) ทั้งสองมองกลุ่มว่า หมายถึง การที่มนุษย์มีความสัมพันธ์กัน โดยรวมตัวกันเป็นองค์กร เพื่อสนองความต้องการพื้นฐานของแต่ละบุคคล ด้วยเหตุผลนี้กลุ่มจึงเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการพื้นฐานของปัจเจกชน

Robert H. Salisboly (1969 : 2-5) นักวิชาการอีกผู้หนึ่งที่ได้เสนอ ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน ในปี 1969 โดยกล่าวว่า กลุ่มเกิดขึ้นเพราะมีผู้นำซึ่งเรียกว่า ผู้ก่อตั้ง ซึ่งชักชวนให้คนเข้าร่วม โดยมีผลประโยชน์ดังกล่าว แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. ผลประโยชน์หรือแรงจูงใจทางวัตถุ เช่น เงิน งาน ภาษี ชื่อของลูก
2. การให้ความรู้สึกใกล้ชิดทางอารมณ์ เช่น การได้สังสรรค์ และการมีเพื่อนจากการเข้าร่วมกลุ่ม
3. การมีจุดหมาย คือ ได้รับความพึงพอใจในด้านอุดมการณ์

Marvin E. Shaw, (1976 : 11) มีความเห็นว่า สาเหตุเข้าร่วมกลุ่ม “มาจากความพอใจในการเข้าร่วมตัวเป็นประการแรก สำหรับประการต่อมา คือ ความสนใจในจุดหมายหรือนโยบายของกลุ่ม ตลอดจนต้องการความมั่นคงและปลอดภัย และเสริมสถานะของตนเอง หรือจุดประสงค์ในทางธุรกิจและในทางสังคม

แอลเดอร์ และ โรดแมน กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คนทั้งหลายเลือกคบกันจนมีลักษณะเป็นกลุ่ม ซึ่งมีหลายประการ คือ

1. คนจะเลือกคบกับคนที่มีความเหมือนกับตนเอง เช่น ชอบเหมือนกันหรือมีประสบการณ์เหมือนกัน
2. คนบางคนชอบที่จะเลือกคบกับคนที่มีความแตกต่างไปจากตนเอง เพราะจะทำให้เขาเกิดความสมบูรณ์ในสิ่งที่เขาขาดหายไป ถ้าหากว่าความแตกต่างนั้นสามารถสนองความต้องการของเขาได้
3. ความเป็นมิตรที่แต่ละคนมอบให้แก่กันจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้ผู้คนคบหากัน
4. คนบางคนเลือกที่จะคบกับคนที่สามารถสนองตอบต่อผลประโยชน์ต่อเขามาก
5. คนบางคนเลือกที่จะคบกับคนที่เก่งและมีความสามารถเพราะเขาคิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อเขามาก
6. คนส่วนมากจะเลือกคบกับคนที่ใกล้ชิดและเคยสัมผัสมาก่อน

กลุ่มไม่เป็นทางการ (Informal Group)

มนุษย์ไม่สามารถจะอยู่ตามลำพังคนเดียวโดยไม่คบหาสมาคมหรือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ ถ้าหากบุคคลใดถูกตัดขาดออกไปจากสังคมแล้ว เขาอาจมีชีวิตอยู่ไม่ได้ และยังอาจจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายของชีวิตดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ในโลกจึงเกิดสังคมมนุษย์ขึ้นมากมาย ในทางสังคมวิทยา ถือว่า การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นลักษณะของมนุษยชาติ

กล่าวโดยสรุปแล้ว บุคคลทุกคนเป็นสมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม

นักวิชาการหลายท่านได้ทำการศึกษาในเรื่องกลุ่มของมนุษย์ แล้วทำการแบ่งแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยใช้หลักเกณฑ์หลายประการเป็นแนวทางพิจารณา

ไวรัส เจียมบรรจง (2523 : 226) กลุ่มไม่เป็นทางการ เป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลต่าง ๆ คาดหวังที่จะได้รับความพอใจจากการที่ได้เกี่ยวข้องกับซึ่งกันและกัน

สุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 80) กลุ่มไม่เป็นทางการ คือ กลุ่มที่เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของสมาชิกไม่มีกฎเกณฑ์บังคับเกิดจากมิตรภาพและความต้องการพึ่งพาอาศัยกันเป็นสำคัญ

โดยสรุป กลุ่มไม่เป็นทางการ คือ กลุ่มคนที่รวมตัวกันขึ้นด้วยความพอใจและสมัครใจของสมาชิก ไม่มีระเบียบกฎเกณฑ์ใด ๆ กำหนดไว้ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกัน และกลุ่มเกิดขึ้นด้วยเป้าหมายของสมาชิกที่จะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ

นักโทษ หมายถึง นักโทษเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 4 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฉบับที่ 3 พ.ศ.2522 ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง บุคคล 2 ประเภท คือ

1. บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุก ภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด
2. บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้ลงโทษ (สมพร พรหมพิตร

,2523:23)

นับแต่ก้าวแรกของการเข้าเป็นสมาชิกของสังคมเรือนจำ เขาจะรู้สึกถึงความแปลกแยกของการถูกตัดออกจากสังคมที่เคยอยู่ ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งที่ช่วยซ้ำเติมความรู้สึกให้เพิ่มมากขึ้น ในสังคมภายนอกมีสิ่งต่าง ๆ มากมาย ตอบสนองกิจกรรมพื้นฐานของมนุษย์ เขาสามารถนอนหลับพักผ่อนและเล่นในสถานที่ต่าง ๆ กัน กับบุคคลต่าง ๆ กัน แต่ในเรือนจำความหลากหลายแตกต่างสูญสิ้นไป ทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตถูกกระทำภายในสถานที่เดียวกับบุคคลซ้ำ ๆ กัน และภายใต้การปกครองเดียวกัน ในสังคมภายนอกพวกเขาจะเลือกทำอะไรก็ได้ตามใจอย่างอิสระ อันเป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ แต่ในเรือนจำ กิจกรรมต่าง ๆ กำหนดอย่างเข้มงวดด้วยตารางเวลาโดยไม่มีทางเลือก สิ่งต่าง ๆ เป็นการปฏิเสธความเป็นส่วนตัวโดยสิ้นเชิง การถูกจำขังทำให้การคุมขังนักโทษไว้รวมกันภายในเรือนจำเกิดผลกระทบ ซึ่ง GRESHAM SYKES,1958 ได้ศึกษาถึงผลกระทบของการจองจำ พบว่า การถูกจำกัดในด้านต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดความกดดัน จนทำให้เกิดความเจ็บปวดจากการจองจำ การถูกจำกัดดังกล่าวมีอยู่ 5 ประการ คือ

1.) ถูกจำกัดด้านเสรีภาพ

การสูญเสียเสรีภาพเป็นสภาพความกดดันประการแรก ที่ผู้ต้องขังประสบเมื่อถูกจองจำ เพราะเมื่อผู้ต้องขังถูกส่งเข้าเรือนจำก็หมายความว่า จะต้องถูกจำกัดให้อยู่ในเรือนจำไม่สามารถเดินจากแดนหนึ่งไปยังอีกแดนหนึ่ง หรือจากตึกหนึ่งไปยังอีกตึกหนึ่งได้ตามใจชอบ นอกจากนี้การจองจำในเรือนจำยังหมายถึง การถูกตัดขาดจากครอบครัวและญาติมิตรอีกด้วย โดยที่การแยกจากกันนี้มิใช่เป็นการแยกจากกันธรรมดา แต่เป็นการแยกจากญาติมิตรในฐานะของผู้กระทำผิดกฎหมายและถูกลงโทษ และด้วยเหตุนี้เอง SYKES เน้นว่า สิ่งที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดมากที่สุดก็คือ ความจริงที่ว่า การถูกจองจำเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการถูกปฏิเสธจากสังคม ผู้ต้องขังจะถูกปฏิเสธจากสังคมภายนอกและถูกคิดว่าเป็นนักโทษนับตั้งแต่ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ซึ่งผู้ต้องขังจะต้องตัดผมสั้น แต่งชุดนักโทษ มีเลขหมายประจำตัว และทำความเคารพเจ้าพนักงาน ทำให้ผู้ต้องขังรู้สึกว่ตนนั้น ได้สูญเสียสถานภาพของสมาชิกในสังคมและสถานภาพของคนธรรมดาไป สภาพดังกล่าวเป็นผลมาจากการถูกจำกัดด้านเสรีภาพเป็นส่วนสำคัญของความเป็นมนุษย์ และเป็นผลให้ผู้ต้องขังได้รับความกดดันอย่างมาก

2.) การถูกจำกัดด้านเครื่องอุปโภค บริโภคและบริการ

ในเรือนจำผู้ต้องขังจะได้รับการตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานด้านวัตถุ เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่หลับนอน ซึ่งคนโดยทั่วไปอาจจะคิดว่าผู้ต้องขังยังได้เปรียบคนจนในสังคมภายนอก SYKES ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องขังนั้นถูกจำกัดสิทธิในการที่จะ “เลือก” พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะดื่มสุรา หรือสูบบุหรี่ได้ตามใจชอบ พวกเขาไม่มีที่พักผ่อนเป็นส่วนตัว ไม่มีเครื่องใช้ อุปกรณ์เป็นของตนเอง ไม่มีแม้กระทั่งเวลาเป็นของตนเองที่จะเลือกทำในสิ่งที่ตนเองชอบเหมือนตอนอยู่นอกเรือนจำ การถูกจำกัดในการรับบริการและเลือกอุปโภคเช่นนี้ ทำให้ผู้ต้องขังมองตนเองว่า เป็นผู้สูญเสียโดยเฉพาะการสูญเสียสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลไป ในขณะที่สิ่งที่มีอยู่ในตัว คือ “แรงงาน” กลับถูกรัฐนำไปใช้สภาพดังกล่าวนี้จึงเป็นความกดดันและเจ็บปวดที่ผู้ต้องขังได้รับ

3.) การถูกจำกัดด้านความสัมพันธ์ทางเพศ

การถูกจองจำ หมายถึง การที่ผู้ต้องขังต้องถูกตัดขาดจากเพศตรงข้าม โดยเฉพาะการถูกตัดขาดจากการมีเพศสัมพันธ์ และการคบหาสมาคมกับเพศตรงข้ามติดต่อกันเป็นเวลานาน จึงทำให้ผู้ต้องขังได้รับความกดดัน ความกดดันที่ว่านี้มิได้เกิดจากการขาดการตอบสนองต่อความต้องการทางเพศเท่านั้น แต่เป็นทางด้านจิตใจ ซึ่งเกิดจากการที่ต้องอยู่ร่วมกับเพศเดียวกัน ทำให้ผู้ต้องขังเกิดความวิตกกังวลว่ความเป็นชายของเขา กำลังถูกคุกคาม ทั้งการถูกยั่วยวนให้เขาหันเหไปสู่ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ หรือถูกข่มขืนโดยผู้ชายด้วยกันก็ตาม ความวิตกกังวลเหล่านี้แทบจะไม่บังเกิดขึ้นในโลกที่มีสตรีอยู่ด้วย แต่ในเรือนจำเป็นโลกของผู้ชายเพศเดียว ทำให้พวกเขาไม่แน่ใจว่าจะเกิดความต่างปร้อยกับพวกเขาขึ้นเมื่อไร

4.) การถูกจำกัดด้านอิสรภาพ

ผู้ต้องขังได้รับความกดดันจากการถูกจำกัดด้านอิสรภาพ เพราะต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ และคำสั่งของเจ้าพนักงานที่คอยควบคุมการเคลื่อนไหวตลอดเวลา การตรวจตราเฝ้าดูทุกฝีก้าว การตรวจจดหมาย การกำหนดให้กินเป็นเวลา นอนเป็นเวลา การเข้าแถวไปทำงาน และการห้ามนำเอาอาหารเข้าไปในห้องนอน เป็นต้น กฎเกณฑ์และคำสั่งเหล่านี้ทำให้ผู้ต้องขังรู้สึกถูกจำกัดอิสรภาพ แต่สิ่งที่ทำให้ผู้ต้องขังเกิดความกดดันก็คือ การไม่มีเหตุผลของกฎเกณฑ์หรือระเบียบต่าง ๆ ซึ่งหาคำอธิบายไม่ได้ และเจ้าหน้าที่มักปฏิเสธที่จะอธิบาย คำตอบที่ได้รับก็คือ “มันเป็นกฎของเรือนจำ” ผู้ต้องขังไม่ทราบว่าทำไมจดหมายถึงล่าช้า ทำไมจึงไม่ได้รับสิ่งของที่ส่งมาถึง ผลก็คือ ผู้ต้องขังจะเกิดความรู้สึกว่า ถูกจำกัดทุกสิ่งทุกอย่างและทำให้เกิดความรู้สึกสิ้นหวัง อ่อนแอ และช่วยตัวเองไม่ได้ นับเป็นความกดดันทางจิตใจที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดมากกว่าความกดดันทางร่างกาย

5.) การถูกจำกัดด้านความปลอดภัย

การที่ผู้ต้องขังอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังอื่น ๆ ซึ่งแต่ละคนมีประวัติอาชญากรที่รุนแรงทำให้เกิดความวิตกกังวลว่า อาจถูกกลั่นแกล้ง ลักขโมย ทำร้าย ฆาตกรรมหรือข่มขืนได้ ผู้ต้องขังรู้ตัวว่าในวันหนึ่งข้างหน้าอาจถูกทดสอบจากพวกเจ้าถิ่นหรือคนที่เก่ากว่าว่าจะอยู่ในคุกต่อไปในฐานะผู้แข็งแกร่งหรืออ่อนแอ ในบรรยากาศของการแข่งขันกันเป็นเจ้าในเรือนจำ ผู้ชนะจะใช้กำลังข่มขู่ผู้แพ้หรือผู้ที่อ่อนแอกว่า ในขณะที่เจ้าหน้าที่ให้การดูแลไม่ทั่วถึง จึงทำให้ผู้ต้องขังเกิดความวิตกกังวลว่าสักวันหนึ่งจะต้องประสบกับการทำร้าย จะรู้สึกสูญเสียหลักประกันในด้านความปลอดภัย

ความเจ็บปวดที่ผู้ต้องขังได้รับอันเนื่องมาจากการถูกจำกัดในด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้านนั้น มิใช่แต่เป็นความเจ็บปวดทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่เป็นความเจ็บปวดทางจิตใจที่ผู้ต้องขังได้รับการถูกจำกัดดังกล่าว อันเป็นผลทำให้ผู้ต้องขังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เบื่อหน่าย เหนงกลัว และเกิดความเครียดในจิตใจ จนทำให้ผู้ต้องขังหาทางออกในการปรับตัว เพื่อที่จะระบายความเจ็บปวดดังกล่าว โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ต้องขังให้สอดคล้องไปกับข้อจำกัดต่าง ๆ ของเรือนจำ

7. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องด้านอาชญวิทยา

7.1 ทฤษฎีการตีตรา

แนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากกระบวนการที่ปัจเจกชนได้ให้ความหมายแก่ตนเองว่าเป็นอาชญากรหรือผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

และเป็นผลสะท้อนมาจากการที่ปัจเจกชนได้ถูกตีตราหรือประณามจากหน่วยงานของรัฐหรือประชาชนในสังคม

ผู้ที่นำเสนอแนวคิดทฤษฎีการตีตราเป็นท่านแรกเมื่อปี ค.ศ.1930 ก็คือ แฟรงก์ เทนเนบäum (Tannenbaum,1938) ซึ่งได้กล่าวถึงหลักการสำคัญที่ทำให้บุคคลที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นครั้งคราวจะมีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร และต่อมาในปี ค.ศ.1951 เอ็ดวิน เลมีร์ (Lemert,1951) ได้นำเสนอการวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของระบบกลไกการควบคุมสังคมต่อการกำเนิดและสร้างรูปแบบของพฤติกรรมอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่าง ๆ แต่บุคคลที่ทำให้แนวความคิดทฤษฎีการตีตราได้รับความสนใจในวงการอาชญาวิทยา คือ โฮเวิร์ด เบคเกอร์ (Becker,1963 ; 1964) จากหนังสือเรื่อง “บุคคลภายนอก” (Outsiders) และ “มุมมองตรงกันข้าม” (The Other Side) ต่อจากนั้นก็ม็อริสสันและคริสชีได้นำเสนอทฤษฎีแนวนี้ต่อวงการอาชญาวิทยา

ทฤษฎีกลุ่มนี้ ได้อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมไว้ในคำประกาศของนักวิชาการที่สนับสนุนทฤษฎีแนวนี้ ซึ่งสรุปดังต่อไปนี้ คือ

1. การกำหนดเป็นตนเอง (Self-image) นักทฤษฎีปฏิสัมพันธ์โดยสัญลักษณ์เชื่อว่า บุคคลจะมีการกำหนดเป็นตนเองหรือการสร้างความสำนึก (Self-image) ตามภาพพจน์ที่บุคคลอื่นกำหนดให้ ดังนั้น บุคคลจะมีความคิดหรือความเชื่อว่าเป็นบุคคลมีบุคลิกลักษณะใด ขึ้นอยู่กับการที่คนในสังคม โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดได้กำหนดความหมายให้ ซึ่งบุคคลดังกล่าวก็จะแสดงออกหรือมีบุคลิกลักษณะที่ตนเองถูกบุคคลอื่นกำหนดให้เป็นเช่นนั้น (Vold & Bernard,1986) ดังนั้น ทฤษฎีการตีตราจะอธิบายว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการที่บุคคลมีความเชื่อว่าเป็นอาชญากร ทั้งนี้สาเหตุมาจากการที่บุคคลในสังคมได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวเป็นอาชญากร ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ นักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้ให้ชื่อไว้ต่างกัน คูลีย์ (Cooley,1902) ได้ให้ชื่อว่า “บุคลิภาพสะท้อน” (the Looking Glass Self) และ มีด (Mead, 1967) ได้ให้ชื่อว่า “บุคลิกลักษณะจากสังคม” (the Self as a Social Construct)

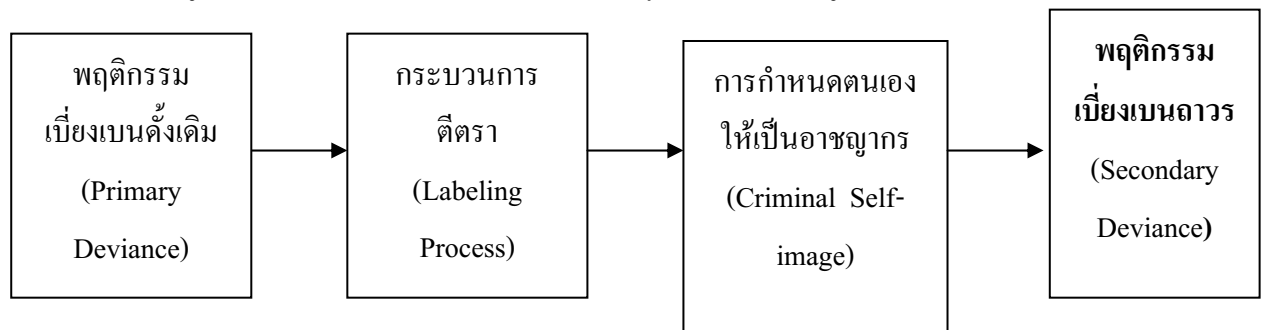
2.) พฤติกรรมเบี่ยงเบนดั้งเดิมหรือครั้งแรก (Primary Deviance) นักทฤษฎีการตีตราไม่ได้ให้ความสำคัญกับสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนครั้งแรกมากนัก มีนักอาชญาวิทยาบางท่านที่เห็นด้วยกับทฤษฎีแนวนี้ก็ไม่ได้อ้างถึงสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนครั้งแรก แต่โดยทั่วไปแล้วเชื่อว่าพฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนครั้งแรกเกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ จิตวิทยา และสภาพแวดล้อมทางสังคม แต่ก็เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะไม่สม่ำเสมอ เกิดไม่บ่อยครั้งและไม่มีรูปแบบที่ถาวร นอกจากนี้หากไม่มีการถูกดำเนินการลงโทษทางสังคมไม่ว่าจะเป็นรูปแบบอย่างไรไม่เป็นทางการหรือเป็นทางการ พฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนเหล่านี้อาจจะคงอยู่แต่ก็มีลักษณะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวและไม่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังไม่มีการพัฒนาเป็นรูปแบบที่ถาวร (Lemert ,1951 ; Akers, 1994)

3.) พฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวร (Secondary Deviance) นักทฤษฎีการตีตราเชื่อว่าสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวรมาจากกระบวนการควบคุมทางสังคมที่ทำให้บุคคลที่ถูกลงโทษทางสังคมไม่ว่าจะเป็นการถูกดำเนินคดี หรือการถูกสังคมดูถูกและไม่ให้เข้าร่วมในสังคม การปฏิบัติตาม

กระบวนการควบคุมนี้จะสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่บุคคลที่ถูกจับกุมหรือลงโทษ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกนึกคิดว่าเป็นคนภายนอกสังคมเป็นคนเลวที่สังคมไม่ต้องการ สิ่งเหล่านี้จะทำให้บุคคลเหล่านี้เกิดการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดและสำคัญตนเองว่าเป็นอาชญากร ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนที่ถาวรตลอดไป (Tannenbaum, 1938 ; Becker, 1963 ; Lemert ,1967)

4.) ทางเลือกของบุคคลที่ถูกตีตรา (Alternative Behavior) แม้ว่านักทฤษฎีตีตราจะเชื่อว่าเมื่อบุคคลถูกตีตราว่าเป็นอาชญากรนั้น ยังคงมีทางเลือกพฤติกรรมของตนเองในอนาคต หากแต่การตีตรานอกจากจะทำให้ทางเลือกของบุคคลนั้นมีน้อยลงแล้ว ยังทำให้บุคคลดังกล่าวควบคุมการเลือกพฤติกรรมต่อไปได้น้อยลงด้วย เนื่องจากการที่บุคคลถูกขับไล่ออกจากสังคม หรือไม่ก็ถูกสังคมกำหนดให้เป็นคนชั่วหรือคนเลวทั้งที่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมอาชญากรรมออกมา เป็นเหตุให้บุคคลที่ถูกตีตราดังกล่าวต้องไปรวมกลุ่มกับบุคคลที่ถูกตีตราหรือประณามเหมือนกัน (Lemert ,1951 ; Becker, 1963)

เมื่อพิจารณาหลักการที่นำเสนอโดยนักทฤษฎีแนวนี้ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ว่าบุคคลทั่วไปอาจมีพฤติกรรมอาชญากรรมบ้างเป็นครั้งคราว ไม่สม่ำเสมอ และไม่รุนแรงหรือร้ายแรง หากแต่เมื่อบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวถูกดำเนินการตามกฎหมายควบคุมทางสังคมแล้ว โดยเฉพาะถูกดำเนินคดีโดยหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของรัฐ บุคคลดังกล่าวก็จะเข้าสู่กระบวนการกำหนดตนเองเป็นอาชญากรหรือบุคคลผิดปกติ ตลอดจนได้รับความอับอายหรือความเสื่อมเสีย จึงไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างบุคคลธรรมดาในสังคมได้อีก เป็นเหตุให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีตีตรา ตามแผนภูมิต่อไปนี้

7.2 ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture) มีรากฐานมาจากความคิดของเดิร์คไฮม์และเมอร์ตัน ดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ทฤษฎีวัฒนธรรมรองในปัจจุบันได้พัฒนามาจากความคิดของเฟรดเดอริก เอ็ม ทราสเซอร์ (Frederic M. Thrasher) ซึ่งได้พิจารณาว่า แก๊งค์วัยรุ่นเกิดขึ้นได้ก็เพราะความไม่เป็นระเบียบในเขตติดต่อกับใจกลางเมืองชิคาโก แม้ว่าทราสเซอร์จะไม่ได้กล่าวถึงทฤษฎีวัฒนธรรมรองโดยตรงก็ตาม แต่ก็ต้องถือว่าเขาได้มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนนักคิดในรุ่นหลัง ทฤษฎีที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมรองมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎี จะนำมากล่าวในที่นี้ 4 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีการยึดค่านิยมของชนชั้นกลาง ทฤษฎีการแก้ตัวหรือทฤษฎีวิธีการเพื่อความเป็นกลาง ทฤษฎีโอกาสที่แตกต่าง และทฤษฎีวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำ

1. ทฤษฎีการยึดค่านิยมของชนชั้นกลาง (Theory of Middle Class Measuring Rod)

ทฤษฎีเกิดจากความคิดของ อัลเบิร์ต เค โคเฮน (Albert K. Cohen) ซึ่งได้ให้ทัศนะไว้ว่าวัฒนธรรมรองเกิดจากผลของความขัดแย้งทางจิตใจกับความสามารถและโอกาส กล่าวคือ จิตใจมีความต้องการ (เพราะได้รับค่านิยมจากชนชั้นกลาง) แต่ขาดความสามารถที่จะทำให้ได้ตามความต้องการ รวมทั้งโอกาสก็ไม่อำนวย อาจจะกล่าวได้ว่า ค่านิยมของชนชั้นกลางได้เป็นหลักของกฎหมายด้วย ชนชั้นกรรมกรมีอาจจะปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายตามค่านิยมของชนชั้นกลางได้ ค่านิยมที่สำคัญๆ มีอาทิ ความสำเร็จ ความมีเหตุผล ความซื่อสัตย์ การวางแผนระยะยาวอย่างรอบคอบ การพักผ่อนความพอใจ ชนชั้นกรรมกรมีอาจจะทำได้เหมือนชนชั้นกลาง เพราะขาดความสามารถและโอกาส ดังนั้นชนชั้นกรรมกรจึงได้สร้างวัฒนธรรมขึ้นมาเอง เพื่อเป็นหลักในการยึดถือและจะได้มีฐานะทางสังคมเช่นเดียวกับชนชั้นกลาง วัฒนธรรมที่สร้างขึ้นนี้จัดเป็นวัฒนธรรมรองของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด(The Delinquent Subculture) เป็นผลนำไปสู่การกระทำผิดต่อกฎหมายของบ้านเมือง ลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมดังกล่าวมีอยู่ 6 ประการ คือ

- 1.) การไม่เห็นประโยชน์ของสิ่งต่างๆ (Non-utilitarian) การขโมยเกิดจากการกระทำเพื่อสนองตอบต่ออารมณ์ ทั้งยังเป็นการกระทำที่ขาดเหตุผลด้วย
- 2.) การผูกพยาบาท (Malice) ผู้กระทำความผิดจะรู้สึกดีใจที่ได้กระทำกิจ ซึ่งส่งผลให้ผู้อื่นประสบความเดือดร้อน
- 3.) การทำให้ตรงกันข้าม (Negativism) จะกระทำในสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ชนชั้นกลางยึดถืออยู่
- 4.) ทำได้สารพัดอย่าง (Versatility) สามารถกระทำความผิดได้หลายอย่าง และยังประพฤติไปในทางประสกร์ร้าย ปาเถื่อน ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ทำตนเป็นคนจรจัด เป็นต้น
- 5.) การแสวงหาความสุขเพียงชั่วครู่ชั่วยาม (Short-run hedonism) ดำเนินชีวิตไปวันหนึ่งๆ โดยไม่มีแผนการอะไร ชอบทำสิ่งตื่นเต้น ขาดความอดทน ขาดความเร่งด่วน ขาดความรอบคอบในเรื่องผลได้และคุณค่าในระยะยาว
- 6.) ความเป็นอิสระของกลุ่ม (Group Autonomy) เป็นการปฏิบัติที่ไม่ยึดต่อข้อห้ามต่างๆ ในสังคม ยกเว้นความต้องการของกลุ่ม ความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่มเป็นไปอย่างเหนียวแน่นและหยิ่งผยองจะไม่แยแสต่อกลุ่มอื่น

ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ โคเฮน เป็นกรอบความคิดที่แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดก็มีแนวประพฤติปฏิบัติที่เป็นของตนเอง

7.3 ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory)

วอลเตอร์ เรคเตอร์ ได้นำเสนอทฤษฎีการกัก (Containment Theory) โดยได้อธิบายว่าบุคคลได้ถูกอิทธิพลของแรงผลักดันหลายประการให้กระทำความผิดกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกันก็มี

แรงที่คอยต่อต้านหรือขัดขวางไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมาย สมมุติฐานของทฤษฎีนี้คือ แรงผลักดันทั้งภายนอกและภายใน ตลอดจนแรงดึงภายนอกและภายใน จะกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม หากแรงต่อต้านทั้งภายนอกและภายในไม่สามารถต้านทานต่อแรงกระตุ้นดังกล่าวได้ (Reckless, 1961 ใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 125)

แรงผลักดันให้กระทำผิดกฎหมายมีหลายอย่าง คือ

1. **แรงกดดันทางสังคม (Social Pressures)** ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ การขัดแย้งภายใน ครอบครัว สถานภาพที่ต่ำ การขาดโอกาสในการประกอบอาชีพสุจริต

2. **แรงผลักดันอย่างที่สองก็คือ แรงดึงดูดให้กระทำผิดทางสังคม (Social Pulls)** เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลไม่ยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานในการดำรงชีพ เช่น การมีเพื่อนที่ไม่ดี วัฒนธรรมรองในการกระทำผิดกฎหมาย แบบอย่างหรือตัวอย่างไม่ดีจากสื่อมวลชน

3. **แรงผลักดันให้กระทำผิดทางชีวภาพหรือจิตใจ (Biological or Psychological Pushes)** ซึ่งมีอยู่ภายในร่างกายของบุคคล อันได้แก่ ความอ่อนเพลีย ความไม่พอใจ การดึงเครียดภายในจิตใจ การเป็นปรปักษ์ ความก้าวร้าว การต้องการได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เป็นต้น

ส่วนแรงที่คอยขัดขวางไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายก็คือ ตัวกีดกันจากภายนอกและตัวกีดกันจากภายใน ดังต่อไปนี้

1. **ตัวกีดกันภายนอก (External Containment)** ประกอบด้วยการมีประสิทธิภาพของสถาบันครอบครัวและกลุ่มเพื่อน จริยธรรม ระเบียบข้อบังคับของสถาบันในสังคม บรรทัดฐานที่สมเหตุสมผลและการคาดหวัง ความสามัคคี การบังคับบัญชา และการควบคุมทางวินัยที่มีประสิทธิภาพ ฯลฯ เป็นต้น

2. **ตัวกีดกันภายใน (Inner Containment)** เป็นผลที่ได้รับมาจากการสร้างนิสัยภายในตัวบุคคล ซึ่งประกอบด้วย การควบคุมตนเอง (Self-Control) การมีอีโก้ที่เข้มแข็ง การอดทนอดกลั้นต่อความผิดหวัง ความรู้สึกกับผิดชอบ ความมุ่งหวัง ความสามารถในการหาสิ่งอื่นมาทดแทนต่อความต้องการ ฯลฯ เป็นต้น

หลังจากที่ได้นำเสนอหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้แล้ว ได้มีงานศึกษาวิจัยตามมาอีกเป็นจำนวนมากเพื่อทดสอบทฤษฎีนี้ ส่วนมากจะเป็นงานศึกษาของเรคเตอร์และคณะ เพื่อมุ่งเน้นทำการทดสอบเฉพาะปัจจัย “การควบคุมตนเอง” ว่าจะมีอิทธิพลต่อการต่อต้านแรงผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม โดยจะเป็นงานศึกษาเกี่ยวกับเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูง และอาศัยอยู่ในเขตชุมชนที่มีอาชญากรรมสูง ซึ่งทฤษฎีของเรคเตอร์จะทำนายว่าเยาวชนเหล่านี้จะมีอัตราการกระทำผิดต่ำและผลการศึกษา พบว่า เยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูง มีแนวโน้มที่จะไม่มีพฤติกรรมอาชญากรรมแต่อย่างใด (ระหว่างช่วงอายุ 12-16) ซึ่งเรคเตอร์และคณะสรุปว่าผลการศึกษานับสนับสนุนสมมุติฐานของทฤษฎีนี้

7.4 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

ซิกมันด์ ฟรอยด์ เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยอำนาจหรือพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในและพลังเหล่านี้ส่วนมากทำงานอยู่ในระดับจิตไร้สำนึก เขาเชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เกิดจากกลุ่มสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่กำเนิด 2 ชนิด คือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life instincts) ภาษาละตินเรียกว่า Eros ซึ่งเป็นสัญชาตญาณที่ช่วยสร้างสรรค์ชีวิตให้เจริญเติบโตและดำรงชีวิตอยู่ได้ และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death instincts หรือ Thanatos) อันเป็นส่วนหนึ่งของสัญชาตญาณที่ผลักดันมนุษย์ไปสู่ความพินาศ

สัญชาตญาณเหล่านี้จะปรากฏในรูปของพลังงานที่มีอยู่ในตัวมนุษย์เรา ผลักดันให้บุคคลทำพฤติกรรม พลังของสัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิตมีแหล่งที่มาเรียกว่า “Libido” เป็นพลังงานที่ทำให้คนเราอยากจะมีชีวิตอยู่ ส่วนใหญ่จะเป็นพลังงานหรือลิบิโดที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล แต่ละคนจะมีพลังลิบิโด (Libidinal Impulse) แตกต่างกันไป บางคนอาจจะมีมาก บางคนอาจจะมีน้อย ส่วนสัญชาตญาณแห่งความตายซึ่งจะทำให้มนุษย์อยากจะทำลายตนเองนั้น อาจแสดงออกมาในรูปพฤติกรรมที่แสดงต่อตัวเอง เช่น พยายามฆ่าตัวตาย หรือแสดงออกมาในรูปแบบของการก้าวร้าว (Hilgard, 1979 และ Franken, 1982 อ้างถึงใน จิตวิทยาทั่วไป มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2540, น.226)

ฟรอยด์เชื่อว่าแรงขับทางเพศและความก้าวร้าวจะปรากฏตั้งแต่วัยทารก แรงขับทางเพศนี้แสดงออกด้วยการที่เด็กแสวงหาความสุขและความพึงพอใจจากการเร้าตามส่วนต่างๆ ของร่างกายตามพัฒนาการขั้นต่างๆ (Psychosexual Stages of Development) ส่วนแรงขับก้าวร้าวจะสังเกตได้จากพฤติกรรมของเด็กเล็กๆ ที่ชอบกัด ทูบตี หรือขว้างปา ทำลายข้าวของ เนื่องจากบิดามารดาห้ามปรามหรือลงโทษเมื่อเด็กแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศ และความก้าวร้าวออกมา แรงขับทั้งสองชนิดจึงถูกเก็บกดไว้ภายใน (Repress) กลายเป็นแรงงูใจไร้สำนึก (Unconscious Motives) ซึ่งยังคงมีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น ตามแนวคิดของฟรอยด์นั้น แรงขับทางเพศถูกเก็บกดมากกว่าแรงขับก้าวร้าว เด็กอาจจะรู้สึกวิตกกังวลเมื่อแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ออกมาโดยเปิดเผย เนื่องจากทัศนคติด้านลบและข้อห้ามของบิดามารดาดังนั้น แรงขับนี้จึงต้องการปรากฏออกมาอย่างแอบแฝง โดยเป็นสัญลักษณ์หรือกิจกรรมในรูปอื่นๆ เช่น ความฝันซึ่งเรามักจะแสดงความสามารถและความต้องการบางอย่างที่เราไม่รู้ตัวออกมา อากัปกริยาที่ไม่รู้ตัว หรือในการพูดที่พลั้งปากออกมา หรือพูดถึงบางสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจจะพูดออกมาซึ่งแสดงถึงแรงงูใจที่ซ่อนอยู่ภายใน และในอาการเจ็บป่วยบางชนิด โดยเฉพาะอาการป่วยทางจิตและทางประสาทส่วนมากแสดงออกมาเพื่อเป็นการสนองความต้องการของบุคคลที่ตัวเขาเองไม่รู้ตัว

7.5 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

ทฤษฎีบุคลิกภาพกับการก่ออาชญากรรม

พรชัย ชันตรี และคณะ, 2543 ได้กล่าวถึงทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวจิตวิทยา(Psychological Theories of Crime) ในส่วนของทฤษฎีบุคลิกภาพ (Personality Theory) ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีบุคลิกภาพไม่ได้ให้ความสำคัญกับแรงกระตุ้นภายในจิตใต้สำนึก หรือสัญชาตญาณของมนุษย์ว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม หากแต่มุ่งเน้นไปที่บุคลิกภาพของบุคคลว่าเป็นสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม สมมุติฐานของทฤษฎีแนวนี้นี้มีอยู่ว่า “อาชญากรมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างจากบุคคลธรรมดา ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมก็ได้” หนึ่งในทฤษฎีแนวนี้อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของบุคลิกภาพที่แตกต่างจากบุคคลปกติ เช่น การขาดความสามารถในการระงับอารมณ์ ความก้าวร้าว การชอบหาเรื่องใส่ตัวเอง การชอบเป็นศัตรูกับผู้อื่น การมองโลกในแง่ร้าย หรือการไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม เป็นต้น และยังมีทฤษฎีแนวนี้นำเสนอว่า อาชญากรนั้นแตกต่างจากบุคคลปกติในรูปแบบของบุคลิกภาพพื้นฐาน บุคคลธรรมดาทั่วไปจะมีบุคลิกภาพที่ยอมรับกฎกติกาของสังคม ส่วนอาชญากรนั้นเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมหรือต่อต้านสังคม (Antisocial) หรือมีจิตผ้นผวน (Psychopath or Sociopath) (Akers, 1994 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 66) ทฤษฎีแนวนี้นี้จึงศึกษาสาเหตุและหาทางแก้ไขบุคลิกภาพของบุคคลที่นำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม

อาการของความผิดปกติทางจิตประเภทนี้เรียกว่า “อาการต่อต้านสังคมหรือจิตผ้นผวน นักวิชาการให้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Sociopath, Psychopath หรือ Antisocial และถือว่าเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันและสามารถใช้ทดแทนกันได้ ซึ่งอาการเหล่านี้มีความหมายกว้างมากและบางครั้งทำให้เกิดความคลุมเครือ ตามคู่มือการวินิจฉัยโรคและสถิติสำหรับผู้มีความผิดปกติทางจิต (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) ได้ให้ความหมายของอาการต่อต้านสังคมไว้ว่า

“อาการต่อต้านทางสังคมเป็นอาการของบุคคลที่เข้ากับสังคมไม่ได้ และมีอุปนิสัยขัดแย้งกับสังคม พวกเขาเหล่านี้ไม่มีความสามารถที่จะซื่อสัตย์ต่อตนเอง กลุ่ม หรือบรรทัดฐานทางสังคม พวกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างมาก หยาบคาย ไม่รับผิดชอบ ไม่มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์หรือการถูกลงโทษ ความอดกลั้นต่อสิ่งยั่วยั่วจะต่ำมาก และพวกเขามักจะตำหนิตายบุคคลอื่นหรือมักจะแก้ตัวในพฤติกรรมของเขาเอง”

ฮาร์วีย์ คริกเคย์ (Harvy Cleckley, 1941 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 66) ได้ชี้ให้เห็นว่าอาการจิตผ้นผวนหรือบุคลิกภาพต่อต้านสังคมนี้นี้ มักจะถูกนักจิตวิทยาและแพทย์โรงพยาบาลนำไปใช้กันอย่างกว้างขวาง ซึ่งแทบจะกลายเป็นว่าคำนี้สามารถนำไปใช้ได้กับบุคคลทุกคน เนื่องจากว่าบุคคลทุกคนมักจะมีบุคลิกภาพอย่างใดอย่างหนึ่งที่อยู่ภายใต้คำจำกัดความของ “บุคลิกภาพ

ต่อต้านสังคม” ซึ่งครีเคเลย์ก็ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีอาการจิตผันผวนหรือต่อต้านสังคมว่ามีดังต่อไปนี้

1. ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentricity)
2. ไม่เข้าสังคม (Asocial behavior)
3. ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น (Insensitivity to others)
4. มีความเป็นปรปักษ์กับบุคคลอื่น (Hostility)
5. ไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of concern for the rights and privileges of others)
6. มีพฤติกรรมโต้ตอบ (Impulsive behavior)
7. มีความซื่อสัตย์และผูกพันกับสังคมต่ำมาก (Poor loyalty and social relations)
8. ไม่มีการวางแผนในการตัดสินใจอีกทั้งยังไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ได้ (Poor planning and judgment ; failure to learn from experience)
9. ตำหนิบุคคลอื่น (Projection of blame onto others)
10. ขาดความรับผิดชอบ (Lack of responsibility)
11. ไม่มีความรู้สึกหรือไร้อารมณ์ (Emotional poverty)
12. ชอบโกหกโดยไม่มีเหตุผล (Meaningless lying)
13. การลงโทษไม่สามารถป้องกันบุคคลเหล่านี้มิให้กระทำผิดได้ (Punishment does not deter)
14. ไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อบุคคลอื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others)
15. สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกของตนได้ (Expresses verbally appropriate affective responses but shows callous indifference to others)
16. ไม่มีความเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเอง (No distress over his or her maladjustment)
17. ไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love or lovelessness)
18. มีความสามารถทำให้ผู้อื่นรักตนเองได้ (An ability to be charming)

จากคำจำกัดความของลักษณะอาการจิตผันผวนหรือต่อต้านสังคมจะเห็นได้ว่า อาการนี้ครอบคลุมบุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นบุคคลในวงการอาชีพใดๆ และไม่ว่าจะเป็นอาชญากรหรือไม่ก็ตาม แต่ครีเคเลย์อ้างว่าอาชญากรโรคจิตผันผวนจะแตกต่างจากอาชญากรทั่วไปที่อาชญากรประเภทนี้จะประกอบอาชญากรรมโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย และไม่มี ความเสียใจหรือละอายใจกับการกระทำผิดดังกล่าว

งานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของอาชญากร

ชูสเลอร์และเครสเซย์ (Schuessler&Cressey, 1950 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด ผลการศึกษา พบว่า บุคลิกภาพของเยาวชนสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมอาชญากรรมกับบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด นอกจากนี้ จากการได้ศึกษาวิจัยแนวนอนนี้เขาจึงสรุปว่า มีงานศึกษาวิจัยเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้ข้อสรุปว่ามีความแตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างบุคคลปกติกับบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าจะมีนักวิชาการบางท่าน ยืนยันว่างานศึกษาวิจัยอีกจำนวนมากที่พบความแตกต่างด้านบุคลิกภาพของบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย กับบุคคลที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย (Waldo&Dinitz, 1967 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) แต่ก็ไม่มีงานศึกษาวิจัยใดสามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดยังมีบุคคลที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมอีก จำนวนมากไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย ดังนั้น จึงไม่อาจยืนยันได้ว่าบุคลิกภาพต่อต้านสังคมเป็นสาเหตุโดยตรงของพฤติกรรมอาชญากรรม

ครูสและคณะ (Glueck&Glueck, 1950 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างเยาวชนที่กระทำผิด 500 คน กับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด 500 คน หลังจากที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยก็ได้ข้อสรุปว่า บุคลิกภาพของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนั้นแตกต่างกัน โดยเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมักจะมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย (Extrovert) ซึ่งเป็นบุคลิกที่ร่าเริงแต่สามารถควบคุมตนเองได้น้อยกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีบุคลิกภาพแบบไม่เป็นมิตร น่าสงสัย และชอบทำร้ายตนเอง อีกทั้งไม่มีความกลัวต่อการกระทำผิดกฎหมาย ไม่เกรงกลัวอำนาจ และไม่มีความคาดหวังต่อสิ่งใด

เลวิส ยาบลอนสกี (Yablonsky, 1962 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของสมาชิกแก๊งวัยรุ่นที่ชอบก่อคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า แก๊งจะคัดเลือกบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมหรือแบบจิตผั่นผวน ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตเสื่อมโทรมของเมืองเข้าร่วมเป็นสมาชิกของแก๊ง ยาบลอนสกี พบว่า สมาชิกระดับผู้นำของแก๊งจะมีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม และมักจะชักนำหรือโน้มน้าวให้สมาชิกอื่นสร้างความเคลื่อนไหวและเข้าทำร้ายร่างกายผู้อื่น ในลักษณะที่เป็นการแสดงออกถึงความเป็นปรีภัยและความก้าวร้าวของตนเอง และสมาชิกของแก๊งก็มักจะมิניสัเห็นแก่ตัว และชอบทำร้ายผู้อื่นโดยไร้เหตุผล ไม่คำนึงถึงสิ่งใดนอกจากความพึงพอใจของตนเอง ผู้ศึกษาวิจัยสรุปว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมหรือจิตผั่นผวนมากที่สุด มีแนวโน้มที่จะได้เป็นหัวหน้าแก๊ง โดยบุคคลประเภทนี้ได้รับสถานภาพ ความมีชื่อเสียงในทางไม่ดีจากการอยู่รวมกันเป็นแก๊ง ซึ่งไม่สามารถหาได้จากที่อื่นในสังคม และมีความเหมาะสมกับบุคลิกภาพของบุคคลเหล่านี้

ชนิษฐา จันทักษ์ และคณะ (2522) ได้สำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำกลางบางขวาง โดยใช้แบบทดสอบ M.M.P.I. จำนวน 250 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 25-29 ปี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำความผิดเกี่ยวกับชีวิต และ

ได้รับการลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพในรูปของบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม (Antisocial Personality) มีความผิดปกติทางอารมณ์ มีความคิดสับสน และมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับร่างกายที่ผิดปกติ

มุกดา ชาคิบุญชาชัย (2527) ได้ศึกษาหาแนวโน้มคุณลักษณะบุคลิกภาพของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางเชียงใหม่จำนวน 357 คน เปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่จำนวน 173 คน อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป และระดับการศึกษาสามารถอ่านออกเขียนได้เป็นอย่างน้อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ CPI ฉบับที่แปลโดย ดร.ณรงค์ศักดิ์ จันทน์นวลและคณะ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test เพื่อดูความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ (Responsibility : Re) และการปฏิบัติตนในการเข้าสังคม (Socialization : So) ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบและการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมของผู้ต้องขังชาย แตกต่างจากนักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .001 บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบของผู้ต้องขังหญิงต่างจากนักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 สรุปแล้วจะเห็นว่า ผู้ต้องขังมักจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบและการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมต่ำกว่าคนโดยทั่วไป

พิชิตพงษ์ อริยะวงศ์ (2541) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชของนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิตกับฐานความผิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง ที่กรมราชทัณฑ์คัดเลือกเป็นกรณีศึกษาเฉพาะรายที่น่าสนใจ โดยส่งมาให้ตรวจวินิจฉัยอาการจิตเวชจำนวน 22 ราย ผลการวิจัยพบว่า ส่วนมากอยู่ในช่วงอายุ 24-28 ปี สถานภาพสมรส จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 อาชีพรับราชการ นักโทษร้อยละ 27.27 มาจากครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นลูกคนแรกหรือคนที่สอง มาจากภาคกลาง ฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับยากจนและปานกลาง ฐานความผิด คือ ผิดต่อชีวิตร้อยละ 63.64 นักโทษส่วนใหญ่มีอาการนอนไม่หลับมากที่สุดร้อยละ 59.09 เครียด วิตกกังวลร้อยละ 50 มีการใช้สารเสพติดจากการติดสุราร้อยละ 31.82 ซึ่งผลการสำรวจด้านบุคลิกภาพ พบว่า นักโทษส่วนใหญ่จะมีบุคลิกภาพแบบปิด (Introversion) เก็บตัวไม่ค่อยพูดร้อยละ 77.7

วรารณ ประทีปธีรานันต์ (2544) ได้ศึกษาระดับบุคลิกภาพของนักโทษเด็ดขาดเรือนจำในเขต 7 ในลักษณะความผิด 3 ประเภท คือ ลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิต ลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และลักษณะความผิดทางเพศ ในปี 2543 จำนวน 290 คน พบว่า อยู่ในระดับเปิดเผยตัวมากกว่าปกติ แสดงว่า นักโทษเด็ดขาดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีบุคลิกเปิดเผยตัวมากกว่าปกติ กล่าวคือ มีอารมณ์หุนหันพลันแล่น มุทะลุ ดุน ชอบการเสี่ยงและการผจญภัยอยู่ในระดับมากเกินไป ซึ่งถือว่านักโทษเด็ดขาดมีบุคลิกภาพเอื้ออำนวยต่อการมีพฤติกรรมที่มีความรุนแรงมากด้วยเช่นกัน จึงมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเกรี้ยวกราด ต่อต้านสังคม และกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

มิตซูชิม่า และคอรัวอส (1967) อ้างใน มุกดา ซาติปัญญาชัย, 2527, น. 23 ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของกลุ่มเยาวชนอาชญากรของญี่ปุ่น และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ พบว่า กลุ่มเยาวชนอาชญากรมีความรับผิดชอบ ความสามารถในการปฏิบัติตนต่อสังคม และการควบคุมตนเองต่ำกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่

Bland และคณะ (1990) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสถิติของการเกิดโรคทางจิตเวชในผู้ต้องขังกับประชากรในเมือง Edmonton รัฐ Alberta ประเทศแคนาดา โดยใช้เครื่องมือ Diagnostic Interview Schedule (DIS) พบว่า ผู้ต้องขังมีความผิดปกติทางจิตเวชสูงกว่าประชากรทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกโรค และมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมสูงถึงร้อยละ 57 ซึ่งเกือบเป็น 7 เท่าของประชากรทั่วไป

Jordan และคณะ (1996) ได้รายงานการศึกษาผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำนอร์ทคาโรไลนา ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 805 คน ซึ่งได้ทำการศึกษาระหว่างเดือนกรกฎาคม ปี 1991 ถึงเดือนพฤศจิกายน ปี 1992 โดยศึกษาสถิติของการเกิดโรคทางจิตเวชตามเกณฑ์การตรวจวินิจฉัย DSM-III-R โดยไม่ได้รวมโรคจิตเภทและ Manic episode จากการศึกษาพบว่า ประมาณสองในสามของผู้ต้องขังได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคจิตเวชโรคใดโรคหนึ่ง ซึ่งพบว่ามีการใช้สารเสพติดสูงสุดถึงร้อยละ 40 มีบุคลิกภาพแบบ borderline ร้อยละ 28 บุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมร้อยละ 11.9 ซึ่งความผิดปกติทั้งสามดังกล่าวสูงเป็น 10-15 เท่าของประชากรทั่วไป ส่วนโรคซึมเศร้าพบร้อยละ 10 นอกจากนี้ ยังพบบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมในกลุ่มผู้ต้องขังอายุน้อยและผู้ที่มีการศึกษาค่ำ

Knap (1999) ทำการศึกษาสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในกลุ่มพวกที่ต่อต้านสังคม (Psychopath) และไม่ใช่กลุ่มต่อต้านสังคม (Non-Psychopath) โดยตั้งสมมุติฐานเพื่อทำนายพฤติกรรมทดสอบ และเปรียบเทียบทางจิตวิทยา โดยใช้เครื่องมือวัดบุคลิกภาพ KEO-PL-R และ PCL-R ซึ่งเป็นเครื่องมือในการศึกษาเปรียบเทียบในการทำนายพฤติกรรมการกระทำผิด โดยทดสอบในกลุ่มผู้ต้องขังที่ใช้ความรุนแรงจำนวน 132 คน พบว่า กลุ่ม Psychopath และ Non-Psychopath มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยในกลุ่ม Psychopath พบว่า ระดับของความรู้สึกผิดต่ำ ระดับของความรู้สึกและยอมรับต่ำมาก ในส่วนของความเชื่อสัจย์ การมีวินัย และความรอบคอบอยู่ในระดับต่ำที่สุด และมีระดับของบุคลิกภาพแบบเปิดเผยปานกลางถึงมาก นอกจากนี้พบว่า บุคลิกภาพที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบยอมตาม บุคลิกภาพแบบเปิดเผย และกลุ่มที่มีอาการโรคประสาทมีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญ

Gunn (2000) อ้างถึงใน วราภรณ์ ประทีปธีรานันต์ (2544) ได้สรุปผลการสำรวจความผิดปกติทางจิตของผู้ต้องขังที่ดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติของประเทศไทยในปี 1997 โดยในด้านความผิดปกติของบุคลิกภาพ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงระหว่างพิจารณาคดีมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 50 ขณะที่ผู้ต้องขังชายระหว่างพิจารณาคดีมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 78 และนักโทษชายเด็ดขาดมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 64

7.6 ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow's Hierarch of Need)

มาสโลว์ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าความต้องการของบุคคลจะเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการนึกใจ จึงได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ดังนี้

1.1 บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุด เมื่อความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่มีวันจบสิ้น

1.2 ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอื่นๆ ต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงเป็นสิ่งจูงใจในพฤติกรรมของบุคคลนั้น

1.3 ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นตามความสำคัญ เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป

มาสโลว์ แบ่งความต้องการของมนุษย์ตั้งแต่ระดับต่ำสุดไปถึงสูงสุด 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ และเป็นความต้องการที่ทุกคนมีมาตั้งแต่เกิด เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ การพักผ่อน ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม และความต้องการทางเพศ เป็นต้น มนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสนองความต้องการขั้นนี้ก่อนจึงจะมีความต้องการขั้นอื่นตามมา

2. ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย (Safety and Security Needs) เมื่อความต้องการทางสรีระวิทยาได้รับการตอบสนองแล้วก็มีความต้องการขั้นที่สองต่อไป คือ อยากมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคง และปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง สิ่งที่แสดงถึงความต้องการขั้นนี้เห็นได้จากแนวโน้มของมนุษย์ที่ชอบอยู่ในสังคมที่มีความสงบ เรียบร้อย มีระเบียบวินัย และมีกฎหมายคุ้มครอง ชอบดำเนินชีวิตประจำวันอย่างราบรื่น ไม่มีอุปสรรค ความต้องการขั้นนี้จะรวมไปถึงความมั่นคงทางด้านจิตใจ (Psychological safety) ด้วย ซึ่งจะผลักดันมนุษย์ให้ทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนั้นคือความมั่นคงปลอดภัยทางร่างกายและจิตใจ

3. ความต้องการความรักและต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Love and Belongingness Needs) ความต้องการขั้นนี้เป็นลักษณะของความต้องการอยากมีเพื่อน มีคนรักใคร่ชอบพอ ต้องการเป็นผู้ให้ความรักและได้รับความรัก มิได้ถูกจูงใจโดยความต้องการทางเพศ (not sexually motivated) บุคคลที่มีความต้องการขั้นนี้ จะทำพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายเพื่อจะทำให้รู้สึกว่าคุณไม่ได้อยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยว อ้างว้างหรือถูกทอดทิ้ง

4. ความต้องการมีเกียรติ และศักดิ์ศรี (The Esteem Needs) ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการของมนุษย์เกือบทุกคนในสังคม ลักษณะที่แสดงถึงความต้องการขั้นนี้ เช่น ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลอื่น ต้องการเกียรติยศชื่อเสียง หรือมีความภูมิใจเมื่อประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าตนเป็นคนที่มียศและมีความสำคัญในสังคม

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Need for Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ในการที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดของตนเอง และเป็นการได้รับพัฒนาศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง เพื่อความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงด้วย เป็นการพัฒนาไปสู่

จุดสูงสุดของตนตามศักยภาพที่มีอยู่อย่างแท้จริง แต่การที่บางคนไปไม่ถึงระดับนี้เพราะประสบอุปสรรคจากสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมรอบข้าง เป็นต้นว่า หลายคนทำงานหนักตลอดชีวิตเพื่อสนองความต้องการเบื้องต้น หรือบิดามารดาไม่เสริมสร้างเด็กให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น หรือรู้สึกว่าตนเป็นผู้มีคุณค่าในสังคม และคนจำนวนมากมักติดอยู่กับความหลงตัวเอง หลงในอำนาจวาสนา เป็นพวกวัตถุนิยม ทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นไปถึงการพัฒนาระดับสูงนี้ได้

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แก่งอาชญากร : กรณีศึกษาเฉพาะแก่งที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ผลการศึกษา พบว่า เมื่อผู้ต้องขังอยู่รวมกันในเรือนจำหรือสังคมผู้ต้องขัง มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ถูกจำกัดอิสรภาพภายใต้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ความจำเริญซ้ำซากของบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมและชีวิตประจำวันในโลกแคบ ๆ ซึ่งต้องทนอยู่เป็นเดือนเป็นปี ห่างไกลจากญาติพี่น้อง ห่างไกลจากครอบครัวย่อมทำให้เกิดความรู้สึกเหงา เศร้า ว้าเหว่ เครียด หรือแม้แต่เกลียดชังและเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม เมื่อมีเวลาว่างก็อาจจะคิดทำการต่าง ๆ เช่น การสักร่างกาย การฝังนูก โดยให้เหตุผลในการสักต่าง ๆ กัน มีทั้งความสวยงาม ต้องการเตือนความจำ การประชันชีวิต อยากเทห์ อยากให้เหมือนเพื่อนในกลุ่ม หรือมีเวลาว่างมากจึงแอบทำการสักเพื่อความสะใจของตนเอง โดยไม่มีการยั้งคิดว่าจะเป็นการประทุษร้าย ติดตัวไปตลอดชีวิต เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่จะมีผลร้ายต่อตนเอง เมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกแล้วมักจะหางานทำไม่ได้ เพราะไม่มีคนเชื่อใจ และยังมีรอยสักปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนจะยิ่งทำให้หางานทำที่ยากยิ่งขึ้นย่อมสร้างปัญหาให้แก่สังคมได้ การให้คำปรึกษาและความคิดเกี่ยวกับรอยสักแก่ผู้ต้องขังที่ยังไม่ได้สักเป็นแนวคิดที่จะทำให้เห็นความสำคัญของการไม่มีรอยสักบนร่างกาย ซึ่งจะปลอดภัยทั้งจากโรคที่เกิดจากการสัก และการยอมรับกลับสู่สังคมภายนอกเรือนจำเมื่อพ้นโทษแล้ว

พิมพ์พรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง” โดยเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำนวน 332 คน ผลการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง ประกอบอาชีพแรงงานรับจ้าง โดยต้องโทษในคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด ซึ่งเคยต้องโทษมากกว่า 1 ครั้ง และใช้ชีวิตในเรือนจำมาแล้ว 3-5 ปี นิยมรอยสักบริเวณไหล่ หลัง หน้าอก และขา โดยรับการสักจากเพื่อนผู้ต้องขังภายในเรือนจำ เพราะเห็นว่าสวยงาม ผู้มีรอยสักส่วนมากไม่เชื่อความหลังของรอยสัก และมีความต้องการลบรอยสักเพื่อไม่ให้เป็นปัญหาในการดำรงชีวิตภายนอกเรือนจำ จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ความเชื่อต่อการสัก และลักษณะการกระทำผิดไม่มีความสัมพันธ์กับรอยสักของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพจน์ สุทธา (2539) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังเข้าร่วมกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางสมุทรปราการ” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาการต้องโทษสูง และผู้ต้องขังที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานในหน่วยงานโดยเป็นแรงงานรับจ้าง มีแนวโน้มเข้าร่วมกลุ่มกันอย่างไม่เป็นทางการสูง และพบว่าส่วนใหญ่ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังเข้าหากกลุ่มเพื่อน ก็เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ต้องการปรับทุกข์ระบายความในใจ ร้อยละ 92.4 รองลงมาเมื่อเกิดความรู้สึกอึดอัดกังวลใจจากกฎระเบียบ ร้อยละ 77.6 ต้องการคลายความหวาดกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรือนจำ ร้อยละ 54.3 โดยมีข้อเสนอแนะว่า กรมราชทัณฑ์ควรมีนโยบายนำเอากลุ่มอย่างไม่เป็นทางการของผู้ต้องขังมาใช้ประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขัง ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ ควรนำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง

นัทธี จิตสว่าง (2529,40-41) ได้ศึกษาเรื่อง ระบบสังคมของผู้ต้องขังในเรือนจำ ผลการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังในเรือนจำมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม และกลุ่มของผู้ต้องขังจะทำให้ชีวิตภายในเรือนจำเป็นสิ่งมีค่าขึ้น ผู้ที่เป็นสมาชิกกลุ่มจะได้รับการยอมรับจากกลุ่ม

“..วัฒนธรรมในเรือนจำเกี่ยวกับกฎของผู้ต้องขังในแต่ละกลุ่มแต่ละพวก เช่น ผู้ต้องขังที่เป็นคนปล้น หรือแก๊งอาชญากรอาชีพ ส่วนใหญ่จะมีกฎอยู่ว่าจะเป็นพวกเดียวกัน ต้องมีรอยสักให้เหมือนกันลักษณะเดียวกัน พวกที่ถูกจับมาในคดีเดียวกัน หรือมีนิสัยคล้ายคลึงกันก็จะรวมกลุ่มกันเป็นพวก “หัวอกเดียวกัน” พวกเก่าๆก็มีรอยสักอักขระรูปยันต์โดยฝีมือของคนเดียวกันหรือรูปรอยสักเหมือนกันประเภทเดียวกัน ถือว่ามาจากสำนักเดียวกันจะรวมตัวเป็นพวก “อาจารย์เดียวกัน” ซึ่งความจริงก็คือพวกแก๊งเดียวกัน...”

ประเทิน มหาจันทร์ (2529) ได้ทำการศึกษา การลักกับการประพฤติกเรของเยาวชนไทย พบว่า เยาวชนไทยที่ประพฤติกเร และถูกคุมประพฤติ อยู่ในสถานฝึกอบรมของศาลคดีเด็กและเยาวชนมีจำนวนกว่าครึ่งมีรอยสักอยู่ตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย โดยมีความคิดว่า รอยสักมีความศักดิ์สิทธิ์ ช่วยเหลือตนให้ประสบความสำเร็จได้ เยาวชนที่มีรอยสักรูปผีเสื้อ จะกระทำความผิดในข้อหาเกี่ยวกับทรัพย์ ผู้ที่มีรอยสักรูปเสือ มังกร หรือเหยี่ยว มักจะมีข้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายร่างกาย ผลการวิจัย พบว่า การสักมีความเกี่ยวข้องกับจิตลักษณะของเยาวชนหลายประการ โดยที่เยาวชนผู้มีรอยสัก มักมีปัญหาครอบครัว หรือเคยประสบความล้มเหลวในโรงเรียน เยาวชนที่มีรอยสักส่วนมาก มักไม่ใช่ผู้ที่มีความมุ่งหวังในชีวิตที่สูงนัก ส่วนใหญ่ขาดการอบรมให้รู้จักเคารพกฎหมาย ซึ่งผลักดันให้เยาวชนกล้าประพฤติกเรและยังพบอีกว่า เยาวชนที่มีรอยสักมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำ มากกว่าผู้ที่ไม่มีรอยสัก

สุลักษณ์ ศรีบุรี และคณะ (2537) ได้ทำการศึกษาลายสักที่พบในภาคกลางของประเทศไทย พบว่า ผู้ที่ได้รับการสักมักเป็นผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในทางไสยศาสตร์ ส่วนใหญ่มีพื้นความรู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ช่วงอายุที่ไปขอรับการสักมากที่สุด คือ 21-25 ปี และ 31-40 ปี โดยมีวัตถุประสงค์ของการสัก คือ เพื่ออยู่ยงคงกระพันชาตรี มีเมตตามหานิยม มีโชคลาภ และเพื่อความสวยงาม จำนวนครั้งที่ได้รับการสักโดยเฉลี่ย ประมาณ 4-5 ครั้ง ผลกระทบทางร่างกายที่ได้รับจากการสักมากที่สุด คือ ความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการอักเสบ บวมแดง ตำแหน่งบนร่างกายที่นิยมสักกันมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ หลัง หน้าอก ศีรษะ คอ ไหล่ ชายโครง แขนและขา แร้งบันดาลใจให้ไปรับการสักที่สำคัญที่สุด คือ ความปรารถนาที่จะมีของขลังติดตัว มีใจรักและศรัทธาในการสักอย่างจริงจัง ผู้ที่มีรอยสักส่วนใหญ่เมื่อมีอายุมากขึ้นจะมีความต้องการที่จะลบรอยสักมากขึ้น

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญวิทยา สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอาชญากรมืออาชีพร้อยละ 68.9 คิดเป็นร้อยละ 68.9 โดยคดีเกี่ยวกับทรัพย์มีรอยสัก คิดเป็นร้อยละ 53.3 คดีมือปืนรับจ้างมีรอยสักคิดเป็นร้อยละ 86.7 และคดียาเสพติด ร้อยละ 73.3 ส่วนใหญ่จะมีรอยสัก 1-2 แห่ง ร้อยละ 50 ซึ่งสักจากในเรือนจำ ร้อยละ 50 สักจากนอกเรือนจำ ร้อยละ 34.4 และสักจากทั้งในและนอกเรือนจำ ร้อยละ 15.6 สาเหตุที่สัก พบว่า ส่วนใหญ่สักเพื่อเป็นการระบายความเครียดมากที่สุด ร้อยละ 37.5 รองลงมาสักเพื่อความสวยงามตามแฟชั่น ร้อยละ 31.3 และสักเพื่อเป็นสัญลักษณ์หรือเพื่อสื่อความหมายบางอย่าง เช่น บอกถึงกลุ่มแก๊งที่ตนอยู่ ร้อยละ 18.8 สักเพื่อเป็นการประชดชีวิต ร้อยละ 12.5

กลุ่มงานพัฒนาระบบด้านทัณฑวิทยา สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดระเบียบสังคมกับปัญหาพื้นฐานของเรือนจำและทัณฑสถาน พบว่า เจ้าหน้าที่เรือนจำจะใช้มาตรการทางวินัย ใช้วิธีตั้งคณะกรรมการสอบสวนลงโทษทางวินัย ที่เรือนจำกลางคลองไผ่มีประมาณ 200 กว่าเรื่อง สำหรับเรือนจำกลางนครสวรรค์ พบว่า การสักผู้ต้องขังเป็นการลอกเลียนแบบ และสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากสื่อ นักร้อง ดารา ที่สักกันแล้วโชว์ ผู้ต้องขังก็เกิดการเลียนแบบ ซึ่งทางเรือนจำได้ปิดประกาศห้ามและอธิบายถึงบทลงโทษ แต่ยากต่อการตรวจสอบ เพราะลักลอบสักกันมากและอุปกรณ์ก็มีหลากหลาย ทั้งหมึกปากกา สายกีตาร์ แต่พอมีการใช้ผู้ต้องขังเป็นสาย และจับมาลงโทษก็ทำให้มีการลักลอบสักน้อยลง นอกจากนั้นมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษของการสัก ทั้งการติดเชื้อเอดส์ สังคมไม่ยอมรับ สำหรับข้อดีของทางเรือนจำกลางนครสวรรค์ คือถึงจะเป็นเรือนจำขนาดเล็กและมีแดนเดียว แต่ก็มีกรบล็อกสถานที่ไว้ชัดเจน ผู้ต้องขังแต่ละแดนไม่ปะปนกัน และมีเจ้าหน้าที่ประจำเรือนนอนหมดทุกเรือนนอน เรียกว่าผู้ปกครองเรือนนอน และใช้ผู้ช่วยเหลือคอยสอดส่องอีกส่วนหนึ่ง และมีการอบรมผู้ต้องขังทุกวัน พยายามใช้การประชาสัมพันธ์พูดหน้าแถว อบรมเรื่องการสักว่ามีผลเสียต่อตัวผู้ต้องขังเอง เนื่องจากอุปกรณ์การสักที่สกปรกหรือติดเชื้อโรค เพราะเมื่อสักแล้วลบออกยาก และ

เป็นการตีตราตนเองว่าเคยติดคุก สำหรับผู้ต้องขังเข้าใหม่จะมีการทำบัญชีสัปดาห์ และประมาณหนึ่งอาทิตย์จะเรียกมาดูถ้ามีรอยสักเพิ่มก็จะโดนทำโทษ เช่น ฝึกระเบียบ ฝึกวินัย ทำงานโยธา หรือทำงานสุขาภิบาล เพราะลงโทษรุนแรงไม่ได้ ส่วนหมึกพบว่าส่วนใหญ่ใช้หมึกปากกา และเข็มเย็บผ้าที่มีจากการเย็บซ่อมเสื้อผ้า ส่วนใหญ่จะแอบสักบริเวณใต้ถุนเรื่อนนอน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวิธีการดังนี้

- 1.) ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 2.) ศึกษาภาคสนาม (Field Research) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เก็บข้อมูลจากประชาชน เจ้าหน้าที่เรือนจำและผู้ต้องขังที่สักร่างกายในเรือนจำ
- 3.) การจัดทำกรณีศึกษา (Case Study) จากผู้ต้องขังที่มีรอยสักทั้งตัว มีประวัติการกระทำผิดซ้ำและเคยพ้นโทษออกไปสู่สังคมและมีปัญหาในการปรับตัวเข้าสู่สังคม จำนวน 5 คน
- 4.) การจัดสัมมนาเพื่อรับฟังและระดมความคิดเห็นจากผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการ ฯลฯ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ประชาชนทั่วไป เจ้าหน้าที่ และผู้ต้องขัง และแบบสัมภาษณ์ผู้ต้องขังซึ่งจัดทำขึ้นจากการตรวจสอบเอกสาร ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะคำถามในแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อคำถาม 2 รูปแบบคือ

1. คำถามที่ให้เลือกตอบ โดยกำหนดข้อคำถามที่มีความแตกต่างกัน (Choices)
2. คำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยใช้เทคนิคการวัดความคิดเห็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) โดยเรียบเรียงข้อความที่จะศึกษาประกอบด้วยข้อความในเชิงบวก (Positive Item) ข้อความในเชิงลบ (Negative Item) และสร้างมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ดังนี้

<u>Positive Item</u>		<u>Negative Item</u>	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน	เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน	ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

คะแนนสูงสุด – คะแนนต่ำสุด

จำนวนชั้น

จำนวนชั้น

การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะวิจัยได้กำหนดจะใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) จากกลุ่มประชากร จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ต้องขัง เจ้าหน้าที่เรือนจำและประชาชนทั่วไป ดังต่อไปนี้

1.) การเก็บแบบสอบถามจากประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน

2.) การเก็บแบบสอบถามจากเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำ

และทัณฑสถานเป้าหมาย แห่งละ 20 คน รวมจำนวน 120 คน

3.) การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ต้องขังที่สกร่างกายทั้งตัวเพื่อจัดทำกรณีศึกษา

(Case study) จำนวน 5 คน

4.) การเก็บแบบสอบถามจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสีกในเรือนจำและทัณฑสถาน

จำนวน 420 คน จากเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายที่มีการลักลอบสีกของผู้ต้องขังมากที่สุดในแต่ละภาค จำนวน 6 แห่ง ดังนี้

ภาค	เรือนจำ/ทัณฑสถาน	ผู้ต้องขัง(คน)	เจ้าหน้าที่เรือนจำ (คน)
ภาคกลาง	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง	70	20
	ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง	70	20
	เรือนจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	70	20
ภาคเหนือ	เรือนจำกลางเชียงราย	70	20
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เรือนจำกลางอุดรธานี	70	20
ภาคใต้	เรือนจำจังหวัดสงขลา	70	20
	รวม	420	120

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ มีขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยทำการศึกษารวบรวมแนวคิดทฤษฎีจากหนังสือ ตำรา บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ ผลงานวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบสอบถาม จากการสรุปข้อมูลที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษาวิจัย
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาให้ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Contents Validity) และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสม
4. ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre-test) กับผู้ต้องขังที่สักร่างกายในเรือนจำของเรือนจำจังหวัดนนทบุรี ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย จำนวน 30 ราย ซึ่งหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alpha) ของ Crobach โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถามเท่ากับ 0.82 ถือเป็นค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม ได้แก่ ประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน เจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คน และผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายทั้ง 6 แห่ง จำนวน 420 คน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ของคำถามเกี่ยวกับข้อมูลและข้อคำตอบในการตอบคำถามปลายเปิดให้เลือกตอบ โดยแยกหาค่าร้อยละเป็นรายชื่อ นำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา
2. ใช้ค่าเฉลี่ยน้ำหนักความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษา โดยหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ในข้อคำตอบของคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าทุกข้อ
3. ใช้ค่าการกระจายน้ำหนักของคำตอบ โดยการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาตรวจให้คะแนน หาค่าร้อยละ, $\bar{X}$ (ค่าเฉลี่ย), S.D (Standard Deviation) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาแยกแยะหมวดหมู่ สรุป และเสนอแนะตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำโดยการเจงนั้บด้วยมือและจัดทำข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งการนำเสนอข้อมูลจะนำข้อมูลทั้งหมดเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

การนำเสนอผลการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนาในรูปแบบการบรรยายข้อมูลประกอบตาราง โดยแบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำเกี่ยวกับที่มาและความสำคัญของปัญหา มูลเหตุจูงใจ และวัตถุประสงค์ในการศึกษา

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 ระเบียบวิธีและกระบวนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 การวิเคราะห์และอภิปรายข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็น การวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการจัดทำแบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ และแบบ สัมภาษณ์เพื่อจัดทำกรณีศึกษาในข้อมูลเชิงคุณภาพ

- ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน
- ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขัง จำนวน 120 คน
- ส่วนที่ 3 ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ จำนวน 420 คน
- ส่วนที่ 4 กรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ จำนวน 5 ราย
- ส่วนที่ 5 สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการ ปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนทั่วไป

ตารางที่ 1.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	135	33.8
หญิง	265	66.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 66.2 เป็นเพศชาย และร้อยละ 33.8 เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 1.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 20 ปี	48	12.0
21-30 ปี	189	47.3
31 -40 ปี	84	21.0
41-50 ปี	55	13.8
51 ปีขึ้นไป	24	6.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.3 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาร้อยละ 21.0 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 13.8 มีอายุ 41-50 ปี ร้อยละ 12.0 อายุต่ำกว่า 20 ปี แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง

ตารางที่ 1.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษา/ปวช	149	37.3
อาชีวศึกษา/ อนุปริญา	22	5.5
ปริญญาตรี	172	43.0
ปริญญาโท	25	6.3
ปริญญาเอก	4	1.0
อื่น ๆ	28	7.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ถึงร้อยละ 43.0 รองลงมา ร้อยละ 37.3 จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับปวช. ส่วนร้อยละ 6.3 จบการศึกษาในระดับปริญญาโท แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีความรู้

ตารางที่ 1.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	239	59.8
สมรส	130	32.5
หย่าร้าง	5	1.3
หม้าย	26	6.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.4 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.8 มีสถานภาพโสด รองลงมา ร้อยละ 32.5 สมรสแล้ว ร้อยละ 6.5 เป็นหม้าย มีเพียงร้อยละ 1.3 ที่หย่าร้าง

ตารางที่ 1.5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	381	95.3
คริสต์	4	1.0
อิสลาม	15	3.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.3 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 3.8 และศาสนาคริสต์ มีเพียงร้อยละ 1.0

ตารางที่ 1.6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษา	76	19.0
รับราชการ	103	25.8
รับจ้างทั่วไป	46	11.5
เอกชน/รัฐวิสาหกิจ	56	14.0
ธุรกิจส่วนตัว	37	9.3
ค้าขาย	48	12.0
อื่น ๆ	34	8.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับอาชีพรับราชการ ร้อยละ 25.8 รองลงมา ร้อยละ 19.0 กำลังศึกษา ร้อยละ 12.0 ประกอบอาชีพค้าขาย และร้อยละ 11.5 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ตารางที่ 1.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน	107	26.8
5,001 – 10,000 บาท/เดือน	146	36.5
10,001-15,000 บาท/เดือน	58	14.5
สูงกว่า 15,001 บาท/เดือน	89	22.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 36.5 มีรายได้ประมาณ 5,001 – 10,000 บาท/เดือน รองลงมา ร้อยละ 26.8 มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน ส่วนกลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า 15,001 บาท/เดือน มีร้อยละ 22.3

ตารางที่ 1.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก

การมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	216	54.0
มี	184	46.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในจำนวนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 54.0 ไม่มีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก ส่วนร้อยละ 46.0 มีญาติหรือคนรู้จักที่ต้องโทษจำคุกในเรือนจำ

ตารางที่ 1.9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ

การเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	191	47.7
เคย	209	52.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.3 เคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 47.7 ไม่เคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ

ตารางที่ 1.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีรอยสักตามร่างกาย

การมีรอยสักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	342	85.5
มี	58	14.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 85.5 ไม่มีรอยสักตามร่างกาย มีเพียงร้อยละ 14.5 ที่มีรอยสักตามร่างกาย

ตารางที่ 1.11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก

คนใกล้ชิดมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	141	35.3
มี	259	64.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก ร้อยละ 64.8 และมีเพียงร้อยละ 35.3 ที่ไม่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสักตามร่างกาย

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ตารางที่ 1.12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกรู้สึก
ต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น

ความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการให้สัก	137	34.3
เฉยๆ	88	22.0
น่าจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา	21	5.3
คิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น	130	32.5
อื่น ๆ คือ เป็นความชอบส่วนบุคคล และ การสักลายเล็กน้อยไม่เป็นอะไร	24	6.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่นว่า ไม่ต้องการให้สัก ร้อยละ 34.3 รองลงมาร้อยละ 32.5 คิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น ร้อยละ 22.0 รู้สึกเฉย ๆ กับการสักของกลุ่มวัยรุ่น ส่วนร้อยละ 5.3 คิดว่าวัยรุ่นที่สักน่าจะเป็นกลุ่มที่มีปัญหา

ตารางที่ 1.13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม
เบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม

ความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	149	37.3
ไม่เห็นด้วย	251	62.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.8 ไม่เห็นด้วยว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม ส่วนร้อยละ 37.3 เห็นด้วยว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ตารางที่ 1.14

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย

ความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วยถ้าเป็นการสักบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้	144	36.0
ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ	176	44.0
เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ	13	3.3
อื่นๆ	67	16.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.0 ไม่เห็นด้วยกับการสักร่างกายทุกรูปแบบ รองลงมาร้อยละ 36.0 เห็นด้วยถ้าเป็นการสักบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ มีเพียงร้อยละ 3.3 ที่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ สำหรับความคิดเห็นอื่น ๆ เช่น

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล 18
- เห็นด้วย ถ้าไม่สักขนาดใหญ่จนเกินไป/ ถ้าสักน้อยๆ เป็นแฟชั่นก็ไม่ใช่อะไร 7
- เฉยๆ 5
- น่าจะให้ถึงวัยที่เหมาะสม หรือคิดให้ดีกว่าก่อนสัก 4
- ทำให้ดูไม่ดีเลย สำหรับคนที่มีรอยสัก 3
- เป็นความเชื่อเกี่ยวกับไสยศาสตร์ การคงกระพัน 3
- การสักเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม ของพวกเดียวกัน 2
- มองว่าเป็นงานศิลปะ 2

ตารางที่ 1.15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ

มิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ

ความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ มิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	328	82.0
ไม่เห็นด้วย	72	18.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.0 เห็นด้วยที่ทางเรือนจำต้องมีการมีกฎระเบียบมิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 18.0 ที่ไม่เห็นด้วย

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นด้วยที่เรือนจำห้ามมิให้ผู้ต้องขัง

- เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อกันทางเลือด 82
- ไม่ชอบให้ผู้ต้องขังมีรอยสักตามร่างกายเพราะดูน่ากลัว ไม่สวยงามและดูไม่เรียบร้อย
ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังที่มีรอยสักดูน่ากลัว/น่ารังเกียจติดตัวออกไปนอกเรือนจำ 46
- สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้สังคมยอมรับเมื่อกลับสู่สังคม/ไม่ถูกตีตราว่าเป็นคนคุก 44
- เป็นกฎระเบียบที่ใช้เพื่อควบคุมผู้ต้องขังที่อยู่รวมกันให้อยู่ในระเบียบวินัย 22
- เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา เช่น ความวุ่นวาย การแบ่งพรรค แบ่งพวก
การสร้างอิทธิพลในเรือนจำ สังคมไม่ยอมรับ สมัยคนยาก ติดเชื้อ ฯลฯ 17
- ป้องกันการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งค์ของผู้ต้องขัง./ไม่ต้องการให้สร้างอิทธิพล 12
- รอยสักเป็นบุคลิกของอาชญากรที่ไม่มีใครอยากคบหาหรือให้งานทำ 9
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสัก/ ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องสัก 9
- เพื่อไม่ให้เกิดเป็นค่านิยมของกลุ่มผู้ต้องขัง 4
- ผู้ต้องขังที่ดีๆ คงไม่ลักลอบสักกัน 4

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยที่เรือนจำห้ามมิให้ผู้ต้องขัง

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล 28
- เป็นการจำกัดเสรีภาพทางร่างกายและจิตใจ 7
- การลักลอบสักอาจทำให้ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักเป็นอันตรายได้ ควรเปิดเสรี 6

ตารางที่ 1.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อ

รอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย

จำแนกตามความรู้สึกต่อ รอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
รู้สึกว่าจะน่าจะเป็นอาชญากรร้ายแรง	73	10.8
รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้	190	28.2
รู้สึกเฉยๆ	84	12.5
รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล	197	29.2
รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์	100	14.8
อื่นๆ	30	4.5
รวม	674	100

จากตารางที่ 1.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในจำนวนใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 29.2 มีความรู้สึกต่อผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ส่วนร้อยละ 28.2 รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ส่วนร้อยละ 14.8 รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์ของผู้ที่สักร่างกาย ร้อยละ 12.5 รู้สึกเฉยๆ และร้อยละ 10.8 มองว่าผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย น่าจะเป็นอาชญากรร้ายแรง ส่วนร้อยละ 4.5 ซึ่งเป็นความคิดเห็นอื่น ๆ ประกอบด้วย

- เป็นแฟชั่น 10
- ถ้าไม่มีรอยสักตามร่างกายน่าจะดีกว่า 10
- ไม่มั่นใจว่าเป็นคนจี๊ๆหรือไม่ 6
- เท่ สวยดี 5
- ขึ้นอยู่กับขนาดของรอยสัก ถ้าลายมีขนาดใหญ่ก็น่ากลัว 3
- จิตพิศปกติและจิตใจขาดความมั่นใจในตัวเอง และพร้อมที่จะเป็นคนเลวได้ 2

ตารางที่ 1.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและผลผลิตของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ขนาดและผลผลิตของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	85	21.3
มี	315	78.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.8 เห็นว่าขนาดและผลผลิตของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม โดยกลุ่มที่มีรอยสักขนาดใหญ่ อยู่ภายนอกร่มผ้าจะมีผลมากกว่ากลุ่มที่สักในร่มผ้าที่สามารถปกปิดได้ ส่วนร้อยละ 21.3 เห็นว่าไม่มีผล

ตารางที่ 1.18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายในปัจจุบัน

การยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ยอมรับ	45	11.3
ไม่แน่ใจ	207	51.8
ไม่ยอมรับ	148	37.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.8 ไม่แน่ใจว่าสังคมในปัจจุบันจะยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายได้หรือไม่ ส่วนร้อยละ 37.0 เห็นว่าสังคมไม่ยอมรับ และมีเพียงร้อยละ 11.3 เห็นว่าสังคมยอมรับได้

ตารางที่ 1.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย

ผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ทำให้สังคมไม่ยอมรับ	191	26.0
เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก	169	22.9
มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน	317	43.1
ไม่มีผลกระทบใดๆ	25	3.4
อื่น ๆ	34	4.6
รวม	736	100

จากตารางที่ 1.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.1 เห็นว่าการสักของผู้ต้องขังจะมีผลกระทบต่อการสมัครเข้าทำงานมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 26.0 เห็นว่าทำให้สังคมภายนอกไม่ยอมรับผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ร้อยละ 22.9 เห็นว่าเป็นการตีตราตนเองว่าเคยถูกจำคุก มีเพียงร้อยละ 3.4 ที่มองว่าไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวผู้ต้องขัง ส่วนความคิดเห็นต่อผลกระทบอื่น ๆ คือส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพ/ ทำให้เป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ อาจทำให้ติดเชื้ได้

ตารางที่ 1.20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควร	297	74.3
ควร	103	25.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.20 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ควรให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่ออำนวยความสะดวกการสักให้มีความสะดวกและปลอดภัย มีเพียงร้อยละ 25.8 ที่เห็นว่าสมควรให้การสักร่างกายของผู้ต้องขังเป็นสิ่งที่ถูกต้องสามารถกระทำได้

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่ควรให้สักในเรือนจำ

- อาจเกิดการติดเชื้อได้/ไม่ปลอดภัยต่อผู้ต้องขัง 26
- สังคมยังสร้างตราบาปให้กับคนที่มีรอยสักว่าเป็นผู้ที่เคยผ่านเรือนจำ 23
- ดูแลยากปรก ค่อนข้างเกียจ 22
- ไม่มีเหตุผลความจำเป็นด้านใดที่ต้องเปิดให้มีการสักในเรือนจำ และเป็นการเอื้อประโยชน์แก่นักโทษเกินเหตุ 17
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสัก/ไม่มีความจำเป็นที่ต้องสัก 14
- เป็นการส่งเสริมทางอ้อมให้มีการสักมากขึ้นภายในเรือนจำ 12
- ควบคุมยาก / มีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งค์ 11
- การสักของผู้ต้องขังจะเพิ่มให้มีปัญหาอื่นๆตามมา อาจทำให้วุ่นวายภายในเรือนจำ/เกิดการแบ่งแยก แบ่งฝักแบ่งฝ่ายภายในเรือนจำ 10
- มีผลทำให้สมัครงานยาก 6
- ไม่มีรอยสักจะคิดว่ามีรอยสัก 5
- การสักในเรือนจำจะกลายเป็นธุรกิจประเภทหนึ่ง/อาจทำให้มีการหาประโยชน์ในผู้ต้องขังที่สามารถสักได้ เช่น เงิน สิ่งของ ฯลฯ จากผู้ต้องขังที่ไปสักให้ 4
- เป็นการขัดต่อระเบียบข้อบังคับ 3
- ทำให้เกิดปัญหากับบุคคลรอบข้าง 2

เหตุผลของกลุ่มที่ควรให้สักในเรือนจำ

- เพื่อความปลอดภัย/ป้องกันการติดเชื้อโรค 25
- จะได้ไม่ต้องมีการลักลอบสัก เป็นระเบียบ สะดวกต่อการควบคุมของเรือนจำ 19
- เป็นความชอบส่วนบุคคล แก้ไขหรือห้ามได้ยาก 11
- หากให้สักกันอย่างถูกต้อง และหักสักร์เพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพในอนาคต 6

ตารางที่ 1.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการอนุญาตให้คนในครอบครัวสัก

อนุญาตให้คนในครอบครัวสัก	จำนวน	ร้อยละ
อนุญาต	113	28.3
ไม่อนุญาต	287	71.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.21 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.8 ไม่อนุญาตหากคนในครอบครัวหรือลูกหลานมาขออนุญาตสัก ส่วนร้อยละ 28.3 อนุญาตให้สัก โดยให้เหตุผลไว้ดังนี้

เหตุผลของกลุ่มที่อนุญาต

- ถ้ารอยสักไม่ใหญ่เกินไปก็อนุญาต/อยู่ในร่มผ้าก็อนุญาต 27
- เห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล 25
- ถ้าถึงวัยที่เหมาะสม/อายุที่มีวุฒิภาวะดีพอแล้ว 11
- เมื่อป้องกันไม่ได้ก็เปิดเสรีเพื่อควบคุม ป้องกันโรค 7
- การมีรอยสักตามร่างกายก็ไม่ได้บ่งบอกว่าคนนั้นดีหรือไม่ดี 3

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่อนุญาต

- ไม่ชอบ ดูไม่สะอาดตาและไม่สุภาพ 85
- ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย/คนในสังคมไทยไม่ยอมรับ 35
- สมัยแรงงานยาก 18
- อาจติดเชื้อได้ 10
- ไม่เห็นประโยชน์จากการมีรอยสัก 10
- ไม่อยากให้เป็นการติตราของคนส่วนใหญ่ 6
- ถ้าเกิดอยากจะลบรอยสัก จะลบยาก เป็นแผลเป็น/ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปลบรอยสักได้ 6
- ดูเป็นคนไม่น่าเชื่อถือ ดูเป็นคนไม่ดี เป็นคนเกเร 6
- สิ้นเปลืองการสักมีราคาแพง 4
- ผิดหลักศาสนาอิสลามที่ห้ามการสักบนร่างกาย 3

ตารางที่ 1.22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสัก

การไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลว จากการมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	297	74.3
ไม่เห็นด้วย	103	25.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.22 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าไม่ควรมองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักตามร่างกาย ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยมีร้อยละ 25.8 ที่มองว่าคนที่มียอยสักนั้นน่าจะเป็นคนที่ไม่ดี

ตารางที่ 1.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าคนที่มียอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน

ความคิดเห็นว่าคนที่มียอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	55	13.8
ไม่แน่ใจ	180	45.0
ไม่เห็นด้วย	165	41.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.23 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่าคนที่มียอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน ร้อยละ 45.0 ส่วนร้อยละ 41.3 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 13.8 เห็นด้วยที่มองว่าคนที่มียอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน

ตารางที่ 1.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า

การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน

ความคิดเห็นว่า การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายเป็นการขัด สิทธิมนุษยชน	จำนวน	ร้อยละ
ขัด	148	37.0
ไม่ขัด	252	63.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.24 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.0 เห็นว่า การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายไม่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน ส่วนร้อยละ 37.0 เห็นว่าเป็นการขัดหลักสิทธิมนุษยชน

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่าขัดหลักสิทธิมนุษยชน

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล/ ทุกคนมีสิทธิในการสักร่างกายของตนเอง 54

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่าไม่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน

- ถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตามกฎหมายอยู่ในเรือนจำ ฉะนั้นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ/ข้อบังคับที่เรือนจำกำหนดไว้ 69
- เป็นความปรารถนาดีต่ออนาคตของเขา/เป็นการห้ามเพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเอง 20
- เป็นการป้องกันการเกิดปัญหาสุขภาพของผู้ต้องขัง/ป้องกันการติดเชื้อ 12
- ขณะติดคุก ไม่ควรใช้คำว่าสิทธิมนุษยชนมาใช้พรั้งเพ้อ เพราะต้องยอมรับที่ถูกจำกัดสิทธิในบางเรื่องอยู่แล้ว 8
- ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย 7
- อยู่ในเรือนจำควรฝึกวิชาชีพ เรียนหนังสือ มากกว่าการไปลักลอบลัก ที่ผิดกฎ 5

ตารางที่ 1.25

**จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโท
ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน**

ความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโทไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	323	80.8
ไม่เห็นด้วย	77	19.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.25 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า รอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโทไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน ถึงร้อยละ 80.8 มีเพียงร้อยละ 19.2 ที่ไม่เห็นด้วย

**ข้อเสนอแนะของประชาชนต่อวิธีการที่จะแก้ปัญหาการลักลอบสัก
ของผู้ต้องขังในเรือนจำ**

อันดับ	วิธีการแก้ปัญหา	จำนวน (คน)
1	รณรงค์ให้ความรู้ ให้ข้อมูลถึงผลกระทบที่ได้รับจากการสัก/สร้างค่านิยม/ทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องการสัก/ชี้แจงทำความเข้าใจแก่ผู้ต้องขังเกี่ยวกับข้อเสียของการสัก	78
2	หากผู้ต้องขังฝ่าฝืน ควรมีบทลงโทษทางวินัยที่รุนแรง/ เพิ่มโทษ	74
3	หมั่นตรวจร่างกายของผู้ต้องขังเป็นประจำทุกเดือน หรือทุก ๆ 3 เดือน	70
4	ตรวจค้น/ควบคุม/จัดเก็บไม่ให้มีอุปกรณ์ในการสัก เช่น เข็ม หมึก น้ำมันมะกอก ฯลฯ เล็ดลอดเข้ามาในเรือนจำ	66
5	เปิดให้มีการสักอย่างถูกต้อง /เปิดสักอย่างเสรี ที่อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ/ที่สามารถควบคุมความปลอดภัย และดูแลความสะอาดได้ดีกว่าปล่อยให้มีการลักลอบสัก	57
6	กำหนดเป็นระเบียบ/กฎ ห้ามลักลอบสักโดยเด็ดขาด หากฝ่าฝืนก็ต้องลงโทษอย่างเข้มงวดและรุนแรงจริงๆเมื่อจับได้ว่ามีการลักลอบสักในเรือนจำ	33
7	ต้องมีการควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำอย่างเข้มงวด เพื่อปิดโอกาสในการลักลอบสัก	20
อันดับ	วิธีการแก้ปัญหา	จำนวน

		(คน)
8	ฝึกวิชาชีพการสัก เพื่อให้ผู้ต้องขังบางคนที่มีทักษะ มีความสามารถ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เมื่อพ้นโทษ	16
9	เจ้าหน้าที่ในเรือนจำต้องไม่สนับสนุน/อยู่เบื้องหลังให้กับผู้ต้องขังที่ลักลอบสัก	15
10	จัดการฝึกอบรมระยะสั้นในทางสร้างสรรค์ หลักสูตร Body Paint แทนการสัก เพื่อทดแทนความต้องการให้ผู้ต้องขังและอาจเป็นวิชาชีพที่นำไปใช้ได้/จัดให้มีBody Paint(เป็นการลงสีที่ลบออกได้) แทนการสัก เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ต้องขังที่นิยมการสัก	10
11	ให้ผู้ต้องขังฝึกวิชาชีพ/เรียนหนังสือ/ออกกำลังกาย/ฝึกจิตใจให้เข้มแข็งดีกว่าไปสักตามร่างกาย/ แนะนำให้หากิจกรรมอย่างอื่นทำ หากคิดจะสัก	9
	- แยกคนที่สักเป็นออกจากผู้ต้องขังรายอื่น	9
12	ให้ผู้ต้องขังสอดส่องดูแลผู้ต้องขังด้วยตนเอง	7
13	ยกตัวอย่างบุคคลที่ประสบความสำเร็จในสังคมว่า ส่วนมากไม่มีรอยสัก	6
14	ลดโทษ/ให้รางวัลกับผู้ต้องขังที่แจ้งเบาะแสในการจับกุมผู้ต้องขังที่ลักลอบสัก	4
15	มีการจดบันทึกรอยสักของผู้ต้องขังช่วงก่อนเข้าแล้วบันทึกไว้และมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอว่ามีการลักลอบสักเพิ่มขึ้นหรือไม่	3

ส่วนที่ 2 เจ้าหน้าที่เรือนจำที่ปฏิบัติหน้าที่ ควบคุมผู้ต้องขัง

ข้อมูลทั่วไป(ปัจจัยภูมิหลัง)

ตารางที่ 2.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	112	93.3
หญิง	8	6.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 93.3 เป็นเพศชาย และร้อยละ 6.7 เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 2.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ปี	21	17.5
31 -40 ปี	32	26.7
41-50 ปี	46	38.3
51 ปีขึ้นไป	21	17.5
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 38.3 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี รองลงมาร้อยละ 26.7 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 17.5 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และ 51ปีขึ้นไป แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย

ตารางที่ 2.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	39	32.5
ปริญญาตรี	68	56.7
ปริญญาโท	13	10.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.7 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมาร้อยละ 32.5 จบการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และร้อยละ 10.8 จบการศึกษาในระดับปริญญาโท แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูง

ตารางที่ 2.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	19	15.8
สมรส	94	78.4
หม้าย	1	0.8
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	6	5.0
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.4 มีสถานภาพสมรสแล้ว รองลงมาร้อยละ 15.8 ยังโสด และร้อยละ 5.0 หย่าร้าง มีเพียงร้อยละ 0.8 ที่เป็นหม้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีครอบครัว

ตารางที่ 2.5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	119	99.2
อิสลาม	1	0.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 99.2 นับถือศาสนาพุทธ และมีเพียงร้อยละ 0.8 ที่นับถือศาสนาอิสลาม

ตารางที่ 2.6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอัตราเงินเดือน

อัตราเงินเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน	22	18.3
10,001 – 15,000 บาท/เดือน	34	28.4
15,001-20,000 บาท/เดือน	27	22.5
มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	37	30.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.8 มีอัตราเงินเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป รองลงมา ร้อยละ 28.4 มีอัตราเงินเดือน 10,001 – 15,000 บาท/เดือน ร้อยละ 22.5 มีอัตราเงินเดือน 15,001-20,000 บาท/เดือน และร้อยละ 18.3 มีอัตราเงินเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอัตราเงินเดือนในระดับสูง

ตารางที่ 2.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ(ซี)

ระดับ(ซี)	จำนวน	ร้อยละ
1	2	1.7
2	-	0
3	15	12.5
4	3	2.5
5	57	47.5
6	35	29.1
7	8	6.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.5 ปฏิบัติงานระดับ 5 รองลงมา ร้อยละ 29.1 ปฏิบัติงานระดับ 6 ร้อยละ 12.5 ปฏิบัติงานระดับ 3 ร้อยละ 6.7 ปฏิบัติงานระดับ 7 ร้อยละ 2.5 ปฏิบัติงานระดับ 4 และมีเพียงร้อยละ 1.7 ที่ปฏิบัติงานระดับ 1 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในระดับปฏิบัติการ

ตารางที่ 2.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุราชการ

อายุราชการ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10 ปี	43	35.8
11-20 ปี	23	19.2
21-30 ปี	47	39.2
31 ปีขึ้นไป	7	5.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.2 อายุราชการ 21-30 ปี

รองลงมาร้อยละ 35.8 อายุราชการต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 19.2 อายุราชการ 11-20 ปี และมีเพียงร้อยละ 5.8 ที่มีอายุราชการ 31 ปีขึ้นไป แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติราชการมานาน

ตารางที่ 2.9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน

ฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
บริหารทั่วไป	4	3.3
ควบคุมและรักษาการณ์	73	60.9
การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	6	5.0
ทัณฑปฏิบัติ	15	12.5
สวัสดิการ	11	9.2
ฝึกอบรมวิชาชีพ	7	5.8
จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	4	3.3
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.9 ปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์ รองลงมาร้อยละ 12.5 ปฏิบัติงานฝ่ายทัณฑปฏิบัติ ร้อยละ 9.2 ปฏิบัติงานฝ่ายสวัสดิการ ร้อยละ 5.8 ปฏิบัติงานฝ่ายฝึกอบรมวิชาชีพ ร้อยละ 5.0 ปฏิบัติงานฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ และมีเพียงร้อยละ 3.3 ปฏิบัติงานฝ่ายบริหารทั่วไปและฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์

ตารางที่ 2.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่เคยปฏิบัติงานในเรือนจำ

ฝ่ายที่เคยปฏิบัติงาน	จำนวน	ร้อยละ
บริหารทั่วไป	36	14.4
ควบคุมและรักษาการณ์	63	25.1
การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	17	6.8
ทัณฑปฏิบัติ	31	12.3
สวัสดิการ	31	12.3
ฝึกอบรมวิชาชีพ	61	24.3
จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	10	4.0

อื่นๆ	2	0.8
รวม	251	100

จากตารางที่ 2.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.1 เคยปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์ รองลงมาร้อยละ 24.3 เคยปฏิบัติงานฝ่ายฝึกวิชาชีพ ร้อยละ 14.4 เคยปฏิบัติงานฝ่ายบริหารทั่วไป ร้อยละ 12.3 เคยปฏิบัติงานฝ่ายพัฒนาปฏิบัติและฝ่ายสวัสดิการ ร้อยละ 6.8 เคยปฏิบัติงานฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ ร้อยละ 4.0 ปฏิบัติงานฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และมีเพียงร้อยละ 0.8 ที่เคยปฏิบัติงานฝ่ายอื่นๆ เช่น ฝ่ายสังคมสงเคราะห์ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและฝ่ายฝึกวิชาชีพ

ตารางที่ 2.11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน

จำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน	จำนวน	ร้อยละ
1 แห่ง	53	44.2
2 แห่ง	41	34.1
3 แห่ง	13	10.8
4 แห่ง	7	5.8
5 แห่ง	2	1.7
6 แห่ง	2	1.7
7 แห่ง	2	1.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.2 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 1 แห่ง รองลงมาร้อยละ 34.1 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 2 แห่ง ร้อยละ 10.8 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 3 แห่ง ร้อยละ 5.8 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 4 แห่ง และร้อยละ 1.7 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 5 แห่ง 6 แห่ง และ 7 แห่งตามลำดับ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยย้ายที่ทำงาน

ตารางที่ 2.12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
คนในครอบครัวหรือคนรู้จักนอกเรือนจำมีรอยสักตามร่างกาย

คนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	49	40.8
มี ประกอบด้วย	71	59.2
เพื่อน	(32)	(45.1)
ญาติ	(17)	(23.9)
พี่-น้อง	(11)	(15.5)
คนรู้จัก	(7)	(9.9)
พ่อ-แม่	(4)	(5.6)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.2 มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย และร้อยละ 40.8 ไม่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย ส่วนใหญ่เป็นเพื่อน ร้อยละ 45.1 รองลงมา ร้อยละ 23.9 เป็นญาติ ร้อยละ 15.5 เป็นพี่-น้อง ร้อยละ 9.9 เป็นคนรู้จักและร้อยละ 5.6 เป็นพ่อแม่ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย

ข้อมูลเกี่ยวกับการสักในเรือนจำ

ตารางที่ 2.13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ

เคยเห็นการสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเห็น	44	36.7
เคย	76	63.3
ไม่เกิน 5 ครั้ง	(51)	(67.1)
เกิน 5 ครั้ง	(25)	(32.9)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.3 เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ และร้อยละ 36.7 ไม่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ ส่วนใหญ่เคยเห็นการสักในเรือนจำไม่เกิน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.1 ส่วนร้อยละ 32.9 เคยเห็นการสักในเรือนจำเกิน 5 ครั้ง แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำและเคยเห็นไม่เกิน 5 ครั้ง

ตารางที่ 2.14

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความคิดเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม

ผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	22	18.4
มีปัญหา ประกอบด้วย	98	81.6
- ผู้ต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง /ทำตัวเป็นข่าใหญ่	(48)	(49.0)
- ผู้ต้องขังกระทำความผิดวินัย/ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ เช่น ทะเลาะวิวาท	(20)	(20.4)
- ผู้ต้องขังไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่ เรือนจำ	(17)	(17.3)
- ผู้ต้องขังบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ต้องขัง	(13)	(13.3)

ที่มีรอยสักโดยลักลอบสักในเรือนจำ		
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.14 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.6 มีความเห็นว่า ผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม มีเพียงร้อยละ 18.4 ที่เห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักไม่มีปัญหาในการควบคุม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 49.0 เห็นว่ามีปัญหาผู้ต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง/ทำตัวเป็นข่าใหญ่ รองลงมาร้อยละ 20.4 มีปัญหาผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ร้อยละ 17.3 มีปัญหาผู้ต้องขังไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่เรือนจำ และร้อยละ 13.3 มีปัญหาผู้ต้องขังบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ต้องขังที่มีรอยสักโดยลักลอบสักในเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม โดยเฉพาะมีปัญหาลูกต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง/ทำตัวเป็นข่าใหญ่ในเรือนจำ

ตารางที่ 2.15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม

ปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ

ปัญหาของทางเรือนจำที่ส่งผลให้ ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
การควบคุมไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ ของเรือนจำทำให้ลักลอบสักได้ง่าย	101	28.9
บทลงโทษไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว	97	27.7
ขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก	57	16.3
ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขัง	43	12.3
เจ้าหน้าที่ไม่ค่อยสนใจการลักลอบสักของ ผู้ต้องขังเพราะเป็นเรื่องเล็กน้อย	36	10.3
อื่น ๆ เช่น	16	4.5
- เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมอุปกรณ์การสัก เช่น เข็ม หมึก ฯลฯ ไม่ให้เข้ามาในเรือนจำได้	(10)	(62.5)
- เจ้าหน้าที่มีความสนิทสนมกับผู้ต้องขังที่ ลักลอบสัก	(6)	(37.5)
รวม	350	100

จากตารางที่ 2.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.9 เห็นว่าปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ เพราะการควบคุมไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ของเรือนจำ ทำให้ลักลอบลักได้ง่าย รองลงมา ร้อยละ 27.7 เพราะบทลงโทษที่ไม่รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว ร้อยละ 16.3 เกิดจากการขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก ร้อยละ 12.3 เกิดจากการขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขัง ร้อยละ 10.3 เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ค่อยสนใจการลักลอบลักของผู้ต้องขังเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย และมีเพียงร้อยละ 4.5 ที่มีเหตุผลอื่นๆ เช่น การที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมอุปกรณ์ และการลัก เช่น เข็ม หมึก ฯลฯ ไม่ให้เด็ดขาดเข้ามาในเรือนจำ รวมทั้งเจ้าหน้าที่มีความสนิทสนมกับผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ เกิดจากการควบคุมไม่สามารถควบคุมทุกพื้นที่ของเรือนจำได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรือนจำมีพื้นที่กว้างขวาง ประกอบกับผู้ต้องขังจะลักลอบลักในสถานที่ ที่มีขีด ลับตา รอดพ้นจากสายตาของเจ้าหน้าที่เรือนจำ และเลือกช่วงเวลาเจ้าหน้าที่เรือนจำไม่อยู่ในบริเวณนั้นลักลอบลัก ซึ่งการที่เจ้าหน้าที่เรือนจำไม่สามารถดูแลครอบคลุมทุกพื้นที่ของเรือนจำได้เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ต้องขังสามารถลักลอบลัก ประกอบกับการที่เรือนจำมีบทลงโทษที่ไม่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ถูกจับกุมได้เมื่อลักลอบลัก ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกิดความเกรงกลัว กล้าลักลอบลัก เพราะโทษที่จะได้รับเมื่อถูกจับได้ไม่ร้ายแรงหรือเป็นโทษที่เบาบาง เมื่อเทียบกับการได้รอยสัก

ตารางที่ 2.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาของผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ

ช่วงเวลาของผู้ต้องขังลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
1. ช่วงกลางวัน	51	42.5
สถานที่ คือ		
- ราวตากผ้า	(18)	(35.3)
- มุมอาคาร/ใต้ตึก/จุดอับที่ลับตาในเรือนจำ	(17)	(33.3)
- โรงงานฝึกวิชาชีพ	(9)	(17.7)
- หลังห้องน้ำ	(7)	(13.7)
2. ช่วงกลางคืน	45	37.5
3. ทั้งช่วงกลางวันและกลางคืน	24	20.0
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.5 เห็นว่าผู้ต้องขัง
 ลักลอบสักในช่วงเวลากลางวัน รองลงมาร้อยละ 37.5 ลักลอบสักช่วงเวลากลางคืน และร้อยละ 20.0
 เห็นว่าผู้ต้องขังลักลอบสักทั้งช่วงเวลากลางวันและกลางคืน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผู้ต้องขังลักลอบ
 สักในเรือนจำช่วงเวลากลางวันส่วนใหญ่ คือบริเวณราวตากผ้า คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมาร้อยละ
 33.3 บริเวณมุมอาคาร ใต้ตึก จุคอับ ที่ลับตาในเรือนจำ ร้อยละ 17.7 บริเวณโรงงานฝึกวิชาชีพ และร้อย
 ละ 13.7 บริเวณหลังห้องน้ำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นผู้ต้องขังลักลอบสักช่วงเวลากลางวันมากที่สุด
 สถานที่สักส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณราวตากผ้า และมุมอาคาร/ใต้ตึก/จุคอับ/ที่ลับตาภายในเรือนจำ

ตารางที่ 2.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ

ลวดลายที่นิยมสัก	จำนวน	ร้อยละ
รูปสัตว์	78	25.5
กราฟฟิค	53	17.3
โมเดิร์น	46	15.0
อักขระ/ยันต์	41	13.4
ไม้เลื้อย	36	11.8
หวักะโหลก	25	8.1
ชื่อ	18	5.9
วันที่เข้าเรือนจำ	3	1.0
เสือ	3	1.0
กางเกงขาสั้น	3	1.0
รวม	306	100

จากตารางที่ 2.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.5 เห็นว่าลวดลายที่
 ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำคือลายรูปสัตว์ รองลงมาร้อยละ 17.3 ลายกราฟฟิค ร้อยละ 15.0 ลายโมเดิร์น
 ร้อยละ 13.4 ลายอักขระ/ยันต์ ร้อยละ 11.8 ลายไม้เลื้อย ร้อยละ 8.1 ลายหวักะโหลก ร้อยละ 5.9

ลายชื่อ และร้อยละ 1.0 ลายเส้น กางเกงขาสั้น และวันที่เข้าเรือนจำ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าลวดลายที่ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำมากที่สุด คือลายรูปสัตว์

ตารางที่ 2.18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
เรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง

เรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการอบรมแนะนำ	26	21.7
- มีการอบรมแนะนำ	94	78.3
- ให้คำแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสัก	(94)	(100)
- มีการอบรมแนะนำเป็นหลักสูตร	(-)	(0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.3 เห็นว่าในเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง และมีเพียงร้อยละ 21.7 เห็นว่าเรือนจำไม่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง ทุกคนเห็นว่าเรือนจำใช้วิธีการให้คำแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสักในเรือนจำ โดยไม่มีการอบรมแนะนำที่เป็นหลักสูตร

ตารางที่ 2.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์สักเข้าในเรือนจำ

วิธีการลักลอบนำอุปกรณ์การสักเข้าในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพ	106	61.6
นำเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก	37	21.5
นำเข้ามากับของฝากจากญาติผู้ต้องขัง	18	10.5
อื่นๆระบ เช่น นำเข้ามากับเจ้าหน้าที่เรือนจำ	11	6.4
รวม	172	100

จากตารางที่ 2.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.6 เห็นว่าวิธีการลักลอบ

นำอุปกรณ์การสักเข้ามาในเรือนจำใช้วิธีการดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพ รองลงมา ร้อยละ 21.5 นำอุปกรณ์การสักเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก ร้อยละ 10.5 นำอุปกรณ์การสักเข้ามาให้กับของฝากจากญาติผู้ต้องขัง และร้อยละ 6.4 เป็นการนำอุปกรณ์การสักเข้ามาในเรือนจำโดยวิธีการอื่นๆ เช่น นำเข้ามากับเจ้าหน้าที่เรือนจำ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพเป็นวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์การสักที่ใช้ในเรือนจำมากที่สุด

ตารางที่ 2.20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ

วิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการลงโทษ	-	0
มีการลงโทษสถานเบา เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ฝึกแหวะลฯ	53	44.2
มีการลงโทษทางวินัย	67	55.8
รวม	120	100
มีการลงโทษทางวินัย ประกอบด้วย(ตอบได้มากกว่า 1ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
ภาคทัณฑ์	31	20.1
งดเลื่อนชั้น	31	20.1
ตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติ	55	35.8
ลดชั้น	32	20.8
อื่นๆ เช่น ตัดวันลดโทษ	5	3.2
รวม	154	100

จากตารางที่ 2.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.8 เห็นว่าในเรือนจำมีวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำโดยการลงโทษทางวินัย และร้อยละ 44.2 เรือนจำมีวิธีการลงโทษสถานเบา เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ฝึกแหวะลฯ ซึ่งการลงโทษทางวินัยประกอบด้วย การตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติ คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงมา ร้อยละ 20.8 การลดชั้น ร้อยละ 20.1 ภาคทัณฑ์ การงดเลื่อนชั้น และมีเพียงร้อยละ 3.2 ที่มีการลงโทษวิธีการอื่นๆ เช่น การตัดวันลดโทษ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าเรือนจำมีวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่มีการลักลอบสัก โดยวิธีการลงโทษทางวินัยและการลงโทษสถานเบา แต่จะไม่มีมีการลงโทษเลยไม่มี

ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

ตารางที่ 2.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ

การห้ามผู้ต้องขังสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	103	85.8
- เพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก	(45)	(43.7)
- เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางเลือด เช่น HIV	(25)	(24.3)
- เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ	(18)	(17.5)
- ป้องกันการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากการที่อยู่ร่วมกันในเรือนจำ	(10)	(9.7)
- หากกรมราชทัณฑ์อนุญาตให้สักในเรือนจำได้จะทำให้ภาพพจน์ของกรมราชทัณฑ์ไม่ดีในสายตาประชาชน	(5)	(4.8)
ไม่เห็นด้วย	17	14.2
- การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล	(11)	(64.7)
- การเปิดเสรีให้สักในเรือนจำได้ จะทำให้ผู้ต้องขังปลอดภัย	(6)	(35.3)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 85.8 เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 14.2 ที่ไม่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.7 เห็นด้วย เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขัง เมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก รongลงมาร้อยละ 24.3 เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางเลือด เช่น HIV ร้อยละ 17.5 เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ ร้อยละ 9.7 ป้องกัน การเกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากการที่อยู่ร่วมกันในเรือนจำ และร้อยละ 4.8 หากกรมราชทัณฑ์ อนุญาตให้สักในเรือนจำได้จะทำให้ภาพพจน์ของกรมราชทัณฑ์ไม่ดีในสายตาประชาชน

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำส่วน ใหญ่ร้อยละ 64.7 เห็นว่าเพราะการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคลและร้อยละ 35.3 การเปิดเสรีให้สักใน เรือนจำ จะทำให้ผู้ต้องขังปลอดภัย ไม่ติดโรค

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่เรือนจำห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสัก ร่างกายในเรือนจำ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก ที่จะทำให้คน ในสังคมไม่ยอมรับหรือรังเกียจ

ตารางที่ 2.22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนก
ตามความคิดเห็นว่าขนาดและลวดลายมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ขนาดและลวดลายมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	15	12.5
ไม่แน่ใจ	23	19.2
มี	82	68.3
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.3 เห็นว่าขนาดและ ลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 19.2 มีความไม่แน่ใจ ส่วนร้อยละ 12.5 เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักไม่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม แสดงว่ากลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการมีขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ตารางที่ 2.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากรจำแนก
ตามความคิดเห็นว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย

สังคมยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ได้	27	22.5
ไม่แน่ใจ	49	40.8
ไม่ได้	44	36.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.8 ไม่แน่ใจว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักร่างกายได้ ร้อยละ 36.7 เห็นว่าสังคมปัจจุบันไม่ยอมรับบุคคลที่สักร่างกาย มีเพียงร้อยละ 22.5 ที่เห็นว่สังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักร่างกาย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่แน่ใจว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่มีรอยสักร่างกายได้

ตารางที่ 2.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย

ผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน	94	40.2
ทำให้สังคมไม่ยอมรับ	70	29.9
เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก	67	28.6
ไม่มีผลกระทบใดๆ	3	1.3
รวม	234	100

จากตารางที่ 2.24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.2 เห็นว่าการสักของผู้ต้องขังมีผลกระทบต่อผู้ต้องขังในเรื่องการสมัครเข้าทำงาน รองลงมา ร้อยละ 29.9 มีผลทำให้สังคมไม่ยอมรับ และร้อยละ 28.6 เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก มีเพียง 1.3 ที่เห็นว่าการสักของผู้ต้องขัง ไม่มีผลกระทบใดๆต่อผู้ต้องขังเลย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักของผู้ต้องขัง มี

ผลกระทบต่อผู้ต้องขังที่สักร่างกาย เมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำ จะสมัครเข้าทำงานได้ยากกว่าคนที่ไม่มีรอยสักตามร่างกาย

ตารางที่ 2.25

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าเรือนจำควร
อนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อง่ายต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัย

เรือนจำควรอนุญาตให้สักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควร	99	82.5
- เป็นการส่งเสริมให้พฤติกรรมการสักในเรือนจำมีมากขึ้น	(33)	(33.3)
- ไม่เห็นประโยชน์จากการอนุญาตให้สัก	(29)	(29.3)
ภาพพจน์เรือนจำไม่ดีในสายตาของคนในสังคม	(24)	(24.2)
สร้างปัญหาในการควบคุมและปกครองผู้ต้องขัง	(13)	(13.2)
ควร	21	17.5
- เป็นการป้องกันโรคติดต่อทางเลือด	(12)	(57.1)
- เป็นการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังอย่างหนึ่ง	(9)	(42.9)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.5 เห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และมีเพียงร้อยละ 17.5 ที่เห็นว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมให้การสักมีความสะอาดและปลอดภัย

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะจะเป็นการส่งเสริมให้พฤติกรรมการสักในเรือนจำมีมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาร้อยละ 29.36 เห็นว่าไม่เกิดประโยชน์อะไรจากการอนุญาตให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ร้อยละ 24.2 ทำให้ภาพพจน์ของเรือนจำไม่ดีในสายตาของคนในสังคม และร้อยละ 13.2 เป็นการสร้างปัญหาในการควบคุมและปกครองผู้ต้องขังของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะจะเป็นการป้องกันโรคติดต่อทางเลือดคิดเป็นร้อยละ 57.1 และร้อยละ 42.9 การอนุญาตให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำนอกจากจะเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัยแล้ว ยังเป็นการฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังอย่างหนึ่ง

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องแม้ว่าจะเพื่อการควบคุมความสะอาดและความปลอดภัยของผู้ต้องขังที่สัก ทั้งนี้เพราะอาจเป็นการส่งเสริมทางอ้อมให้ผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำสักมากขึ้น เนื่องจากไม่ผิดระเบียบของเรือนจำ

ตารางที่ 2.26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความคิดเห็นว่าการห้ามผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน

การห้ามผู้ต้องขังสักเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน	จำนวน	ร้อยละ
ขัด	29	24.2
ไม่ขัด	91	75.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 75.8 เห็นว่าการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักตามร่างกายไม่ได้เป็นการขัดสิทธิมนุษยชน ส่วนร้อยละ 24.2 เห็นว่าการห้ามผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ต้องขังเป็นบุคคลที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ เมื่อมีการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ผู้ต้องขังก็ต้องปฏิบัติตาม จะอ้างว่าขัดสิทธิมนุษยชนไม่ได้

ตารางที่ 2.27

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความรู้สึกต่อพฤติกรรมลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ความรู้สึกต่อพฤติกรรมลักลอบสักในเรือนจำ(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เป็นเรื่องที่มีปัญหาควรได้รับการแก้ไข	83	38.6
เป็นพฤติกรรมผิดระเบียบเรือนจำควรลงโทษทางวินัย	78	36.3
คิดว่าเป็นเรื่องปกติไม่มีปัญหา	25	11.6
รู้สึกเห็นใจกับพฤติกรรมดังกล่าว	17	7.9
อื่นๆ เช่น	12	5.6
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสักของผู้ต้องขัง	(7)	(58.3)
- เป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันของผู้ต้องขัง	(5)	(41.7)

รวม	215	100
-----	-----	-----

จากตารางที่ 2.27 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าพฤติกรรมการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขคิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมาร้อยละ 36.3 เห็นว่าเป็นพฤติกรรมผิดระเบียบเรือนจำควรลงโทษทางวินัย ส่วนร้อยละ 11.6 เห็นว่าเป็นปกติไม่มีปัญหา มีเพียงร้อยละ 7.9 ที่รู้สึกเห็นใจกับพฤติกรรมการลักลอบสักในเรือนจำ และมีร้อยละ 5.6 มีความเห็นอื่นๆ เช่น ไม่เห็นประโยชน์จากการสักของผู้ต้องขัง และเห็นว่าการสักเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันของผู้ต้องขังในสังคมเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่พฤติกรรมการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นปัญหาที่เรือนจำต้องแก้ไขและถือว่าการลักลอบสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบของเรือนจำ ที่ต้องมีการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ฝ่าฝืนเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการดูแลควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ

ตารางที่ 2.28

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสักของผู้ต้องขัง

ปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสักของผู้ต้องขัง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	8	6.7
มีปัญหา	112	93.3
รวม	120	100
มีปัญหา ประกอบด้วย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เกิดค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง	96	36.0
ผู้ต้องขังคิดเชื่อโรค/ผิวหนังอักเสบ	78	29.2
ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย	46	17.2
เกิดปัญหาในการควบคุม	40	15.0
อื่นๆระบุ เช่น เกิดธุรกิจจากการสักในเรื่อง ค่าจ้าง การซื้อขายอุปกรณ์ในการสัก	7	2.6
รวม	267	100

จากตารางที่ 2.28 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 93.3 เห็นว่าเรือนจำประสบ

ปัญหาจากการสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 6.7 ที่เห็นว่าเรือนจำไม่ประสบปัญหาจากการสักของผู้ต้องขัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำประสบปัญหาจากการสักกลับสักของผู้ต้องขัง ส่วนใหญ่เกิดปัญหาค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง คิดเป็นร้อยละ 36.0 รองลงมาร้อยละ 29.2 เกิดปัญหาผู้ต้องขังติดเชื่อโรค ผิวหนังอักเสบ ร้อยละ 17.2 ปัญหาผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษ ร้อยละ 15.0 เกิดปัญหาในการควบคุมและร้อยละ 2.6 มีปัญหาอื่นๆ เช่น เกิดธุรกิจจากการสักในเรือนจำทั้งในเรื่องของค่าจ้างในการสัก การซื้อขายอุปกรณ์ในการสัก ฯลฯ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าเรือนจำประสบปัญหาจากการที่ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ โดยเฉพาะเกิดปัญหาค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขังที่ต้องการสักตามอย่างผู้ต้องขังคนอื่นๆ

ตารางที่ 2.29

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย

เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เจ้าหน้าที่ไม่ทราบ	73	39.7
ตรวจสอบได้ยากกว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ	70	38.0
เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ	33	18.0
เจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทกันจึงไม่ถูกลงโทษ	8	4.3
รวม	184	100

จากตารางที่ 2.29 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.7 เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัยเพราะเจ้าหน้าที่ไม่ทราบ รองลงมาร้อยละ 38.0 ตรวจสอบได้ยากกว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ และร้อยละ 18.0 เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย มีเพียงร้อยละ 4.3 ที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทสนมกันจึงไม่ถูกลงโทษ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เกิดจากเจ้าหน้าที่ของเรือนจำไม่ทราบว่าผู้ต้องขังลักลอบสักในจำนวนที่ใกล้เคียงกับเหตุผลที่ตรวจสอบได้ยากกว่าผู้ต้องขังสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ

ตารางที่ 2.30

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสัก

เหตุผลที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสัก(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกัน	105	25.1
ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ	100	24.0
เป็นแฟชั่นในเรือนจำ	71	17.0
ต้องการระบายความเครียด	51	12.2
โทษไม่รุนแรง	35	8.4
ต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุก	29	6.9
เหตุผลอื่นๆ เช่น	27	6.4
ความชอบส่วนบุคคล	(12)	(44.5)
เวลาว่างในเรือนจำมาก	(9)	(33.3)
สักร่างกายแล้วทำให้น่าเกรงขาม	(6)	(22.2)
รวม	418	100

จากตารางที่ 2.30 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.1 เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำเป็นพฤติกรรมการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ รองลงมา ร้อยละ 24.0 ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ ร้อยละ 17.0 เป็นแฟชั่นในเรือนจำ ร้อยละ 12.2 ต้องการระบายความเครียด ร้อยละ 8.4 โทษไม่รุนแรง ร้อยละ 6.9 ต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุกและร้อยละ 6.4 มีเหตุผลอื่นๆ เช่น ความชอบส่วนบุคคล ร้อยละ 44.5 เวลาว่างในเรือนจำมาก ร้อยละ 33.3 และร้อยละ 22.2 เห็นว่าการสักร่างกายทำให้น่าเกรงขาม

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ในเรือนจำ จำนวนใกล้เคียงกับเหตุผลที่ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ

ตารางที่ 2.31

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความเห็นต่อรูปแบบการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำ

รูปแบบการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
บทลงโทษที่รุนแรง	77	64.2
บทลงโทษที่ไม่รุนแรง	43	35.8
รวม	120	100
บทลงโทษที่รุนแรง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
การลดชั้น	47	25.8
การไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติ	45	24.7
การไม่ได้สิทธิลดวันต้องโทษ	44	24.2
การขังชอย	14	7.7
การย้ายเรือนจำ	13	7.2
การเคลื่อนชั้น	10	5.5
การใส่เครื่องพันธนาการ	7	3.8
การไม่รักษาพยาบาลอาการป่วยจากการลัก	2	1.1
รวม	182	100
บทลงโทษที่ไม่รุนแรง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
การอบรมเกี่ยวกับผลเสียของการลัก	28	35.9
การฝึกระเบียบแถว	19	24.3
การว่ากล่าวตักเตือน	16	20.5
ภาคทัณฑ์	12	15.4
การให้ทำความสะอาดเรือนจำ	3	3.9
รวม	78	100

จากตารางที่ 2.31 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 64.2 เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรใช้รูปแบบของบทลงโทษที่รุนแรง ส่วนร้อยละ 35.8 เห็นว่าบทลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรใช้รูปแบบการลงโทษที่ไม่รุนแรง

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการให้เรือนจำใช้รูปแบบการลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสีก ส่วนใหญ่ร้อยละ 25.8 ต้องการให้ลดชั้น รองลงมาร้อยละ 24.7 การไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติ ร้อยละ 24.2 การไม่ได้รับสิทธิในการลดวันต้องโทษ ร้อยละ 7.7 การขังชอย ร้อยละ 7.2 การย้ายเรือนจำ ร้อยละ 5.5 การงดเลื่อนชั้น ร้อยละ 3.8 การใส่เครื่องพันธนาการ และร้อยละ 1.1 การไม่รักษาพยาบาลผู้ต้องขังที่มีอาการเจ็บป่วยจากการลักลอบสีก

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการให้เรือนจำใช้รูปแบบการลงโทษที่ไม่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสีก ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.9 ต้องการให้อบรมเกี่ยวกับผลเสียของการลักกับผู้ต้องขัง รองลงมาร้อยละ 24.3 การฝึกระเบียบแถว ร้อยละ 20.5 การว่ากล่าวตักเตือน ร้อยละ 15.4 ภาควิทยา และร้อยละ 3.9 ลงโทษด้วยการให้ผู้ต้องขังที่ลักลอบสีกทำความสะอาดเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการให้เรือนจำมีบทลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสีกในเรือนจำ และต้องการให้ลงโทษโดยการลดชั้น จำนวนใกล้เคียงกับการไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติและการไม่ได้รับสิทธิลดวันต้องโทษ

ตารางที่ 2.32

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพื่อตรวจสอบว่ามีรอยสักเพิ่มขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ

เรือนจำมีการบันทึกข้อมูลรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่	จำนวน	ร้อยละ
มี	76	63.3
ไม่มี เพราะ	44	36.6
- เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ	(25)	(56.8)
- ผู้ต้องขังเข้าใหม่มีจำนวนมาก	(19)	(43.2)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.32 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.3 เห็นว่าเรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพื่อตรวจสอบว่ามีรอยสักเพิ่มขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 36.6 เห็นว่าเรือนจำไม่มีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพราะเจ้าหน้าที่ของเรือนจำไม่เพียงพอในการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขัง คิดเป็นร้อยละ 56.8 ส่วนร้อยละ 43.2 เห็นว่าเพราะผู้ต้องขังเข้าใหม่มีจำนวนมาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่เรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างกาย

ตารางที่ 2.33

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างกาย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการสร้างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้	45 (37.5)	23 (19.2)	19 (15.8)	18 (15.0)	15 (12.5)	3.54	1.43	มาก
2. ท่านไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย	20 (16.7)	25 (20.8)	50 (41.7)	11 (9.2)	14 (11.6)	3.21	1.11	ปานกลาง
3. ท่านคิดว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้กระทำผิดในสังคมไม่ควรได้รับสิทธินั้น	50 (41.7)	21 (17.5)	31 (25.8)	8 (6.7)	10 (8.3)	3.77	1.28	มาก
4. ผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำในระดับใด	24 (20.0)	38 (31.7)	24 (20.0)	21 (17.5)	13 (10.8)	3.32	1.27	ปานกลาง
5. ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก	57 (47.5)	45 (37.5)	12 (10.0)	4 (3.3)	2 (1.7)	4.25	.89	มากที่สุด
6. การสร้างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม	48 (40.0)	44 (36.7)	22 (18.3)	5 (4.2)	1 (0.8)	4.10	.90	มาก
7. ท่านคิดว่าผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม	22 (18.3)	31 (25.9)	37 (30.8)	23 (19.2)	7 (5.8)	3.31	1.15	ปานกลาง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
8. ผู้ต้องขังที่สักร่างกายส่วนใหญ่เป็นพวกขาคู่ที่ต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง	23 (19.2)	38 (31.7)	37 (30.8)	17 (14.1)	5 (4.2)	3.47	1.08	มาก
9. ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ	57 (47.5)	41 (34.2)	14 (11.6)	5 (4.2)	3 (2.5)	4.20	.97	มาก
10. การลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว	52 (43.3)	43 (35.9)	16 (13.3)	5 (4.2)	4 (3.3)	4.11	1.01	มาก
11. เมื่อท่านเห็นผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกายทำให้ท่านคิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้	21 (17.5)	35 (29.2)	50 (41.7)	10 (8.3)	4 (3.3)	3.49	.98	มาก
12. ท่านต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย	56 (46.7)	40 (33.3)	20 (16.7)	4 (3.3)	0 (0)	4.23	.84	มากที่สุด
13. การสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขัง	60 (50.0)	38 (31.7)	17 (14.2)	1 (0.8)	4 (3.3)	4.24	.96	มากที่สุด

$$\bar{X} = 3.80 \quad S.D. = .54$$

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

การสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่

ร้อยละ 37.5 เห็นว่าควรสักในที่ที่เสื้อผ้าปกปิดได้ อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับมาก

ร้อยละ 15.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.0 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 12.5 อยู่ในระดับน้อย

ที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.54 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้อยู่ในระดับมาก เนื่องจากไม่ต้องการให้ผู้ต้องขังมีรอยสักตามร่างกายอยู่นอกเสื้อผ้า ที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้ต้องขังในอนาคตเมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำแล้ว เช่น สมัครงานยาก สังคมไม่ยอมรับ และอาจถูกตีตราว่าเป็นคนคุก ฯลฯ

การไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย กลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 20.8 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.7 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.6 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 9.2 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.21 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายอยู่ในระดับปานกลางเอนไปทางระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายของบุคคล ก็ไม่ได้หมายความว่าบุคคลคนนั้นจะเป็นคนเลว หรือคนที่เป็นคนเลวต้องมีรอยสักทุกคน เพราะในสังคมปัจจุบันพบว่าบุคคลที่มีหน้าที่การงานที่มั่นคง หรือมีชื่อเสียงในสังคมทั้งนักธุรกิจ ดารา นักร้อง ฯลฯ ก็มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ซึ่งบุคคลเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นคนไม่ดีหรือเป็นอาชญากร

การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคลแต่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้กระทำผิดในสังคมไม่ควรได้รับ

สิทธินั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 25.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 8.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุดและร้อยละ 6.7 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.77 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักแม้จะเป็นสิทธิส่วนบุคคลแต่ผู้ต้องขังก็ไม่สมควรได้รับสิทธิให้สักในเรือนจำในระดับมาก เพราะผู้ต้องขังเป็นบุคคลที่กระทำความผิดกฎหมายและถูกศาลตัดสินลงโทษให้เข้ามาอยู่ในเรือนจำเพื่อลงโทษในการกระทำผิดที่ได้กระทำลงไป ฉะนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขัง จะเรียกร้องสิทธิเช่นเดียวกับคนในสังคมที่ว่าการสักร่างกายเป็นสิทธิส่วนบุคคลไม่ได้

ผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำในระดับใด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 31.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 20.0 อยู่ในระดับมากที่สุดและระดับปานกลาง ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 10.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.32 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำอยู่ในระดับปานกลาง ส่งผลกระทบทำให้ปัญหาการลักลอบสักภายในเรือนจำยังคงมีอยู่ในทุกเรือนจำ การสักร่างกายของผู้ต้องขังกลายเป็นสิ่งที่อยู่คู่

กันไปกับเรือนจำ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้บริหารในเรือนจำ เห็นว่าปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่ปัญหาสำคัญเร่งด่วนที่ต้องแก้ปัญหา เรือนจำมีปัญหามากมายที่ต้องดูแลและแก้ไขทั้งในเรื่องการป้องกันการหลบหนี ปัญหาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังในเรือนจำ ปัญหาในการพัฒนาพฤตินิสัย ฯลฯ ทำให้เกิดช่องว่างในการดูแลและกวดขันผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำ ประกอบกับเจ้าหน้าที่เรือนจำ มีภาระหน้าที่มากมายที่ต้องดูแลรับผิดชอบ จึงมีเวลาดูแลในเรื่องการลักลอบลักของผู้ต้องขังน้อย ทำให้ปัญหาการลักลอบลักยากจะหมดไปจากสังคมเรือนจำ หากว่าผู้บริหารยังให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหานี้น้อย

ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.5 เห็นว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำมีรอยสักอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 37.5 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 10.0 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 1.7 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.25 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการกระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสักอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้จากประสบการณ์ในการทำงานเรือนจำที่มีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ประวัติผู้ต้องขังในรท101และการควบคุมดูแลผู้ต้องขังอย่างใกล้ชิดของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่กระทำผิดซ้ำจะมีรอยสัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ต้องขังที่มีรอยสักตามร่างกาย เมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำแล้วมีคนในสังคมไม่ยอมรับ เพราะรู้สึกหวาดกลัวที่มีรอยสัก มองอย่างไม่ไว้วางใจ ไม่ได้มีโอกาสจากสังคมในการรับเข้าทำงานหรือการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม จึงหวนกลับมากระทำผิดอีกครั้งเพราะไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ไม่มีใครยอมรับ ฯลฯ ส่งผลทำให้พบว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก

การสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 40.0 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 36.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 1.7 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.10 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์และสังเกตว่าบุคคลใดเคยผ่านเรือนจำมาก่อน โดยเฉพาะถ้าผู้พ้นโทษเหล่านั้นมีรอยสัก เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจำแนกออกว่ารอยสักลายใดที่มีการสักเฉพาะจากเรือนจำเท่านั้น ฉะนั้นหากกลุ่มผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปแล้วมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม สุ่มเสี่ยงหรือมีแนวโน้มว่าจะกระทำผิด เจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะเพ่งเล็งบุคคลกลุ่มนี้เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะเคยมีประวัติเคยเป็นผู้ต้องขังมาก่อน

ผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.8 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 25.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 5.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.31 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบุคคลทั่วไปในสังคมอยู่ในระดับปานกลางเอนไปทางระดับมาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย มีความคิดว่าการสักเป็นพฤติกรรมของคนที่มีความเบี่ยงเบน คนปกติทั่วไปจะไม่สร้างกายจึงยังไม่เปิดใจยอมรับได้ว่าการสักเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ใช่เป็นความผิดปกติหรือเป็นความเบี่ยงเบน แต่ยังมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ หากใครกระทำก็ถือว่าแปลกแยก หรือเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของคนในสังคมที่คนปกติทั่วไปต้องไม่มีรอยสัก

ผู้ต้องขังที่สร้างกายส่วนใหญ่เป็นพวกราชใหญ่ที่ต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่

เข้มแข็งให้ตนเอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 30.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 14.1 อยู่ระดับน้อยและร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.47 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ต้องขังที่สร้างกายส่วนใหญ่เป็นพวกราชใหญ่ที่ต้องการสัก เพื่อสร้างบุคลิกที่เข้มแข็งให้ตนเองในระดับมาก ทั้งนี้จากประสบการณ์ของกลุ่มเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในเรือนจำ พบว่าผู้ต้องขังต้องการมีรอยสักตามร่างกายขณะอยู่ในเรือนจำเพื่อสร้างบุคลิกของตนเองให้ดูเข้มแข็ง จะได้ไม่มีใครกล้ารังแก โดยเฉพาะกลุ่มผู้ต้องขังชาใหญ่ในเรือนจำนิยมสักตามร่างกาย เพื่อให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในเรือนจำเกรงกลัวและยอมรับว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักเป็นพวกราชใหญ่ เป็นพวกมีอิทธิพล

การมีรอยสักจะส่งผลทำให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษ

ออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.5 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 34.2 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 11.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 2.5 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.20 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการมีรอยสักจะส่งผลให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนในสังคมส่วนใหญ่ยังเปิดโอกาสให้กับคนที่ออกจากเรือนจำน้อยมาก ทั้งในเรื่องของการประกอบอาชีพ และการดำรงชีพอยู่ในสังคม ฯลฯ โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่มีรอยสักตามร่างกาย คนในสังคมส่วนใหญ่จะไม่ค่อยยอมรับ หวาดระแวง คิดว่าคนกลุ่มนี้จะหวนกลับไปกระทำผิดได้อีก ทำให้ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขาดโอกาสจากสังคมในการทำมาหากินโดยสุจริตเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว ซึ่งการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไปก็เป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังเกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ

การลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 43.3 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 35.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 13.3 อยู่ในระดับ 4.2 และร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.11 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวในระดับมาก ส่งผลทำให้เรือนจำมีปัญหาลักลอบลักในเรือนจำ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากบทลงโทษทางวินัยที่เรือนจำกำหนดไว้มีโทษไม่รุนแรงไม่ว่าจะเป็นการภาคทัณฑ์ งดเลื่อนชั้น ลดชั้น ตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติหรือขังแยกกับผู้ต้องขังรายอื่นๆ ฯลฯ ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวคุ้มค่ากับการเสี่ยง เพื่อให้ได้รอยสักที่ตนเองต้องการ

การที่ผู้ต้องขังมีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกายทำให้คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 29.2 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 8.3 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.49 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกาย ทำให้คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้จากประสบการณ์การทำงานในเรือนจำของกลุ่มตัวอย่างที่ควบคุมดูแลผู้ต้องขังอย่างใกล้ชิด พบว่าส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกาย จะเป็นกลุ่มบุคคลที่แก้ไขพฤติกรรมให้เป็นคนดีได้ยากกว่าคนที่ไม่มีรอยสัก รวมทั้งเป็นกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำ

ความต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 46.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 33.3 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.7 อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.23 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับข้อเสียของการสักอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะหากผู้ต้องขังได้รับการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกายตั้งแต่เริ่มแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ จะทำให้ผู้ต้องขังได้มีข้อมูล และทราบถึงผลเสียของการสักอันจะทำให้ผู้ต้องขังในเรือนจำลักลอบลักน้อยลง ส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำสามารถควบคุมผู้ต้องขังให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ดียิ่งขึ้น

การสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.0 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 31.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 14.2 อยู่ในระดับ

ปานกลาง ร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับ น้อยที่สุดและร้อยละ 0.8 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขังในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมื่อผู้ต้องขังต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำที่ถูกจำกัดอิสรภาพ ต้องอยู่ในสถานที่จำกัด ไม่มีอะไรทำและมีเวลาว่างมาก ฯลฯ ทำให้เกิดค่านิยมการสัก เพื่อให้มีกิจกรรมทำคลายเครียด เมื่อผู้ต้องขังคนอื่นๆเห็นก็เกิดการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ อีกทั้งสักเพื่อต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ เป็นแฟชั่นในเรือนจำ โทษไม่รุนแรง จึงทำให้ปัญหาการลักลอบสักเป็นปัญหาที่ยังคงอยู่และยากต่อการแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไป เนื่องจากเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ฝังของผู้ต้องขัง

สรุปค่าเฉลี่ยโดยรวมของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีรอยสัก ($\bar{X} = 4.25$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ การไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสัก ขนาดใหญ่ตามร่างกาย ($\bar{X} = 3.21$)

ข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ตารางที่ 2.34

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
มาตรการของเรือนจำในการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขัง

มาตรการป้องกันการลักลอบสัก	จำนวน	ร้อยละ
- มีการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก	122	33.7
- ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย	72	19.9
- ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด	71	19.6
- มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง	55	15.2
- จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักช่วงแรกเริ่มเพื่อติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก	42	11.6
รวม	362	100

จากตารางที่ 2.34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.7 เห็นว่าปัจจุบันเรือนจำมีมาตรการป้องกันการลักลอบสักโดยการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก รองลงมาร้อยละ 19.9 ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย ร้อยละ 19.6 ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด ร้อยละ 15.2 มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง และร้อยละ 11.6 จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักช่วงแรกเพื่อติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าปัจจุบันเรือนจำมีมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำโดยใช้มาตรการในการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก

ตารางที่ 2.35

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความคิดเห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้

การลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้	จำนวน	ร้อยละ
ได้	85	70.8
มีบทลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ลักลอบลัก	(24)	(28.2)
ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญ	(22)	(26.0)
มีมาตรการป้องกันอุปกรณ์การลักเข้ามาในเรือนจำ	(17)	(20.0)
เจ้าหน้าที่เรือนจำดูแล สอดส่องไม่ให้มีการลักลอบลัก	(15)	(17.6)
การอบรมให้ผู้ต้องขังทราบถึงผลเสียของการลัก	(7)	(8.2)
ไม่ได้	35	29.2
การลักเป็นความชอบส่วนบุคคล	(13)	(37.1)
กำลังเจ้าหน้าที่มีน้อยในการดูแลไม่ให้ผู้ต้องขังลักลอบลัก	(12)	(34.3)
ผู้ต้องขังมีจำนวนมาก	(10)	(28.6)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.35 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 70.8 เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ ส่วนร้อยละ 29.2 เห็นว่าเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้

กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ เห็นว่าควรมีบทลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ลักลอบลักในเรือนจำ ร้อยละ 28.2 รองลงมา ร้อยละ 26.0 ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญ ร้อยละ 20.0 มีมาตรการป้องกันอุปกรณ์การลักเข้ามาในเรือนจำ ร้อยละ 17.6 เจ้าหน้าที่เรือนจำดูแล สอดส่องไม่ให้มีการลักลอบลัก และร้อยละ 8.2 การอบรมให้ผู้ต้องขังทราบถึงผลเสียของการลัก

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้ เพราะการลักเป็นความชอบส่วนบุคคลของผู้ต้องขัง มีจำนวน ใกล้เคียงกับไม่สามารถแก้ไขการลักลอบลักในเรือนจำได้ เพราะเจ้าหน้าที่เรือนจำมีน้อยคิดเป็นร้อยละ 37.1 และ 34.3 ตามลำดับ และร้อยละ 28.6 เห็นว่าไม่สามารถแก้ไขได้ เพราะผู้ต้องขังมีจำนวนมาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ โดยเรือนจำต้องมีบทลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก รวมทั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำ

ตารางที่ 2.36

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า
การลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว รุนแรงทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลักลอบลัก

การลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	79	65.8
- บทลงโทษที่รุนแรง ทำให้เกรงกลัว ไม่กล้าลักลอบลัก	(50)	(63.3)
- เป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆลักลอบลัก	(29)	(36.7)
ไม่เห็นด้วย	41	34.2
- เป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ	(18)	(43.9)
- หากผู้ต้องขังต้องการสัก ถึงแม้มีโทษรุนแรงก็ไม่สามารถยับยั้งการลักลอบลักได้	(13)	(31.7)
- ควรใช้มาตรการป้องกัน ที่เน้นการอบรม แนะนำให้ความรู้ถึงผลเสียของการลักลอบลัก	(10)	(24.4)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.36 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.8 เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำส่วนร้อยละ 34.2 ไม่เห็นด้วยว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะ บทลงโทษที่รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวไม่กล้าลักลอบลัก ร้อยละ 63.3 และร้อยละ 36.7 เป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆลักลอบลัก

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ ร้อยละ 43.9 รองลงมาร้อยละ 31.7 หากผู้ต้องขังต้องการสัก ถึงแม้มีโทษรุนแรงก็ไม่สามารถยับยั้งการลักลอบลักได้ และร้อยละ 24.4 ควรใช้มาตรการป้องกัน ที่เน้นการอบรม แนะนำให้ความรู้ถึงผลเสียของการสัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะกลัวการถูกลงโทษ

ตารางที่ 2.37

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า
ควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด

ควรมีการแก้ไขกฎหมายว่าการลักลอบลักจะถูกลงโทษสถานใด	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	110	91.7
- ทำให้มีบทลงโทษที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน	(78)	(70.9)
- เจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น	(32)	(29.1)
ไม่เห็นด้วย	10	8.3
- กฎข้อห้ามเรื่องการลักของเรือนจำ ปัจจุบันคืออยู่แล้ว	(8)	(80.0)
- แก้ไขกฎหมายก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าผู้ต้องขังต้องการลัก	(2)	(20.0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.37 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 91.7 เห็นด้วยว่าควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน ส่วนร้อยละ 8.3 ไม่เห็นด้วยว่าการแก้ไขกฎหมายจะแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำได้

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยว่าควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน ร้อยละ 70.9 และร้อยละ 29.1 ทำให้เจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยว่าการแก้ไขกฎหมายจะแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำได้ เพราะกฎข้อห้ามเรื่องการลักของเรือนจำปัจจุบันคืออยู่แล้ว ร้อยละ 80.0 และร้อยละ 20.0 แก้ไขกฎหมายก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าผู้ต้องขังต้องการลัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน

ตารางที่ 2.38

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเห็นว่าการราชทัณฑ์
ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน

กรมราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของ ผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	105	87.5
- เป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก	(60)	(57.1)
- ตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังทำได้ง่ายขึ้น	(45)	(42.9)
ไม่เห็นด้วย	15	12.5
- เป็นการเพิ่มภาระให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ	(12)	(80.0)
- ในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติได้ยาก	(3)	(20.0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.38 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.5 เห็นด้วยว่าการราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 12.5 ไม่เห็นด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากรมควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ เพราะเป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก ร้อยละ 57.1 และร้อยละ 42.9 ทำให้ตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังทำได้ง่ายขึ้น

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยให้เหตุผลว่า เป็นการเพิ่มภาระให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ ร้อยละ 80.0 และร้อยละ 20.0 ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติได้ยาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า กรมราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ โดยให้เหตุผลว่า เป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก